bütün eserleri 2

**BİR DAMLA YAŞ VE BİR GÜLÜMSEYİŞ - GEZGİN
HABERCİ - İNSANOĞLU İSA - MUSİKİ
SUS KALBİM - VADİLER PERİSİ**

Halil Cibran

BÜTÜN ESERLERİ II

HALİL CİBRAN BÜTÜN ESERLERİ 2
Halil Cibran
Edebiyat / Sufizm
304 sayfa 1. BASKI

KAFEKÜLTÜR Yayıncılık © 2014, Sufi

www.kafekitap.com
iletisim@kafekitap.com

Sertifika no: 25603

ISBN 978-605-143-083-6

HALİL CİBRAN: Lübnan asıllı ABD'li ressam, şair ve filozof. Cibran, 1883 yılında Lübnan'da doğdu. Eserleri ve düşünceleri dünya üzerinde geniş yankı uyandırdı. Şiirleri yirmiden fazla dile çevrilmiş olan Cibran aynı zamanda başarılı bir ressamdı. Resimlerinin bazıları günümüzde dünyanın birçok şehrinde sergilenmektedir. Yaşamının yaklaşık son yirmi yılını ABD'de geçiren yazar, ölümüne kadar kaldığı bu ülkede eserlerini İngilizce yazmıştır. 1960'lı ve 70'li yıllarda Batı Avrupa ve ABD de gençlik arasında en çok okunan ve tartışılan yazarlardan biridir Halil Cibran. Bir Yakındoğulu şairin Batı dünyasında bu kadar etkili olmasının nedeni, işlediği temanın evrenselliği ve İngilizceyi çok iyi kullanmasında kaynaklanmaktadır. Yaşadığı günlerde düşüncelerinin, toplumun birçok kesimi tarafından benimsenmesi kitaplarının egemenlerce tehlikeli ve devrimci bulunmasına neden olmuştur. Gençliği zehirleyici görülerek Beyrut'ta Pazar yerinde yakılan ilk kitabı, Paris'te iken yazdığı "Asi Ruhlar"dır. Bu yüzden Marotin kilisesi tarafından aforoz edilmiştir. Kitapları Nazi Almanya'sında da yakılmıştır. Aile kökünün nereden geldiği tam olarak bilinmemektedir. Kendi araştırmaları, kökeninin Arap matematikçi El Harezmi'ye dayandığını belirtir. Bazı kayıtlar ailenin Beşeri köyüne 17. yy.'da geldiklerini göstermektedir. Aile içinde anlatılanlara göre geçmiş Babil'deki Kaidelilere uzanmaktadır. Bir başka görüş de, Türkiye'nin Tunceli yöresinden göç ettiklerini ileri sürer. Yavuz Sultan Selim zamanında (1514) Konya, Karaman, Ankara, Kayseri bölgelerinde yaşayan Milan, Berazan, Karakeçi, Cibran, Hasenan, Sipkan, Hahderan, Celali aşiretleri; Viranşehir, Varto, Muş, Hınıs, Eleşkirt, Patnos, Ağrı, Erciş ve Van yörelerine yerleştirilmiştir. Adı geçen Cibran aşireti belki de Halil Cibran'ın aile kökeni olabilir. Cibran on iki yaşındayken ailesi Amerika'ya göç etti, ilk, orta ve liseyi Boston'da tamamladı. daha sonra isteği üzerine Beyrut El Hikmet Medresesi'ne okumak üzere geldi. Burada tıp, uluslararası hukuk, dinler tarihi ve müzik eğitimi aldı. 1901 yılında çok iyi dereceyle medreseyi bitirdi. 1902-1908 yıllarında resim yaparak geçimini sağladı. 1908'de Paris'e giderek Güzel Sanatlar Akademisi'ne yazıldı. Üç yıl süre ile Auguste Rodin'den ders aldı. 1918'de ilk kitabı "Deli" yayınlandı. 1923'te de "Ermiş" bunu izledi. Bu kitabı, adını dünyaca tanınmasını sağladı. Bunları, "İnsanoğlu İsa" ve "Yeryüzü Tanrıları" izleyerek ününü perçinledi. Cibran 1910'da Boston'a döndü. Kısa bir zaman sonra New York'a yerleşti ve ölümüne kadar orada yaşadı. Paris'teyken ünlü Rodin, Debussy ve Edmond Rostand'ın portrelerini yaptı. Çok istemesine rağmen parasızlık nedeniyle Beyrut'a dönemedi. 1931 yılında 48 yaşında yalnız ve yoksulluk içinde öldü. Vasiyeti üzerine doğduğu yer olan Beyrut'un Beşeri köyüne gömüldü.

BİR DAMLA YAŞ VE BİR GÜLÜMSEYİŞ

Türkçesi: Selma May

YARADILIŞ

Tanrı kendi özünden bir ruh ayırdı ve onu güzelliğe çevirdi. Üzerine yağdırdığı tüm zarafet ve iyiliğin nimetleriyle yıkadı, ona bir mutluluk fincanı vererek şöyle dedi: "Geçmiş ve geleceği, unutmak istemediğin sürece bundan içme, çünkü AN olmayınca mutluluk boştur", ardından bir de üzüntü fincanı vererek ekledi: "Bu fincandan iç ve yaşamın kısacık sevinç anları olduğunu anlayacaksın, çünkü hüzün hiçle doludur."

Tanrı dünyevi hazın onu ilk nefeste terk edeceği bir aşk bahşetti ve ilk dalkavukluk bilincini yok edecek bir şirinlikle onu ihsan eyledi. Ona doğru yolu göstermek için kalbinin derinliklerine gökten bilgelik yerleştirerek, görünmeyeni gören gözle her şeyi sevgi ve iyilikle yarattı. Gökkuşağının kanatları altındaki cennet meleklerinin dokuduğu giysilerle onu giydirdi. Hayat ve ışık şafağı olan karmaşanın gölgesinde onu gizledi, ardından pişmanlık fırınındaki ateşle tutuşturarak cehalet çölündeki yakıcı rüzgârla bencilliğin kıyısındaki keskin kum ve ömrün ayakları altındaki ham toprakla birleştirerek insanoğlunu yarattı. Ona kör bir güç verdi, öfkeyle onu çılgınlığa sürükleyen ve ancak arzu ve hazla sönecek ölümün gölgesi olan hayatı verdi. Ve Tanrı hem güldü hem de ağladı. Yarattığı insana karşı sevgi ve acıma hissederek, onu kendi rehberliğinde koruması altına aldı.

İKİ KÖRPE BEBEK

Bir prens halkı haberdar etmek için çevresine topladığı büyük kalabalığa sarayının balkonunda durarak şöyle seslendi: "Benim soylu ailemin adını taşıyacak ve sizin de onunla iftihar edeceğiniz yeni bir prensin doğumu üzerine size ve bu şanlı ülkenin tümüne tebriklerimi sunmak istiyorum. O büyük ve asil ata soyunun yeni taşıyıcısıdır ve bu âlemin parlak geleceği ona bağlıdır. Sevinin, şarkı söyleyin!"

Kalabalığın sevinç ve şükran dolu sesleri, heyecanlı şarkılarıyla gökyüzüne yayılarak, vücutlarını istismar ve ruhlarını öldürerek boyunlarına baskı boyunduruğunu takacak, güçsüzlere acımasızca hükmedecek yeni zalimi kutladılar.

Bu kader için, yeni Emir’in şerefine insanlar şarkı söyledi ve kendilerinden geçene kadar içerek kutladılar. Bununla eş zamanlı olarak hayata ve krallık ülkesinde başka bir çocuk daha dünyaya geldi. Kalabalık gür sesle, potansiyel bir despotu övgü şarkılarıyla yüceltirken, melekler insanın hataların telafi etmek için onlara hizmet ettiği bir anda, hasta yatağında bir kadın düşünmeye çalışıyor. O terkedilmiş eski bir kulübede, dağınık kundağa sarılmış bebeğiyle sert yatağında yatarken açlıktan ölmek üzeredir. Kadın insanlık tarafından ihmal edilmiş, yoksul ve sefil genç bir kadın; kocası Prens'in güçleri tarafından kurulan ölüm tuzağına düşmüş, Tanrı o gece ona, çalışıp hayatta kalmasını engelleyen küçük bir yoldaş gönderdiği yalnız bir kadın o.

Kalabalık dağılıp, etrafa sessizlik hâkim olunca, sefil kadın bebeğini kucağına aldı, yüzüne bakarken gözyaşlarıyla onu vaftiz edecekmiş gibi ağlıyordu. Açlıktan güçsüz düşmüş sesiyle çocuğa sordu: "Neden ruhlar âlemini bırakıp benimle dünyevi hayatın acılarını paylaşmak için geldin? Neden melekleri, geniş semaları terk edip acı, zulüm ve merhametsizlik dolu bu sefil insan âlemine geldin?"

Gözyaşlarının haricinde sana verecek bir şeyim yok; süt yerine gözyaşıyla mı beslenmek istedin? Sana giydirecek ipek giysilerim yok. Titreyen çıplak

kollarım seni sıcak tutabilir mi? Merada otlayan küçük hayvanlar güvenle döndüler kulübelerine; arpa taneleri toplayan küçük kuşlar bile ağaç dallarının arasında sakin uyuyabilecek yeri varken, ya senin yavrum, sevgi dolu ama yoksul annenden başka bir şeyin var mı?

Ardından kadın, solmuş göğsüne bebeği aldı ve eskisi gibi iki bedeni tek bedene sığdırmak istercesine onu kollarının arasına alıp sıktı. Acıyan gözlerini yavaş yavaş gökyüzüne çevirerek bağırdı: Tanrım benim talihsiz yoldaşıma merhamet eyle!

O an gökyüzünde suratında bulutlar süzülen ay yoksul eve nüfuz eden ışınlarıyla iki cesedin üstünü aydınlattı.

SERVET EVİ

Bunalan kalbim uğurlamayla yıkadı ve beni terk edip servet evine göçtü. Ruhun kutsadığı mübarek şehre ulaştığında, şaşırdı, çünkü her zaman orada olduğunu sandığı şeyi bulamadı. Şehir güç, para ve otoriteden yoksun kalmıştı. Ve kalbim konuşarak Aşk'ın kızma sordu: "Ey Aşk, Memnuniyeti nerede bulabilirim? Onun sana katılmak için buraya geldiğini duydum."

Aşkın kızı yanıt verdi: "O çoktan açgözlülük ve yolsuzluğun baş tacı olduğu yere, şehre gitti, bırak gitsin, ona ihtiyacımız yok."

Servet Memnuniyet'i arzulamaz, çünkü o dünyevi bir umut, nesnelerin bağrında birleşen istek iken, gerçek Memnuniyet ise yürekte hissedilendir.

Ebedi ruh asla Memnuniyet değildir, bu yüzden her zaman yüceltilmek istiyor. Kalbim Zarafetin yaşamına baktı ve şöyle konuştu: Ey Bilge: Kadınlık gizemini aydınlattığın gibi beni de aydınlat.

Bilge yanıt verdi: Ey insan kalbi, kadınlık özün yansımasıdır ve sen neysen o da aynısıdır. Yaşadığın her yerde o da yaşamaktadır. Cahiller tarafından yorumlanmamışsa din gibidir, bulutlarla örtülü olmazsa, bir ay gibi, zehirli maddelerle kirletilmemişse bir esinti gibidir. Ve kalbim Bilgeye, Aşk ve Zarafetin kızma yaklaşarak şöyle dedi: insanlarla paylaşabilmem için beni bilgelikle ihsan eyle.

Kız cevap verdi: Bilgeliğin yerine servet dile, çünkü servet dışarıdan değil, kutsallar kutsalı hayatın özünden ibaret. Kendini insanlarla paylaş.

BİR ŞAİRİN ÖLÜMÜ HAYATIDIR

Gecenin karanlık kanatları saf beyaz karla doğanın üzerini kapladığı şehri sarmışken, bahçeleri soldurmaya niyetlenmişken kuzey rüzgârı, insanlar sıcak yuva uğruna sokakları terk etti.

Banliyösünde üzeri kar yüklü eski bir kulübe düşme eşiğinde. Bu kulübenin karanlık girintisinde kötü bir yatakta ölen bir gençlik yatarken, rüzgârda alevi titreyen gaz lambasının loş ışığına bakıyor. O hayatının baharında olan bir adam, kendini hayatın pençesinden kurtaracak huzurlu saatlerin yolunun hızlı yaklaşmaktan geçtiğini öngördü. Minnettarlık içinde ölümün ziyaretini beklerken, solgun yüzünde umut ışığı belirmiş, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme ve gözleri bağışlama içinde bakıyor. O yaşayan zenginliğin kentinde açlıktan ölmekte olan şair. O güzel ve anlamlı sözleriyle insanların kalbini canlandırmak için dünyevi hayata yerleştirildi. Asil bir ruh olarak Mana Tanrıçası tarafından insan ruhunu yumuşatmak ve yatıştırmak için gönderildi. Ama nafile! Garip işgalcilerinden bir gülümseme bile alamadan memnuniyetle soğuk toprağa uğurlandı.

Son nefesini verirken kalbi duygularım üzerine yazdığı tek arkadaşı parşömenler dışında kandilin alevini korumak için yatağının başucunda hiç kimse yoktu. Solan gücünün son kalıntılarını kurtarmak için ellerini göğe kaldırdı; tavanı delip bulut perdelerinin arkasında gizlenmiş yıldızları görmek istercesine umutsuzca gözlerini çevirdi ve şöyle dedi: "Gel ey güzel Ölüm, ruhum senin özleminde. Yanıma yaklaş ve hayatın demirlerinden kurtar, çünkü sürüklemekten yoruldum. Ey tatlı ölüm gel ve onlara meleklerin dilini yorumladığım için bana bir yabancı gibi davranan komşularımdan beni teslim al. Ey huzur veren Ölüm, acele et, onlar gibi zayıflık kanamadığım için affın karanlık köşesine beni terk eden kalabalıktan beni al götür. Ey nazik Ölüm, Gel ve beni beyaz kanatlarının altında kucakla, çünkü arkadaşlarım beni istemiyor artık. Kabul et beni ey sevgi ve merhamet dolu Ölüm; anne öpücüğü tatmayan, kardeş yanağı dokunmayan, bir annenin öpücüğünü tatmayan dudaklarıma dudaklarınla

dokun. Gel ey sevgili Ölüm, gel ve al beni."

Bu isteğin ardından ölen şairin yatağı başında elinde bir zambak çelengi tutan doğaüstü ve ilahi güzelliğe sahip bir melek belirdi. Melek onu kucaklayarak sadece ruhun gözüyle gördüğünden hariç başka bir şey görmemesi için onun gözlerini kapadı. Dudaklarına sonsuz gülümseme getiren derin, uzun ve şefkat dolu bir öpücük kondurdu. Bunun ardından şairin acıyla kazıdığı parşömen ve kâğıtların dışında geriye bir şey kalmadan kulübe boşaldı.

Yüzlerce yıl sonra şehir halkı cehalet hastalıklarından uyanıp bilgi şafağını görünce şehrin en güzel bahçesinde bir anıt inşa ederek, onları yazılarıyla özgürleştiren şairin onuruna her yıl bayram kutlamaya başladılar.

Ah, insan cehaleti ne acımasız!

SUÇLU

Açlıktan zayıf düşmüş, bedeni güçlü genç bir adam, caddenin kaldırımında oturmuş, açlık ve aşağılanmaktan mustarip gelen gidene ellerini açmış yalvarırken, hayatın yenilgisinin üzücü şarkısını tekrarlıyor sefalet içinde. Gece geldiğinde dili ve dudakları kavrulmuşken hâlâ elleri de midesi gibi bomboştu.

Kendini toparladığında şehir dışına çıkıp bir ağacın altına oturdu ve acı acı ağlamaya başladı. Açlık onu içten içe yiyip bitirirken şaşkın gözlerini gökyüzüne kaldırarak şöyle söyledi: "Ey Tanrım, zengin adamdan iş istedim, fakir göründüğüm için beni geri çevirdi; okulun kapısını çaldım, ama bu yasak bir teselliydi, çünkü ellerim boştu; bana ekmek verecek herhangi bir iş aradım, ama nafile. Çaresizlik içinde sadaka istedim, müminler beni görüp ‘O güçlü ve tembel biri dilenmemesi gerekir,’ dediler. Ya Rab, senin iradenle annem beni doğurdu ve şimdi toprak Bitiş'ten önce beni sana geri sunuyor."

Bunun ardından ifadesi değişti. Adam doğruldu; artık gözleri kararlılık içinde parlıyordu. Ağacın dalından kalın ve ağır bir sopa yaparak, sopayı şehre doğru doğrultup bağırdı: Sesimin tüm gücüyle ekmek istedim, ama reddedildim. Bunu kaslarımın gücüyle elde etmeyeceğim! Merhamet ve sevgi adına ekmek istedim, ama insanlık buna kulak vermedi. Şimdi kötülük namına alacağım!

Geçen yıllar gençliği soyguncu, katil ve ruhu yok etti; ona karşı çıkan tüm umutları yıktı; topladığı muhteşem servetle kendini güç sahibi olanların arasına kattı. Arkadaşları tarafından takdir edildi, hırsızlar tarafından imrenildi, toplum tarafından korkuldu. Zenginliği ve sahte konumu Emir'in onu üzücü süreci akılsız valiler tarafından takipte olan şehre vekil olarak atanmasına yaradı. Hırsızlık bundan böyle yasal hale geldi; baskı otorite tarafından desteklendi; güçsüz insanları ezmek olağan oldu; kalabalıklar övgüyle karşıladı. Böylece insanlık bencilliği ilk dokunuşuyla mütevazı birini suçluya ve barış oğullarından katiller yarattı; böylece insanlığın erken

bencilliği büyümeye ve insanlığı bin kat daha fazla vurmaya başladı.!

SERVET ŞARKISI

Âdemoğluyla ikimiz sevgiliyiz
O beni özler ben de onu arzularım.
Ama ne yazık ki!
Aramızda sefalet çağıran bir rakip var
O zalim ve zahmetli biri
Boş yem sahibi
Onun adı Madde
Gittiğimiz her yere o da geliyor
Bir nöbetçi gibi izleyerek
Sevgilime huzursuzluk veriyor
Ormanda sevgilimi istedim
Ağaçların altında, göllerin kenarında
Onu bulamıyorum
Çünkü Madde onu gürültülü şehirde ruhlandırdı
Ve metal zenginliğin sarsılan tahtına yerleştirdi.
Bilgi sesi ve Bilgelik şarkısıyla onu çağırdım
Duymuyor, çünkü Madde onu hırsın yaşandığı
Bencillik zindanı için ikna etti.
Memnuniyet meydanında onu aradım
Ancak yalnız kaldım
Rakibim onu obur ve bencillik mağarasında tutsak ederek,
Acı veren altın zincirlerle kilitledi.
Şafak vakti, doğanın gülümsediği zaman
Onu çağırdım, ama duymuyor beni
Çünkü uyuşturulmuş gözleri derin uykuda
Akşam üstü, sessizlik hâkimken
Ve takip edenler uyurken aklını çelmeye çalıştım
Ama o yanıt vermiyor
Çünkü yarının ne getireceği kokusu düşüncelerini gölgelemiş.
Beni sevmek için can atıyor;

Kendi eylemlerinde beni arıyor
Ama Tanrının eyleminin dışında beni bulamayacak.
Başkalarının kemikleri üzerine inşa ettiği zaferinde beni arıyor;
Altın ve gümüş yığınlarının arasında bana fısıldıyor;
Tanrı'nın sevgi seli eşiğinde inşa ettiği sadelik evinde ancak beni bulabilir.
Kasasından önce beni öpmek istiyor, fakat saf esinti hazinesi dışında bana dokunamaz asla.
Kendisiyle müthiş zenginliğini paylaşmamı istiyor,
ama Tanrı'nın servetini yüzüstü bırakıp, güzellik pelerinimi üstümden atamam.
O hilebazlık elçisini, bense kalbinin elçisini arıyorum.
Kalbini kendi dar hücresinde çürütüyor; bense onun kalbini bütün sevgimle zenginleştirmek istiyorum.
Sevgilim, düşmanım olan Madde için feryat edip ağlamayı öğrenmiş.
Ona ruhunun gözlerinden sevgi ve merhamet gözyaşları nasıl dökülür öğretmek isterdim.
Her şey, memnuniyet bu gözyaşlarıyla mutlak iç geçirir.
Âdemoğlu benim sevgilim: Ona ait olmaktır arzum.

YAĞMUR ŞARKISI

Tanrıların cennetten gönderdiği noktalı gümüş ipliğim ben.
Sonra doğa alıp toprak ve vadilerini benimle süslüyor.
Ben bahçelerini süslemek için
Şafağın kızı tarafından İştar'ın tacından koparılan güzel inciyim.
Ağladığım zaman tepeler gülümsüyor;
Tevazuuyla davrandığım zaman çiçekler seviniyor;
eğildiğim zaman her şey mutlu oluyor.
Toprakla bulut sevgilidir, ben ise aralarında merhamet elçisiyim.
Birinin susuzluğunu giderirken, diğerinin hastalığını tedavi ediyorum.
Yıldırımın sesi gelişimi müjdeler
Gökkuşağı gidişimin habercisi
Dünyevi hayat gibiyim
Hani deli elementlerin ayakucunda başlayan
Ve ölümün açık kanatları altında son bulan.
Duyulan denizden var oluyor ve rüzgârla uçuyorum.
Bana muhtaç bir alan gördüğümde alçalıyor
Ve milyonlarca farklı küçük şekillerle çiçek ve ağaçları kucaklıyorum.
Yumuşak parmaklarımla camlara dokunuyor ve duyurum
Hoş geldin şarkısı.
Herkes duyabilir, ama hassas olan anlayabilir ancak.
Havanın sıcaklığı beni doğurur,
ama ben de onu öldürmekle karşılık veriyorum.
Tıpkı kadının erkeğin üstesinden gelmek için,
elinden gücünü aldığı gibi.
Ben denizin nefesi, toprağın kahkahası, cennetin gözyaşlarıyım.
Bu yüzden sevgiyle selamlıyorum her şeyi.
Sevgi nefesinin derin denizine, ruhun kahkaha dolu renkli âlemine,
anıların sonsuz cennetindeki gözyaşlarına.

ŞAİR

O, Tanrıçalar tarafından Tanrı vahyini müjdelemek için gönderilmiş bir melektir.
Karanlığın fethedemediği, rüzgârın bastıramadığı parlak bir lambadır.
Aşk Tanrısı İştar'ın petrolüyle dolu, müzik tanrısı Apollon'la yanar.
Sadelik ve iyilik cübbesi giydirilmiş yalnız bir karakterdir.
İlhamlarını çizmek için doğanın kucağına oturur ve gecenin sessizliğinde yükselen ruhları bekler.
O, sevgi çayırlığına kalbi tohumlarım eken bir çiftçi, insanlığın beslenmek için biçtiği bir hasat.
O, bu dünya ile öteki arasındaki bağlantıdır.
Susayan ruhların içebileceği tertemiz bir çeşmedir.
Güzellik nehrinden sulanan bir ağaç, acıkan kalplere meyvesini taşıyan.
O, bir bülbüldür, üzgün ruhları melodisiyle yatıştıran.
O, ufukta beliren beyaz bir bulut, gökyüzünü doldurana kadar artarak büyüyen.
Ardından akarak yaşam alanına düşerken, ışığı kabul etmesi için hayat yapraklarım aralar.
Bu şairdir ki insanlar bu hayatta onu görmezden gelir ve sadece dünyevi hayata veda edip cennetteki çardağına geri döndüğünde ancak kabul eder.
Bu şairdir ki insanlıktan bir gülümseme dışında başka bir şey talep etmeyen...
Bu şairdir ki ruhu yükselirken güzel sözlerle semaları dolduran...
Ancak insan onun ışığından kendini mahrum koyarak inkâr ediyor.
İnsan daha ne kadar daha uykuda kalabilir ki?
Ne zamana kadar avantajı olduğu için büyüklüğünü kabul edenleri yüceltmeye devam edebilir ki?
Ruhlarının güzelliğini, barış ve sevginin simgesini, daha ne kadar göz ardı edebilir ki?
Daha ne kadar ölüleri yüceltip, havadarını sefalet içinde geçiren, cahilin yolunu aydınlatmak için ona ışık tutan, yanan mum gibi kendilerini tüketen

hayatta olanları görmezden gelebilir ki?
Şair, sen bu hayatın hayatısın ve çağlardan beri şiddete rağmen zafere ulaşmayı başardın.
Şair, bir gün sen kalplerin hükümdarı olacaksın, bu yüzden hükümdarlığın sonsuzdur.
Şair, dikenli tacına dikkatle bak, çelenkte gizlenmiş defne tomurcuklarını göreceksin.

KAHKAHA VE GÖZYAŞI

Güneş bahçeden ışınlarını çektiğinde ve ay kirişli ışığını çiçeklerin üzerine yaydığında, ben ağaçların altına oturmuş, mavi bir halı üzerinde gümüş noktalar gibi parlayan dağınık yıldızlara, dallara bakarak atmosfer fenomenini incelerken uzaklardan çevik adımlarla vadiden gelen coşkun şarkıyı dinliyorum.

Kuşlar dalların arasına sığındığı ve çiçekler yapraklarını kapadığı zaman inen muazzam sessizliğe rağmen, otlar arasından yükselen ayak sesi hışırtısını duyuyorum.

Pür dikkat kesilince çardağıma yaklaşan bir çift gördüm. Görünmeden onları izleyebileceğim bir ağacın altına oturmuşlar. İyice sağına soluna bakındıktan sonra gene adamın şöyle söylediğini duydum: Yanıma otur sevgilim, kalbime kulak ver. Gülümse, çünkü senin mutluluğun geleceğimizin simgesi, neşelen, çünkü ışıldayan günler de bizimle seviniyor.

Ruhum kalbindeki şüpheden beni uyarıyor, çünkü aşkta şüphe günahtır.

Yakında bu geniş toprakların sahibi olacaksın, bu güzel ayla aydınlanacaksın; sarayımın sahibi olacak ve tüm hizmetkâr ve uşaklar emrine itaat edecekler.

Gülümse sevgilim, tıpkı babamın kasasındaki gülümseyen altınlar gibi. Kalbim senden sırrını gizlemeyi reddediyor. On iki aylık konfor ve seyahat bizi bekliyor.

Bir yıl boyunca İsviçre’nin gölleri üzerinde babamın altınlarını harcayacak ve İtalya ve Mısır anıtlarını görecek, Lübnan’ın kutsal sedirleri alanda dinleneceğiz; mücevher ve giysilerine gıpta edecek prenseslerle buluşacaksın. Bütün bunları senin için yapacağım; yaptıklarım seni memnun etmeye yetecek mi?

Kısa bir an onların yürüyerek, çiçeklerin üstüne zenginin yoksulun kalbine bastığı gibi bastığını gördüm.

Onlar uzaklaşıp gözden kaybolunca, aşkla para arasında bir karşılaştırma ve kalpteki konumlarını analiz etmeye başladım.

PARA! Samimiyetsiz sevgi, sahte ışık ve servetin kaynağı, zehirli su çeşmesi; yaşlanmanın çaresizliği!

Ben hâlâ tefekkürün uçsuz bucaksız çölünde gezinirken, kimsesiz, hayalete benzeyen bir çift, genç bir adam ve yakınlardaki tarım barakalarını, bu serin ve yalnız yer için ardında bırakan genç bir kadın beni geçerek çimlere oturdular. Birkaç dakika süren derin sessizliğin ardından havadan etkilenen dudaklardan iç geçirerek dökülen şu sözleri duydum:

Gözyaşı dökme sevgilim; gözlerimizi açan, kalplerimizi kölelikten kurtaran Aşk bize sabrın nimetini verdi. Gecikmemizle teselli ol, biz yeminle Aşkın türbesine girmişiz, çünkü aşkımız sıkıntılarla büyüyecek ve biz sevgi adına yoksulluğun engelini, sefaletin keskinliğini ve ayrılığın yalnızlık acısını çekiyoruz.

Zafere ulaşıp, yaşam yolculuğunu tamamlamak adına her şeye yardımcı olacak gücü avuçlarının içine verene kadar bu zorluklara saldıracağım.

Aşk, Tanrı'nın kendisi, iç çekişlerimizi, tapınağında tütsü gibi vanan gözyaşlarımızı dikkate alacak ve bizi metanetle ödüllendirecektir.

Hoşça kal Sevgili, bana cesaret veren ay kaybolmadan gitmeliyim. Aşkın tüketen alevi, çaresiz özlemin acısı, sabrın tatlı çözümüyle birleşmiş saf bir ses, hoşça kal sevgili, dedi. Ayrıldılar, beraberliklerinin ağıtı, ağlayan kalbimin ağıtında boğuldu. Doğanın durgunluğuna baktım, derin yansımasında geniş ve sonsuz bir gerçeği keşfettim.

Ne gücün talep edip etkinlik kazandığı, ne de servetin satın alabildiği bir şey. Zamanın gözyaşları, hüznün bile etkileyemediği bir gerçek; İsviçre’nin mavi gölleri ve İtalyan’ın güzel yapıtlarında bile keşfedilemeyen bir şey. Bu sabırla güç toplayan, engellere rağmen büyüyen, kışın ısıtan, ilkbaharda çiçek açan, yaz esintisi ve son baharda öeyve veren bir şey.

Ben Aşkı buldum!

VİZYON

Orada, alanın tam ortasında, billur nehrin yanı başında çubuk ve menteşeleri bir ustanın elinden inşa edilmiş bir kus kafesi gördüm. Bir köşesinde ölü bir kuş diğer köşesinde biri su diğeri yem için olan içi boş havzalar vardı.

Önlerinde saygı duruşunda durdum, cansız kuş ve su esintisi saygıyı hak etmiş, ihtimam ve tefekküre değer bir şeymiş gibi.

Vizyon ve düşünceye dalmışken, zavallı yaratığın akan suyun yanı başında susuzluktan, hayatın beşiği olan verimli toprağın ortasında demir kasa içine kilitli kalan altın yığınları arasında ölmekte olan zengin bir adam gibi öldüğünü anladım.

Gözlerimin önünde kafesin aniden bir insan iskeletine ve üzgün bir kadının dudaklarına benzeyen ölü kuşun kanayan derin yarasının da bir insanın kalbine dönüştüğünü gördüm. Yaradan yükselen bir ses şöyle söyledi: Ben insan kalbiyim, maddeye mahkûm olan, dünyevi yasalar kurbanıyım. Tanrı'nın güzel topraklarında hayat nehri kıyısında insan tarafından yapılan yasalar kafesine hapsedildim.

Güzel yaradılışın merkezinde ihmalden öldüm, çünkü Tan- rı'nm lütul özgürlüğünden zevk almaktan mahrum edildim. Aşk ve arzularımı uyandıran tüm güzellikler insan algısına göre bir rezalet; güzellik olan her şey boş onun nezdinde. Dünyevi otoritenin zincirleriyle bağlanmış, yanlış hükümler zindanında hapsedilmiş, dili bağlanmış ve göz pınarları gözyaşından yoksun, ölüp unutulan insan kalbiyim. Bütün bu sözleri duydum ve kelimeler varalı kalpten akarak ince kanla birleştiğim gördüm.

Daha çok şey söylendi, ama ağlayan gözler ve iç çekişlerim daha fazla görme ve işitmeme mani oldu.

İKİ DİLEK

Gecenin sessizliğinde ölüm Tanrı'dan yeryüzüne doğru iniyor. Şehrin üstünü süpürüyor ve gözleriyle konutları deliyor. Ruhların rüyanın kanatlarında yüzdüğünü ve insanların uykuya teslim olduğunu söylüyor. Ay ufuktan aşağı inince, şehir karanlık olunca, ölüm, hiçbir şeye dokunmamaya özen göstererek, aya ulaşana kadar evlerin arasında yürüyor. Kapalı caddeleri engelsiz aşarak, zengin adamın yatağının yanına vardı. Ölüm onun alnına dokununca uykuda olan gözleri büyük korkuyla açıldı. Adam hayaleti görünce korku ve pişmanlıkla karışık bir sesle "Defol ey kötü rüya, benden uzaklaş seni korkunç hayalet. Sen de kimsin? Bu saraya nasıl girdin? Ne istiyorsun? Burayı derhal terk et, çünkü bu evin efendisiyim, köle ye korumalarımı çağırıp seni öldürmelerini emrederim," dedi.

Bunun ardından Ölüm usulca, ama yakıcı gök gürültüsüyle konuştu: "Ben Ölümüm. Ayağa kalk ve önümde eğil!"

Adam karşılık verdi: "Ne istiyorsun? Henüz işlerimi bitirmemişken buraya neden geldin? Bendeki gücü görmüyor musun? Güçsüz olana git, onu götür."

Senin kanlı pençelerini ve içi boş yüzünü görmekten nefret ediyor ve gözlerim senin korkunç damarlı rüzgâr ve kadavra bedenine bakmaktan hasta oluyor."

Korkunç gerçeği anladığı sürenin ardından "Ey merhametli Ölüm, hayır, hayır! Söylenenlere aldırma, çünkü korku bile kalbin yasakladığını açıklar," diye sözlerine ekledi. Bir kilo altınlarımdan ya da bir avuç kölelerimin ruhundan al, ama beni bırak. Hayat gerektiren yerleşimle hesaplarım var benim. İnsanlardan çok altın alacağım var, limanlara daha ulaşmamış gemilerim var; senden talebim, hayatımı bağışla. Ölüm, doğaüstü güzellikler haremler sahibiyim. Seçtiğin, benden sana hediye. Ölüm, kulak ver, yalnız bir çocuğum var ve onu her şeyden çok seviyorum, çünkü bu hayatta tek sevincim o. Sana yüce bir kurban sunuyorum, onu al, ama beni bağışla."

Ölüm "Sen zengin değil, acınacak bir zavallısın," diye mırıldandı. Ölüm sonra, bu dünyevi kölenin elinden tutarak onun gerçeklerini kaldırdı ve düzeltmek için bu ağır görevi meleklere verdi. Ardından Ölüm bulabildiği en sefiline ulaşana kadar yoksulların konutları arasında yavaş yavaş yürüdü. İçeri girdi ve yatağının üzerinde muntazam yatan gence yaklaştı. Gencin gözlerine dokundu, Ölüm'ü yanı başında gören delikanlı ayağa fırladı ve sevgi ve umut dolu bir sesle "buradayım güzel ölümüm benim. Ruhumu kabul et, çünkü hayallerimin umudusun dedi. Onların zaferi ol! Kucakla beni ey sevgili ölüm, terk etme. Tanrı'nın elçisi sensin; beni ona teslim et. Hakikatin sağ eh ve iyiliğin kalbisin; beni ihmal etme. Gelmen için defalarca yalvardım, ama gelmedin; seni aradım, ama benden kaçındın; çağırmak için seslendim, duymadın. Şimdi duyuyorsun, ruhumu sar sevgili Ölüm. Ölüm titreyen dudakların üstüne şefkatli elini koyarak, tüm gerçekleri kaldırdı ve onu kuşatarak güvenle davranılması için kanatlarının altına aldı. Gökyüzüne dönerken, Ölüm ardına baktı ve onun uyarılarını fısıldadı:

‘Sadece yeryüzünde ebediyeti arayanlar, ebediyete geri dönecektir’.

DÜN VE BUGÜN

Altın stokçusu saray parkında yürürken sorunları da onunla birlikte yürüyordu. Muhteşem mermer heykellerle çevrili güzel bir göle varana kadar endişeleri de bir akbabanın gövde üzerinde gezinmesi gibi gezip durdu başında.

Ağzından bir sevgilinin hayallerinin özgürce aktığı gibi su akan bir heykelin yanma oturdu ve ağır düşünceler içinde genç bir kızın yanağındaki ben gibi bir tepecik üstünde duran sarayını düşündü.

Hayal ettikleri gözlerini açtı ve dökülen gözyaşları arasında hayatının dram sayfalarını okurken insanın nasıl doğanın zayıf eklemleri olduğunu anladı.

Tanrılar tarafından kalıplar içine dokunmuş eski hayatının görüntülerine delici üzüntüyle, acıyı artık kontrol edemeyene kadar baktı. Yüksek sesle "Ben dün yeşil vadide koyunlarımı otlatır, varoluşumun zevkine varır ve flütümü çalarken başımı dik tutuyordum," dedi. "Bugün ise açgözlülüğün mahkûmu oldum. Altın altına, sonra huzursuzluğa ve en son ezici sefalete yol açtı. Dün yeryüzünde özgürce oradan oraya yükselerek şakıyan bülbül gibiydim. Bugün kararsız zenginlik, toplum, şehir ve satın alınmış arkadaşlıklarla insanların gönlünü hoş tutan garip ve dar yasalarını benimseyen bir köle gibiyim. Ben hür ve hayatın lütuflarından sevk almak için doğdum, ama kendimi sırtı altının ağır yükü altında bükülen bir hayvan gibi buldum. Nerede geniş ovalar, şarkı söyleyen dereler, saf esinti, doğanın yakınlığı? Benim Tanrım nerede?"

"Her şeyi kaybettim. Beni üzen yalnızlık, alaya alan altınlar, arkamdan beni lanetleyen köleler ve mutluluk için inşa edilen hacminde kalbimi yitirdiğim bir mezar olan sarayımın dışında hiçbir şey kalmadı."

"Dün bedevi kız ile ova ve tepeleri gezerken, fazilet arkadaşımız, Aşk zevkimiz ve av koruyucumuz idi. Bugün ise yüzeysel güzelliklerini altın ve elmas için satan kadınlar arasındayım."

"Dün çobanla hayatın her sevincini kaygısız paylaşarak, yiyip içip şarkı

söyleyerek kalbin müziğine dans ederken, bugün kurtlar arasında korkmuş bir kuzu gibi insanlar arasında buldum kendimi."

Yollarda yürürken onlar hor gören nefret dolu kıskanç gözlerle beni işaret ediyor ve hırsız gibi parktan çıkarken her yerimde çatık yüzleri görüyorum. Dün mutluluk içinde zengindim, bugün ise altınlar içinde sefilim. Dün memnun itaatkârlarına merhametle bakan bir kral gibi mutlu bir çobandım, bugün bir zamanlar bildiğim hayatımdan beni mahrum eden servetimin önünde duran bir köle olmuşum."

"Affet beni, Yargıcım!"

"Ben zenginliklerin hayatımı parçalara ayırıp katı ve aptallık zindanına yönlendireceğini bilemedim. Zafer olduğunu sandığım şey, sonsuz bir cehennemden başka bir şey değilmiş. Bitkinlik içinde kendini toparladı ve 'İnsanların zenginlik dediği bu muydu?' diye içini çekerek söylenirken yavaş yavaş saraya doğru yürüdü. Hizmet ve ibadet ettiğim Tanrı bu mu? Yeryüzünde aradığım bu muydu? Neden bunu bir parça mutlulukla değiştiremiyorum?

Kim bana bir avuç mücevher için bir anlık sevgi verebilir?

Kim bana başkalarının kalbini görmem için bir göz verip kasalarımın tümünü almak ister?

Sarayın kapılarına ulaştığında döndü ve Yeremya'nın Kudüs'e baktığı gibi şehre doğru baktı.

Dertli ağıtla kollarını kaldırarak bağırdı: "Ey karanlıkta yaşayan, hızla sefalete koşan, sahte vaaz verip aptalca konuşan iğrenç şehrin insanları, daha ne kadar cahil kalmaya devam edeceksiniz?

Ne zamana kadar hayatın bahçesini terk edip onun pisliği içinde uyumaya devam edeceksiniz?

Doğanın güzel ipek giysileri sizler için yaratılmışken, darlığın eski giysilerini giymek neden?

Bilgelik feneri sönmek üzere; şimdi ona yağ verme zamanı. Hakiki servet evi tahrip oluyor, onu inşa ve koruma zamanı. Cehalet hırsızları barış hazinesini çaldılar, şimdi onu geri alma zamanı."

O anda fakir bir adam önünde durdu ve sadaka için ellerini açtı. Dilenciye bakarken, dudakları açıldı, gözleri merhametle parladı ve yüzüne iyilik yayıldı. Göl kenarında bıraktığı dün'ü onu selamlamaya gelmişti sanki.

Sevgiyle yoksulu kucakladı ve tatlı samimiyetli bir sesle "Yarın gel, yanında seninle sefalet çeken dostlarını da getir, bütün ihtiyaçlarınız karşılanacak diyerek yoksulun ellerini altınla doldurdu.

Hayatta her şey iyidir; altın bile, çünkü altın insana bir ders öğretir derken sarayından içeri girdi.

Para telli bir çalgı gibidir, nasıl kullanacağını bilmeyenler sadece uyumsuz müziği duyar. Para aşk gibidir, onu tutanı yavaş ve acıyla öldürür, başkalarıyla paylaşanı ise canlandırır."

SUÇLULUK DUYGUSU TERK ET BENİ

Ruhunu sevdiğinle birleştiren aklın hatırına suçluluk, beni bırak.

Anne sevgisini ruha katan ve evladına sevgiyle kalpten bağlayan uğruna, git ve beni ağlayan kalbimle yalnız bırak. Rüyalar okyanusunda yelken açmama izin ver. Yarının gelmesini bekle, çünkü varın bana dilediğini yapmakta özgürdür. Döşemelerin ruhla utanç mezarına yürüyen, sert ve soğuk toprakları gösteren gölgeden başka bir şey değildir. İçimde küçük bir kalp var ve ben onu kendi hapsinden çıkarıp, derinden incelemek ve sırrını çözmek için avuçlarımda taşımak isterim. Onu aşk ve güzellikle yaratan Tanrı'nın ona verdiği kutsal kanı kendi kader dergâhında kurban etmekten korkup kaçmadıkça, oklarını ona saplama.

Güneş yükselmeye, bülbül şakımaya ve mersin nefesinin kokusunu yaymaya başlıyor.

Ben ise yanlışların kapitone uykusundan özgürleşmek istiyorum.

Suçluluk, bundan alıkoyma beni.

Ormanın aslanları ya da vadinin yılanlarından bana bahsedip beni sindirme, çünkü ruhum toprak korkusu hiç tanımaz ve şer gelmeden önce şerrin hiçbir uyarısını kabul etmez.

Suçluluk, bana nasihat verme, çünkü felaketler kalbimi açtı, gözyaşları gözlerimi yıkadı ve hatalar bana kalplerin dilini öğretti.

Sürgünden bahsetme, çünkü vicdan benim yargıcım ve masum isem beni haklı bulup koruyacak, suçluysam hayattan mahrum edecektir.

Aşkın alayı harekettir; güzellik onun bayrağını salıyor; gençlik sevinç trompetini *çalıyor.*

Suçluluk pişmanlığımı rahat bırak. Bırak yürüyeyim, çünkü yol gül ve nane ile dolu, hava ise temizlik kokuyor.

Zenginlik ve büyüklük hikâyelerine aldanma, çünkü ruhum Tanrı'nın yüce

lütfuyla zengin. İnsan, yasa ve hükümdarlıktan bahsetme, çünkü tüm dünya benim doğum yerim ve tüm insanlar benim kardeşlerimdir.

Uzak dur benden, çünkü sen hayatı söndüren, tövbe ve boş sözleri getirensin.

ÖLÜMÜN GÜZELLİĞİ

1
Çağrı

Uyumama izin verin, çünkü ruhum sevgiyle arınıyor.

Dinlenmeme izin verin, çünkü ruhum gece ve gündüzlerden nasibini aldı. Mumları tutuşturun, yatağımın etrafında tütsü yakın ve bedenimin üstünü gül ve yasemin yapraklarıyla örtün. Sığla ile saçlarımı mumyalayın, ayaklarıma parfüm serperek, ardından ölümün alnıma yazdıklarını okuyun. Uykunun kollarında dinlenmeme izin verin, çünkü açık olan gözlerim yorgun. Titreyen gümüş lirin ruhumu yatıştırmasına izin verin. Arp ve udun dalgaları solan kalbimin etrafını bir perde gibi örsün. Gözlerimde umut şafağını izlercesine geçmişin şarkısını söyleyin, çünkü bu şarkının anlamı kalbimin yumuşak bir yatakta dinlenmesi demektir. Gözyaşlarınızı silin dostlarım ve şafağı selamlayan çiçek yaprakları gibi kafalarınızı kaldırın. Sonsuzluk ve yatağımın arasında bir ışık sütunu gibi duran Ölüm gelinine bakın; nefesinizi tutun ve benimle onun gıdıklayan beyaz kanat çırpınışlarına kulak verin.

Yakınıma gel, bana veda et; gülümseyen dudaklarınla gözlerime dokun. Bırak çocuklar pembe yumuşak parmaklarıyla ellerimi kavrasın. Bırak yıllar damalı ellerini ellerimin üzerine koyup bana dua etsinler.

Bırak genç kızlar yanıma gelsin, gözlerimde Tanrı'yı görsün ve nefesimle yarışan iradesinin yankısını duysunlar.

2
Yükseliş

Ben bir dağın tepesini geçtim ve ruhum gökkubbede bütünleyici özgürlüğe yükseliyor. Ben uzaklarda çok uzaklardayım yoldaşlarım ve bulutlar gözlerimden tepeleri gizliyor.

Vadiler sessizlik okyanusuyla taşıyor ve affın elleri yol ve evleri içine çekiyor; ova ve alanlar mum ışığı gibi sarı ve alacakaranlık gibi kırmızı görünen beyaz bir hayaletin arkasına kayboluyor. Dalgaların şarkısı ve akarsuyun ilahileri dağılıyor, ardından kalabalığın sesleri sessizliğe dönüşüyor. Ve ben ruhun arzusuyla uyumlu sonsuzluğun müziğinden başka bir şey duyamıyorum. Bembeyazlık sarıyor, rahat ve huzur içindeyim.

3
Arta kalanlar

Beni bu beyaz keten örtüden çıkar ve bana yasemin ile zambak yaprakları giydir.

Fildişi tabuttan vücudumu al ve portakal çiçekli yastığın üstüne yatır. Ağıt değil, gençlik ve neşeli şarkılar söyle; üzerime gözyaşı değil hasat ve şarap şarkısı söyle. Istırabın acısını değil, yüzüme parmaklarınla aşk ve neşenin sembolünü çiz. İlahi ve ağıtla havanın huzurunu rahatsız değil, kalbinin benimle ebedi yaşamın şarkısını söylemesine izin ver; Siyah giyerek bana yas ver, renkli giyerek benimle kutla; kalpten içerlenerek ver gidişimi, kapat gözlerini ve sonsuza kadar seninle olduğumu göreceksin. Yaprak kümeleri üzerine kovarak dost omuzlarına al ve terkedilmiş ormana yürü yavaş yavaş. Uykum kemik ve kafatası sesleriyle bölünsün istemiyorsan, beni kalabalık olan yerde gömme. Beni taşı servi ormanına ve menekşe ve gelinciklerin değil diğer gölgelerin altına mezarımı kaz. Mezarımı derin kaz ki sel kemiklerimi açık vadilere taşımasın. Lütfumu geniş tut ki alacakaranlıktaki gölgeler gelip yanıma otursun. Dünyevi tüm giysilerimi al benden ve Toprak Ana'nın derinliklerine, annemin göğsünün üzerine özenle yerleştir. Üzerimi yumuşak toprakla ört ve her avuç yasemin, zambak ve mersin tohumlarıyla karışık olsun ve üzerimde bedenimin elementinin yukarısında büyüyüp gelişmeye başladığında kalp nefesimin kokusunu yayılacak her yere. Ve hatta güneşe bile kalbimin sırrını açıkla. Esintiye yelken aç ve çık konforlu yaya yolculuğuna.

Gidin şimdi arkadaşlar gidin sessiz adımlarla, ıssız vadide yürüyen sessizlik gibi. Beni Tanrıya bırakın, badem ve elma çiçeklerinin Nisan esintisinde titreyerek dağıldığı gibi siz de yavaş yavaş dağılın. Kulübenizin sevincine döndüğünüzde ölümün benden ve sizden alamadığı tek şeyi orada bulacaksınız. Yeri bırakın, çünkü burada gördükleriniz dünyevi dünyadaki anlamdan çok uzakta. Beni bırakıp gidin.

BİR ŞAİRİN SESİ

1

Sadakanın gücü kalbimin derinliklerine ekiliyor ve ben biçip toparladığım buğday demetlerini aç olanlara dağıtıyorum. Ruhum üzüm şarabına hayat veriyor ve ben demetleri sıkıp suyunu susuz olanlara veriyorum.

Cennet fenerimi yağla dolduruyor ve ben karanlıkta yabancı yolcuya yol göstersin diye cama koyuyorum onu.

Bütün bunları yapıyorum, çünkü içlerinde yaşıyorum ve eğer kader ellerimi bağlayıp yaptıklarıma engel olursa, o zaman ölüm benim tek arzum olacaktır. Ben bir şairim, eğer bir şey veremesem almayı da reddederim. İnsanlık fırtına gibidir, ama ben Tanrı'ya bir nefes giderken fırtınanın geçmesi gerektiğini bildiğim için sessizce içerlenirim, insanoğlu dünyevi şeylere sarılırken, ben ateşiyle kalbimdeki zalimlikten beni arındıran aşk meşalesini kucaklama arayışındayım hep. Maddesel şeyler insana acı vermeden öldürür; aşk onu canlandıran acılarla uyandırır. İnsanlar farklıkları ve kabilelere bölünmüş ve ayrı ülke ve şehirlere aitler. Ben ise tüm toplumlara yabancı ve hiçbir yerleşime ait değilim. Evren benim ülkem ve insanlık da benim kabilem, insanlar zayıftır ve kendi aralarında bölünmeleri üzücü. Dünya dardır ve onu krallık, imparatorluk ve illere ayırmak zekice bir şey değildir. Ruhun tapınağını yıkmak için bir oluyor ve dünyevi bedenin organlarını yaratmak için el ele veriyor. Ben ise kendi öz derinliğimin umut sesini tek başıma dinleyerek ‘Aşk insan kalbini acıyla canlandırdığı gibi, cehalet de ona bilginin yolunu öğretir’ diyorum. Acı ve cehalet büyük sevinç ve bilgiye yol açıyor, çünkü Yüce Varlık güneşin altında boş bir şey yaratmıyor.

2

Güzel ülkem için özlem çekiyorum ve insanlarını seviyorum sefilliklerinden ötürü. Eğer halkım yağma ile uyarılıp 'vatanseverlik' dedikleri şeyle motive olarak başkaldırır ve komşularımın ülkelerini işgal edip cinayet işlemeye kalkarsa, o zaman işlenen herhangi vahşetten dolayı, ben halkım ve ülkemden nefret ederim. Doğduğum yere övgü şarkıları söylüyor ve çocuklarımın evini özlüyorum; eğer insanlar bu evde muhtaç yolcuyu barındırıp beslemeyi reddediyorsa, o zaman övgü şarkımı öfkeye ve özlemimi de unutkanlığa dönüştürürüm.

İç sesim şöyle söylemeyi seçerdi: 'Evin teselliye ihtiyacı yıkımdan başka'.

Doğduğum köyümü ülkemi sevdiğim sevginin bir kısmıyla seviyorum ve ülkemi ise yerküreyi sevdiğim sevginin bir kısmıyla seviyorum, her taraf benim ülkem, çünkü insanlığın cenneti ve Tanrı ruhunun tezahürü dünya, bütün varlığımla onu seviyorum.

İnsanlık yeryüzündeki yüce varlığın ruhu olduğu için ve bu insanlık yıkık harabelerin arasında çıplaklığını yırtık pırtık bezlerle gizliyor, içi boş yanaklarından akan gözyaşlarıyla, zavallı bir sesle çocuklarım çağırıyor. Fakat çocuklar klanlarının marşını söylemek ve kılıçlarını bilemekle meşguller; Annelerin feryatlarını duyamıyorlar. İnsanlık halkına hitap ediyor, ama onlara kulak vermiyor.

Biri dinlemek istese ve bir annenin gözyaşını silerek teselli etse, diğeri 'o zayıftır duygularının esin olmuş' der.

İnsanlık yeryüzünde Yüce varlığın ruhudur ve bu yüce varlık sevgi ve iyi niyeti emrediyor. Fakat insanlar bu öğretilerle alay ediyor. Nasırah İsa dinledi ve çarmığa gerildi. Sokrates bu sesi duydu ve takip etti, o da bedenin kurbanı oldu. Nasıralı ve Sokrates takipçileri İlahinin takipçileridir ve insanlar onları öldüremediği için alaya alarak 'Alay konusu olmak öldürülmekten daha acıdır' dediler.

Kudüs Nasıralıyı öldüremediği gibi Atina da Sokrates'i öl- düremedi. Onlar

hâlâ yaşıyor ve sonsuza dek yaşamaya devam edecekler. Alay İlahi takipçiler karşısında zafer kazanamaz. Onlar yaşıyor ve sonsuza kadar da büyüyecekler.

3

Siz kardeşlerimsiniz ve hepimiz kutsal ruhun oğullarıyız; eşit ve aynı topraktan yaratılmışız.

Buradasın arkadaşım, hayat yolunda beraberiz ve gizli gerçeğin anlamını anlamak benim yardımcımdır.

Sen bir insansın, bu da yeterlidir, seni bir kardeş gibi seviyorum.

Hakkımda dilediğin gibi konuşabilirsin, çünkü yarınlar seni uzağa götürecek, konuşmalarım yargıda delil olarak kullanacak ve sen de adalet bulacaksın.

Sahip olduğum her şeyden mahrum edebilirsin beni, çünkü açgözlülüğüm zenginliğe erişmeme teşvik etti ve eğer seni tatmin edecekse, biriktirdiklerimi almaya da hakkın var. Bana istediğin her şeyi yapabilirsin, ama gerçeğime asla dokunman mümkün olmayacaktır.

Kanımı dökebilir, bedenimi yakabilirsin, ama ruhuma zarar vermek ya da onu öldürmeyi başarmayacaksın.

Ellerimi zincirlerle, ayaklarımı prangalarla bağlayabilir, beni karanlık zindanlara atabilirsin, ama düşüncelerimi esir alamazsın, çünkü onlar geniş gökyüzündeki esinti gibi özgürdürler.

Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum. Senin kilisede ibadet edişini, tapınakta diz çöküşünü ve camide dua edişini seviyorum. Sen ve ben, her ikimiz de aynı dinin çocuklarıyız. Dinin farklı yolları, herkese uzanan yüce varlığın sevgi dolu ellerinin parmaklarıdır, ruh bütünlüğünü sağlayan ve heyecanla hepimizi kucaklayan.

Senin gerçeğini bilginliğinden doğduğu için seviyorum; o gerçek ki cehaletim den ötürü göremiyorum, ilahi bir şey gibi saygı duyuyorum, çünkü ruhun tapusudur o.

Gelecek dünyada senin gerçeğin benim gerçekle buluşacak, çiçek kokusu gibi birbirine karışacak ve bir bütün olarak ebedi gerçekle sonsuz sevgi ve

güzellik içinde yaşayacak. Seni ezici güç karşısında zayıf kaldığın için ve açgözlü zenginler karşısında fakir kaldığın için seviyorum. Bu yüzden gözyaşı dökerek seni teselli ediyor ve gözyaşlarımın ardında zalimleri bağışlayan adaletin kollarının seni kucakladığını görüyorum.

Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum.

4

Sen benim kardeşimsin, neden benimle kavga ediyorsun? Neden ülkemi işgal ediyor, zafer ve otorite arzulayanların uğruna bana baş eğdirmeye çalışıyorsun?

Neden eş ve çocuklarını bırakıp, zaferi kan ve yüce onuru annenin gözyaşlarıyla satın alanlar uğruna ölümü takip edip uzak ülkelere gidiyorsun?

Kardeşini öldürmek bir adam için onur mudur?

Eğer onur bu ise, bu bir ibadet hareketi olsun ve kardeşi Habil'i öldüren Kabil için bir tapınak dik buraya.

Kendini korumak Doğa'nın birinci yasası mı?

Öyleyse, neden açgözlülüğü diretiyor diye onu amacına ulaştırma uğruna kendini kurban ederek kardeşine zarar veriyorsun?

'Var olma aşkı başkalarını haklarından mahrum etmeye mecbur ediyor bizi,' diyen liderlere dikkat et kardeşim.

Ben sana 'başkalarının hakkını koruyup kollamak insanın en asil ve güzel eylemidir,' demekten başka bir şey yapmıyorum; eğer varolmam başkalarını öldürmemi gerektiriyorsa, o zaman ölüm bana daha onurlu ve onurumu korumak için beni öldürecek birini bulamazsam, ebediyet daha gelmeden onun uğruna kendi canımı kendi ellerimle almakta tereddüt etmeyeceğim.

Bencillik, kör üstünlüğün nedenidir kardeşim ve üstünlük klan sistemi, klan sistemi anlaşmazlık ve boyun eğdirmeye yol açmaktadır.

Ruh cehaletin karanlığı içinde bilgi ve adaletin gücüne inanır; O Babil'i imha eden, Kudüs'ü temelinden sarsan, Roma'yı yıkıntılar içinde bırakan güçlere, cehalet ve zulmü savunmak için kılıç tedarik edenlerin yetkisini reddediyor, işte bu, insanların suçluları yüceltmesini, yazarların onların ismine saygı duymasını, tarihçilerin onlardan övgüyle bahsetmesini sağlamıştır.

İtaat ettiğim tek güç koruma bilgisi ve adaletin doğal kanunları içinde sessizce kalmaktır.

Otorite katili öldürdüğü, soyguncuyu hapsettiği, komşu bir ülkeye gidip insanları katlettiği zaman neyi gösterir? Katillerin cinayet işleyen birini cezalandırdığı, hırsızların hırsızlık yapan birini tutukladığı zaman adalet kendi adı altındaki otorite hakkında ne düşünüyor?

Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum, çünkü bütün yoğunluk ve onuruyla Aşk adalettir. Eğer adalet kabile ve toplum gözetmeksizin kayıtsız şartsız seni sevmemi desteklemezse, bir aldatıcı olarak ben bencilliğin çirkinliğini saf sevginin dış giysileri ardına gizlerim.

Son

Ruhum yaşamın sıkıntı ve sefaletinde, beni teselli eden dostumdur. O her kim ki ruhu dost olarak kabul etmezse, o insanlığın düşmanıdır. Kendi içinde insani rehberi bulamadıkça da, umutsuzca yok olacaktır.

Yaşam dış çevreden değil, insanın içinden yükselir, içimden bir söz söylemek geldi ve şimdi söyledim, eğer değerse.

AŞKIN HAYATI

Bahar

Gel sevgilim, gel tepelerin arasında yürüyelim
Karlar suya dönüştü
Hayat uykudan uyandı, tepe ve vadileri dolaşıyor.
Gel baharın ayak izlerini takip edelim uzak yerlere
Serin yeşil ovaların üstünde yükselen tepelere ilham çizelim.
Bahar şafağı onu kış giysilerinden sıyırmış
Şeftali ve narenciye ağaçları üzerine yerleştirmiş,
Tıpkı Kedre'nin gece törenlerine katıları gelinler gibi.
Asmalar bahar dallan birbirini kucaklayan sevgili gibiler
Dereler sevinç şarkısı söylerken kayalar arasında dans ediyor;
Çiçekler tomurcuk açmış,
tıpkı denizin zengin kalbinde kabaran köpükler gibi.
Gel sevgilim gel zambakta biriken kışın son gözyaşlarından içelim.
Kuşların nota selinde yıkanırken ruhumuzu yatıştıralım.
Gel esintinin sarhoşluğunda neşeyle dolaşalım.
Etrafında menekşelerin gizlendiği kayaya oturalım;
Karşılıklı öpücüklerin tadına onları ikna edelim.

Yaz

Gel sevgilim ovalara inelim.
Hasat zamanı yaklaştı.
Güneşin gözleri ekinleri olgunlaştırıyor.
Gel toprağın meyvelerine eğilelim ruhun ekini neşeyle beslediği gibi
Sevgi tohumlarını kalbimizin derinliklerine ekelim.
Gel sepetlerimizi, hayatın kalbin mekanını bolluğun
sonsuz lütuflarıyla doldurduğu gibi doğanın ürünleriyle dolduralım.
Gel, çiçekler yatağımız, gökyüzü yorganımız,
yumuşak otlar ise kafamızı dinlendirdiğimiz yastığımız olsun.
Gel günün zahmetinden sonra dinlenirken,
derenin kışkırtıcı sesine kulak verelim.

Sonbahar

Gel şarap hasadı için bağdaki üzümleri toplayalım ve
Ruhun çağların bilgeliğini ebedi aygıtta tuttuğu gibi
şarabı eski vazolarda tutalım.
Gel kulübemize dönelim, rüzgârın düşürdüğü sarı yapraklar,
yaz için ağıt fısıldayan solgun çiçekleri kefen gibi sarıyor.
Gel benim ebedi sevgilim, eve gel.
Kuşlar soğuk kırların acı yalnızlığım terk edip umreye gittiler.
Geri dönelim, yorgun dere şarkısını söylemiyor artık.
Köpüren baharın ağlayan gür gözyaşları kurudu;
Sebatkâr eski tepeler renkli giysilerini kaldırdı.
Gel sevgilim, gel
Doğanın haldi yorgunluğu, veda coşkusunu
sessiz memnuniyet melodisiyle söylüyor.

Kış

Gel yaklaş yanıma ey hayratımın arkadaşı.
Bana yakın gel ve kış dokunuşunun aramıza girmesine izin verme.
Gel kalbimin ocağına otur, çünkü yangın kışın tek meyvesidir.
Bana kalbinin zaferini anlat,
çünkü kapımızın ardında bağıran elementlerden daha yücedir bu.
Kapılan kapat kapıları mühürle,
Çünkü cennetin öfkeli teveccühü zihnimi karatıyor
ve kar yüklü kırlarımızın yüzüne bakmak ruhumu ağlatıyor.
Feneri yağla doyur,
sönmesine izin vermeden yanı başına kov, koy ki yaşlı gözlerle
Benimle geçirdiğin hayat yüzüne ne yazmış okuyabileyim.
Sonbahar şarabını getir.
Gel baharın kaygısız şarkısını, yazın dikkat çekiciliğini
ve sonbaharın hasat ödülünü anarak içerken şarkı söyleyelim.
Yanıma yaklaş ev ruhumun sevgilisi;
Ateş soğuyor ve küllerin altına kaçıyor.
Sar beni, çünkü yalnızlık ürkütüyor;
Fenerimiz sönüyor ve kendi sıktığımız şarap gözlerimizi kapatıyor.
Sonbahar şarabını getir.
Gel bahan anmanın kaygısız şarkısını, yazın güzel anlarını
ve sonbaharın hasat ödülünü içip şarkı söyleyelim.
Gözlerimiz kapanmadan, birbirimize bakalım.
Kollarınla bul, satıl bana ki uyku ruhumuzu kucaklayarak birleştirsin.
Öp beni sevgilim, kış dudaklarındaki hareket dışında her şeyi çaldı.
Sonsuza dek yanımda olacaksın.
Uyku okyanusu ne kadar geniş ve derinmiş;
Ya şafak, o ne zaman son buldu?

DALGANIN ŞARKISI

Güçlü kıyı benim Aşkım, bende onun sevgilisiyim.
Nihayet birleşmişken, şimdi ay beni ondan geri çekiyor.
Ona aceleyle giderken, sayısız küçük vedalarla isteksizce geri döndüm.
Mavi ufuklar ardında hızlı çaldığım gümüşsü köpüğü,
onun altın kumlarına dökerken, eriyen parlaklık göz kamaştırıyor.
Ben kalbim batırırken susuzluğunu gideriyor;
O ise sesimi yumuşatıp öfkemi dindiriyor.
Şafakta kulağına sevgi yasasını fısıldarken, o da özlemle beni kucaklar.
Akşamüzeri umut şarkıları söylerken,
Heyecan ve korku içinde yüzüne yumuşak öpücükler yazarken,
O sessiz metanet ve düşünce içinde.
Onun geniş koynunda olmak huzursuzluğumu yatıştırıyor.
Gelgitle ona varınca birbirimizi okşuyor,
geri gidince ayaklarına kapanıp dua ediyorum.
Çok defa derinliklerden yükselip yıldızları seyreden
denizkızları etrafında dans ettim.
Çok defa küçüklüklerinden şikâyetlerini duyduğum
aşıkların iç çekişlerini dinledim;
Çok defa boğulan ruhları kaldırıp,
şefkatle sevgilimin kıyılarına taşıdım.
O onlara güç verirken, benden de gücümü aldı.
Çok defa derinliklerden taşları çalarak sevgilimin kınlarına sürdüm.
O sessizlik içinde sunulanı aldı.
Ben sağa sola yayılırken o her damı beni selamladı.
Gecenin ağırlığında tüm varlıklar uyku hayaletini ararken,
Ben oturur kâh şarkı söylüyor kâh iç çekiyorum.
Ben hiç uyumuyorum; ne yazık ki uykusuzluk beni zayıf düşürdü.
Ama ben... Aşığım ve aşk hakikati güçlüdür.
Yoruldum belki, ama asla ölmeyeceğim.

BARIŞ

Ağaçların dallarını büküp, ekinlere yaslandıktan sonra, fırtına sakinleşti. Yıldızlar yıldırımın kırık ışık kalıntıları gibi ortaya çıktığında, doğanın bu savaşı hiç başlamış gibi her yere sessizlik hâkim oldu. Tam bu saatte kadının odasına bir genç adam girerek hıçkıra, hıçkıra yatağının yanına diz çöktü. Kadının kalbi acıyla alevlense de, sonunda dudaklarını açabildi ve şöyle söyledi: Ya Rab, güvenle onu eve, bana getir.

Gözyaşlarını tükendi, ey sevgi ve merhamet dolu Rabbim, sana daha fazlasını sunamıyorum. Benim sabır pınarım kurudu ve felaketler kalbimi ele geçirmek arayışında.

Ya Rab; O güçlü tarafından yönetilen zayıf biri, acımasız bu ölümden onu geri getir.

Ya Rab, Kendi oğlun, düşmanının düşmanı olan sevdiğimi koru.

Zorla yolunu tuttuğu ölüm kapısından onu sakın; ya bana onu göster ya da al beni ona götür. Genç adam sessizce içeri girdiğinde kafası kaçan hayatla dolu bandajla sarmalıydı.

Onu gözyaşı ve kahkahayla selamlarken yaklaştı, ardından kadının ellerini tutarak yanan dudaklarına götürdü. Geçmişin üzüntüsü, kavuşma sevinci ve kadının tepki belirsizliği içinde şöyle dedi:

Benden korkma, çünkü yalvarmalarının ürünüyüm, sevin, çünkü barış beni sana güvenle taşıdı ve insaniyet açgözlülüğün bizden aldıklarını geri verdi. Böyle üzgün durma, gülümse sevgilim.

Şaşırma, çünkü aşkın ölümü giderecek, düşmanı fethedecek cazibesi var. Ben senin birinim. Beni ölüm evinden çıkarak, senin güzellik evini ziyaret eden bir hayalet olarak düşünme.

Sakın korkma, şimdi hakiki gerçek ben'im. Savaşa karşı Aşkın zaferini insanlara anlatmak için kılıç ve ateşten kurtarıldım. Ben mutluluk ve barış oyununda dile getirilen kelimeyim dedi, ardından genç adam sustu ve gözyaşları kalbin dilini konuştu; Sevinç melekleri bu kulübenin üstünde dolaşırken, iki kalp ellerinden alınan birliği geri kazandı.

Şafak vakti ikisi kırların tam ortasında durdu ve fırtına tarafından yaralanan

doğanın güzelliğini düşündüler. Derin ve huzurlu sessizlikten sonra, asker sevgilisine ‘Karanlığa bak, güneşi doğuruyor’ dedi.

HAYAT BAHÇESİ

Güzellik ve Aşk peşinde adanmış bir saat, korkak zayıfın güçlüye kazandırdığı zafer karşısında tam bir yüz yıla değer. İnsanın gerçek hakikati bu saatten doğar; bu hakikat bu yüzyılda rahatsız edici rüyaların huzursuz kollarında uyur. Bu saat içinde ancak ruh kendi doğal kanununu görür ve bu yüzyıl için kendini insan kanunları ardına hapsederek baskı demirleriyle kilitler.

O saatti ki Süleyman'ın şarkısına ilham veren; O yüzyıldı kör güç olarak Baalbek tapınağını yok eden.

O saatti ki dağın başında vaazı doğuran; O yüzyıldı Palmira kalesi ve Babil kulesini harap eden.

O saat ki Muhammed'in Hicri olan; O yüzyıldı Allah'ı, Golgat'ı ve Sina'yı unutan.

Yas ve ağlamaya ayrılan bir saat, zayıfların çalıntı eşitliğinde ağlayan, açgözlülük ve gasp dolu bir yüzyıldan daha asildir, işte bu saatte, üzüntü ateşinde arınır kalp ve sevgi meşalesiyle aydınlanır.

Bu yüzyıldadır ki gerçek Hakikate duyulan arzu toprağın bağrına gömülür.

O saat köktür, kök salması gereken.

O meditasyon saati, dua vakti, yeni ve iyi bir dönemin saatidir.

Bu yüzyılda kendine yatırım yapmak adına, tamamı dünyevi maddeden alman Nero'nun hayatını harcayan.

Hayat Budur!

Ömür sahnesinde tasvir edilen;

Yüzyıllarca toprağa kaydedilen;

Gariplik içinde yıllarca yaşayan; günler için ilahi olarak söylenen;

Yüce, ama bir saat, ama bu saat ebediyet tarafından hazine değerinde bir

mücevherdir.

ÖLÜLER ŞEHRİ

Dün iğrenç kalabalıklardan kendimi geri çekerek, doğanın alımlı giysilerini üstüne giydirdiği tepelere ulaşana kadar yürüdüm. İşte o zaman nefes alabildim.

Dönüp ardıma bakarken, şehrin muhteşem cami ve malikânelerinin üstünü dükkânlardan çıkan duman kaplamıştı. İnsanlığın misyonu üzerine analizde bulundum, ama yaşamlarının büyük bölümünü mücadele ve sıkıntı içinde geçirdiklerini tespit ettim. Ardından Âdemoğullarının yaptıklarını düşünmemek için Rabbin zafer tahtı olan sahayı göz merkezime aldım. Alanın tenha bir köşesinde kavak ağaçlarıyla çevrili gömme bir zemin buldum. Orada, ölüler şehri ve yaşam kenti arasında meditasyona başladım.

Birinci de ebedi sessizliği, ikinci de sonsuz üzüntüyü düşündüm.

Yaşam kentinde umut ve umutsuzluğu, sevgi ve nefreti, sevinç ve hüznü, zenginlik ve yoksulluğu, inanç ve aldatmayı buldum.

Ölüler şehrinde toprağı toprağa gömülü gece sessizliğinde doğanın bitkiyi, hayvana, hayvanı insana dönüştürdüğünü gördüm. Zihnimde bu şekilde dolaşırken, müzik kesitleri eşliğinde saygıyla yavaş yavaş hareket eden bir alay gibi gökyüzünü dolduran hüzünlü bir melodi gördüm.

Bu ayrıcalıklı bir cenaze töreniydi. Ölüyü ardında yakınarak ağlayan yaşayanlar takip ediyordu.

Kortej defin verine ulaştığında rahipler dua ederek tütsü yaktılar, müzisyenler enstrümanlarını çalarken, gidenin ardında yas tutuldu.

Ardından liderler bir, bir öne çıkarak, özenle seçilmiş kelimelerle kasideler okudular.

En sonunda ise topluluk ustalıkla tasarlanmış taş ve demirlerin etrafını saran pahalı çelenk, geniş ve güzel tonozlar arasından ayrılarak dağıldılar.

Veda teklifçileri şehre dönerken ben kaldım, onları uzaktan izlerken yumuşak bir sesle kendi kendimle konuşurken güneş ufukta alçalmaya ve

doğa uykuya geçmek için tüm hazırlıklarını çapmaya başlamıştı.

Sonra ahşap bir tabutun altında emek veren iki adam ve arkalarında kollarında körpe bir bebek taşıyan perişan görünümlü bir kadının yürüdüğünü gördüm.

En arkada ise, yürek yakan gözlerle, önce kadına sonra tabuta bakan bir köpek onları takip ediyordu.

Bu fakir bir cenaze töreniydi. Ölümün bu konuğu soğuk topluma ardında sefil karısını, onun acılarını paylaşacak körpe bir bebek ve dostunun gidişinden haberdar sadık bir köpek bırakmıştı.

Mezar yerine ulaştıklarında tabutu bakımlı çalı *ve* mermer taşlardan bir hendek uzaklığında bir yere bırakarak, Tanrı'ya birkaç basit kelime söyledikten sonra geri çekildiler. Küçük grup ağaçların arkasında kaybolurken, köpek ardına son bir kez dönerek dostunun mezarına baktı.

Ben yaşam kentine bakarken, kendi kendime ‘O yer ki birkaç kişiye aittir’ dedim, ardından ölüler şehrinin döşemelerine baktım ve dedim ki ‘bu yer de birkaç kişi ye aittir. Ya Rab, bütün insanların cenneti nerede?

Bunu söyler söylemez, güneşin uzun ve güzel altın sarısı ışınlarına karışmış bulutlara doğru bakarken, içimden bir sesin ‘Orada’ dediğini duydum.

DUL VE OĞLU

Gece kuzey Lübnan’ın üzerine inerken kar, Kadeesha Vadisi'yle çevrili köyleri kaplamış, alan ve ovalara öfkeli doğa eylemlerini üzerine çizdiği büyük sayfalı parşömen görünümü vermişti.

Sessizlik geceyi tutarken erkekler sokaklardan evlerine döndüler. Bu köylerin yakınında yalnız bir evde ocak başında oturmuş yün eğiren bir kadın ve yanında ocağa bir de annesine bakan tek çocuğu oturuyor.

Gök korkunç bir kükremeyle evi salladı ve küçük çocuk korku içinde sarsıldı. Annesinin sevgi arayışında doğadan korunmak istercesine kollarını açarak boynuna sarıldı. Anne onu bağrına basarak öptü; sonra dizine oturtarak ona şöyle dedi: ‘Korkma oğlum, Doğa gücünün büyüklüğünü insanın zayıflığıyla karşılaştırma’. Doğada düşen kar, ağır bulutlar ve esen rüzgârın ötesinde Yüce bir varlık var ve o dünyanın ihtiyaçlarını bilir, çünkü o yarattı ve zavallılara merhamet gözüyle bakar.

Cesur ol oğlum! Doğa baharda gülümsüyor, yaz da kahkaha atıyor, sonbaharda esniyor, ama şimdi ağlıyor; gözyaşlarıyla toprak altına gizlenmiş hayatı suluyor.

Uyu sevgili çocuğum; Baban ebediyette bizi izliyor. Kar ve gök gürültüsü şu anda bizi ona yakınlaştırıyor. Uyu benim sevdiğim, bizi üşüten bu beyaz battaniye, tohumlan sıcak tutuyor ve Nisan geldiğinde bu savaş gibi şeyler güzel çiçekler üretecek. Böylece çocuğum; insan net ayrılığı, acı sabrı ve umutsuz sıkıntıyı yaşamadan önce sevgiyi biçemez. Uyu benim küçücük oğlum; gecenin korkunç karanlığı ve dondurucu soğuğundan korkmayan tatlı rüyalar senin ruhunu bulacak.

Küçük çocuk uyku yüklü gözlerle annesine baktı ve dedi ki ‘gözlerim ağır, ama dualarımı okumadan uyuyamıyorum ben anne’.

Kadın onun melek yüzüne buğulu bulanık gözlerle bakarak şöyle söyledi: ‘Benimle beraber söylediklerimi tekrarla oğlum. Rabbim yoksullara merhamet et, onları kışın soğuğundan koru; kendi merhametli ellerinle ince

giysili bedenlerini ısıt; sefil evlerde uyuyan, açlık ve sefalet içinde acı çeken yetimleri kora. Ya Rab duy sesimi, çaresiz, çocuğu için korkudan titreyen dul kadının çağrısını duy. Ey Rabbim tüm insanların naibini aç, aç ki güçsüzün çektiği sefaleti görsünler.

Sefillik içinde kapıları çalanlara merhamet eyle, yolda kalan yolculara sıcak bir mekân göster. Küçük kuşları, tarla ve ağaçları fırtınanın öfkesinden koru ey Rabbim, çünkü Sen merhamet ve sevgi dolusun.

Uyku çocuğun ruhunu ele geçirirken, annesi onu yatağa yerleştirerek, titreyen dudaklarıyla gözlerini öptü. Sonra geri döndü ve çocuğa giysi yapmak için yün iplik yapmaya devam etti.

RUHUN ŞARKISI

Ruhumun derinliğinde sözsüz bir şarkı var, kalbimin tohumunda yaşayan
Parşömene mürekkebi akıtmayı reddediyor; şeffaf pelerin üzerindeki duyguları yutarken akıyor, ama değil dudaklarıma.
Nasıl buna içerlenebilirim? Dünyevi etere karışması ürkütmüyor;
Kime bu şarkıyı söylesem? Katı kulaklardan ürküyor, ruhumun evinde yankılanıyor.
Kalp gözüyle bakınca, gölgede onun gölgesini görüyor; parmak uçlarıma dokunduğunda titreşimlerini hissediyorum.
Göl yıldızların parlaklığını yansıttığı gibi, ellerimin nezaketi onun varlığına dikkat etmeli; solgun gülün sırrını anlatan parlak çiğ damlası gibi, gözyaşlarını onu ele veriyor.
Bu tefekkürle oluşan;
Sessizlik tarafından yayınlanan;
Yaygaradan uzak kaçan;
Gerçek hakikate sarılmış;
Rüyalarda tekrarlanan;
Sevgide anlaşılan;
Uyanışta gizlenen;
Ruhta söylenen bir şarkıdır.
Bu aşkın şarkısıdır.
Hangi Esev ve Kabil bunu söyleyebilir ki?
Yaseminden daha hoş kokan;
Hangi ses onu esir alabilir ki?
Bakire bir kızın sırrı gibi kalpte gizlidir;
Hangi dize onu sarsabilir ki?
Kim cesaret edebilir denizin kükremesini bülbül şarkısıyla birleştirmeye?
Kim cesaret edebilir körpe bebeğin nefesini fırtına çığlığıyla karşılaştırmaya?
Kim cesaret edebilir kalp için tasarlanmış kelimeleri lüksek sesle söylemeye?

Hangi insan cesaret edebilir, sesiyle Tanrı'nın şarkısını söylemeye?

ÇİÇEĞİN ŞARKISI

Ben söylenen hoş bir nağmeyim, Doğanın sesinde tekrarlanan;
Ben yeşil halıya mavi çadırdan düşen bir yıldızım;
Kıştan gebe elementlerin kızıyım ben.
O kim ki baharı doğurdu;
Yazın kucağına yerleştirdi; Sonbaharda uyuttu.
Şafakta esintiyle birleşiyorum, ışığın gelişini duyurmak için;
Akşamüzeri kuşlara katılıyorum, ışığa veda etmek için.
Ovalar güzel renklerimle süsleniyor; hava nefesim kokuyor.
Uykuyu kucakladığımda gecenin gözleri beni izler;
Uyandığımda gündüzün tek gözü olan güneşe bakıyorum.
Çiği şarap yerine içiyor, kuşların sesine kulak veriyor ve çimlerin sallanan ritminde dans ediyorum.
Ben sevgilinin hediyesi;
Düğünün çelengi;
Bir anlık mutluluğun anısı;
Yaşayanların ölüye son hediyesi;
Hem sevinç, hem de hüznün bir parçasıyım.
Yukarı sadece ışığı görmek için bakarım.
Asla gölgemi görmek için aşağı bakmıyorum.
Bu da insanlığın öğrenmesi gereken bilgeliktir.

AŞKIN ŞARKISI

Ben sevgilinin gözleri, ruhların şarabı, kalplerin gıdasıyım. Ben bir gülüm.
Kalbim şafak vakti açar, bakire kızlar beni bağrına basar.
Ben hakiki servet evi, hazin özü, barış ve huzurun başlangıcıyım.
Ben onun güzel dudaklarındaki nazik gülümsemeyim.
Gençlik bana kavuşunca tüm zahmetlerini unutur;
Bütün hayatı tatlı rüya gerçeğine dönüşür.
Ben şairin sevinci, sanatkârın, vahisi, müzisyenin ilhamıyım.
Ben merhametli annenin hayran kaldığı bir çocuğun
kalbinde kutsal bir türbeyim.
Kalbin çağrısında gelir; talepten uzak duran dolgunluğum.
Kalbin arzusunu takıp eder; sesin boş söyleminden uzak dururum.
Ben Âdem'e Havva yoluyla göründüm ve sürgün onun kaderi oldu.
Süleyman'a göründüm, benden bilgelik kazandı.
Helena'ya gülümsedim, o Tarvada'yı yok etti.
Kleopatra'ya taç oldum ve barış Nil vadisine hâkim oldu.
Ben çağlar gibiyim; bugün inşa eder, yarın yok ediyorum.
Ben önce yaradan sonra yok eden Tanrı gibiyim.
Ben menekşe sesinden daha tatlı; öfkeli fırtınadan daha şiddetliyim.
Hediye tek başına beni ikna etmez;
Parçalamak ürkütmez;
Yoksulluk kovalamaz;
Kıskançlık varlığımı kanıtlamaz;
Delilik yakınlığımın delili değil.
Ey arayışta olanlar! Hakiki gerçek ben'im.
Bent arama, bulma ve koruma arayışındaki gerçekliğin davranışlarımı belirler.

İNSANLIĞIN ŞARKISI

Ben başlangıcın en başından beri buradayım ve hâlâ burada duruyorum.
Dünya var oldukça da burada olacağım, çünkü bedbaht varlığımın sonu yoktur.
Uçsuz bucaksız gökyüzünü dolaştım, ideal bir dünya da gezdim, semalarda yüzdüm, yine de burada ölçümün mahkûmu oldu.
Konfüçyüs'ün öğretilerine kulak verdim;
Brahma'nın bilgeliğini dinledim;
Buda'nın yanına bilgi ağacının altına oturdum;
yine de burada cehalet ve sapkınlık içinde mevcudum.
Yehova Musa'ya ulaştığında Sina'daydım;
Ürdün'de Nasıralının mucizelerini gördüm;
Muhammed'in ziyaretinde Medine'deydim;
yine de burada şaşkınlık mahkûmu oldum.
Babil'in gücüne tanık oldum;
Mısır'ın zaferinden ders aldım;
Roma'nın savaşan büyüklüğünü gördüm;
Yine de evvelki öğretilerim bu başarıların zayıflık ve üzüntü olduğunu gösterdi.
Ayn Dur büyücüleriyle sohbet ettim;
Asur rahipleriyle tartıştım;
Filistin peygamberlerinden derinliği topladım;
Ancak yine de gerçek hakikat arayışı içindeyim.
Sessiz Hindistan'dan bilgelik biriktirdim;
Arabistan'ın antikalarını sondaladım;
Duyabilir her şeyi duydum;
Ancak yine de kalbim hem kör hem de sağır kaldı.
Despot yöneticilerin elinden acı çektim;
Dengesi bozuk işgalcilerden kölelik acısı gördüm;
Zulüm dayatmasında açlık çektim;
Ancak hâlâ iç çatışmalarla her gün büyük mücadele veriyorum.

Aklım dolu, fakat kalbim boş;
Benim yaşlı, fakat kalbim hâlâ körpe bebek;
Belki gençlikte kalbim olgunlaşacak,
ama ben yaşlanıp Tanrıma ulaşmak için dua ediyorum.
Kalbim ancak o zaman dolacak.
Başlangıcın en başından beri buradayım ve hâlâ burada duruyorum.
Dün var oldukça da burada olacağım,
çünkü bedbaht varlığımın sonu yoktur.

GÜZELLİK TAHTI HUZURUNDA

Ağır bir günde, toplumun korkunç yüzünden ve şehrin baş döndürücü acı yaygarasından kaçarak yorgun adımlarımı geniş sokaklara yönelttim. Güneş ışığının toprağa ulaşmasını engelleyen ağaç dallarının olduğu yere, yalnız bir noktaya ulaşana kadar, rehberlik eden dere ve kuş sesi müziğini takip ettim. Oraya varınca durdum ve bu, ruhumu şenlendirdi, susamış ruhum yaşam serabını gördü hayat şirinliği yerine.

Derin düşüncelere dalmışken, ruhumun göklere yelken açtığı bir saate, çıplak bedenini bir asma yaprağıyla bir parça kapatmış, altın saçların üstüne bir gelincik taç takmış bir bakire genç kız aniden bana göründü.

Şaşkınlığımı fark edince ‘Korkma, ben Orman perisiyim’ diyerek beni selamladı.

Senin güzelliğin gibi bir güzellik nasıl böyle bir yerde yaşamaya karar verir? Lütfen anlat bana; Sen kimsin ve nereden geldin, diye sordum ona.

Yeşil çimenlere zarafetle oturduktan sonra yanıt verdi: ‘Ben doğanın sembolüyüm!

Ben atalarının taptığı, onuruna Baalbek ve Jbeil’de türbe ve tapınaklar inşa ettiği ebedi bakireyim.

Cesaretle söyledim; bu tapınak ve türbeler boşa gitti, yüce atalarımın kemikleri toprağa dönüştü; Onların Tanrıçalarını anan Tarih kitabında kaydedilen birkaç zavallı ve unutulmuş sayfa dışında hiçbir şey kalmadı geriye.

Peri yanıt verdi: Bazı Tanrıçalar kendilerine tapanlarla yaşar onlarla ölürler, bazıları da sonsuza dek yaşarlar.

Ben gözlerini dinlendirdiğin zaman gördüğün güzellik dünyasında yaşarım ve bu güzellik Doğa'nın ta kendisidir. Bu tepeler arasındaki çobanın sevinci, köylülerin toprak mutluluğu, dağ ve ovalarda hayranlık dolu olan kabile zevklerinin başladığı yerdir.

Bu güzellik Bilge'yi tahta ve gerçeğe yükseltir.

Bundan sonra ben ona "Güzellik felaket bir güçtür," dedim.

Peri "İnsanoğlu her şeyden korkuyor, kendisinden bile," diye karşılık verdi.

"Siz ruhun huzur kaynağı olan cennetten; huzur ve dinlenme cennetti olan Doğa'dan korkuyorsunuz, iyiliğin Rabbinden korktuğunuz için, o sevgi ve merhamet dolu iken onu öfkeyle suçluyorsunuz," dedi.

Tatlı rüyalarla karışık derin bir sessizliğin ardından ona seslendim.

İnsanların yorumlayarak tanımladığı ve herkesin kendi anlayışına göre algıladığı güzellikten bahset bana.

Yanıt verdi: Güzellik ruhun cezbettiğidir, o almaktan çok vermeyi sever!

Güzellikle buluştuğunda, içindeki derinlikte uzanan ellerin onu kalbinin merkezine taşımak istediğini hissedersin.

O sevinç ve hüznü birleştiren ihtişamdır; gördüğün görünmez gerçek, anladığın belirsizlik, duyduğun sessizliktir. O kutsallar kutsalı, senin özünde başlayan ve dünyevi algının dışına taşandır.

Bunun ardandan orman perisi bana yaklaşarak hoş kokulu ellerini gözlerimin üstüne koydu. Yavaş yavaş gen çekildiğinde ise vadide kendimi yalnız buldum. Gürültüsü artık beni etkilemeyen şehre geri dönerken perinin söylediklerini yineledim.

"Güzellik ruhu cezbedendir, o almaktan çok vermeyi se-

SEVGİLİNİN ÇAĞRISI

Sevgilim neredesin?

Körpe bebeklerin annelerini memesine baktığı gibi çiçekleri sulayan küçük cennette misin?

Ya da Senin onuruna içine erdemin türbesi inşa edilen, kalbim ve ruhumu kurban ettiğin odanda mısın?

Belki de ilahi bilgelik doluyken kitaplar arasında insan bilgisi arayışındasın?

Ah ruhumun dostu nerdesin?

Tapınakta dua da mısın? Yoksa Doğa'daki alana hayallerinin cennetti mi diyorsun?

Yoksulların kulübesinde şirinliğinle kalbi kırıkları teselli ederken, onların ellerini lütfunla mı dolduruyorsun?

Her yerde Tanrı'nın ruhu sensin. Çağlardan daha güçlüsün. Ruhunun selamı bizi sardığı ve sevgi melekleri ruhun övgü şarkısını söylerken üzerimizde yüzdüğü buluştuğumuz o günü hatırlıyor musun?

İnsanlıktan korunmak için, kaburgalar kalbin sırrını darbeden korurken, dalların gölgesindeki oturmalarımızı hatırladın mı?

Iç içe gizlenmek istercesine birbirimize başımızı yaslarken el ele yürüdüğümüz yol ve ormanları hatırlıyor musun?

Seni uğurlarken, dudaklarıma kondurduğun deniz öpücüğünü hatırladın mı?

Bu öpücük dilin anlatamadığı cennet sırrım, dudaklarımla birleştirmeyi bana öğretti.

Bu öpücük hayatın başlangıcıdır, tıpkı Yüce Yaradan’ın toprağı insana dönüştürdüğü nefes gibi.

Bu nefes manevi dünyaya yolumu açtı, ruhumun zaferini müjdeledi; tekrar

buluşuncaya dek burada olmaya devam edecek.

Yanaklarından yaşlar süzülürken, beni tekrar, tekrar öperek "Dünyevi beden dünyevi amalar için ayrılıyor ve yalnız kalmaya zorlanıyor," dediğini hatırlıyor musun?

Ölüm gelip birleşen ruhları Tanrıya götürene dek, ruh aşkla birlikte güvenle yaşayacaktır.

Git Sevgilim, Aşk seni kendine aracı seçti, kendinden üstün tuttu, çünkü onun takipçisine hayatın tadından sunulan bir fincan güzelliktir o.

Kendi boş kollarıma gelince; aşkın beni teselli eden damattır; ebedi düğünümü hatırla!

Şimdi neredesin benim diğer özüm?
Gecenin sessizliğinde uyanık mısın?

Serin esintinin kalbimin tüm atışlarını ve sevgisini sana ifade etmesine izin ver.

Hatıranda yüzümü mü okşuyorsun?
Bu hatıra artık benim değil, çünkü üzüntü, mutlu teveccühüme geçmişin gölgesini düşürdü.
Güzelliğini yansıtan gözlerimi hüzün kapladı, öpücüklerle tatlandırdığın dudaklarım kurudu.
Neredesin Sevgilim?
Okyanuslar ötesinde ağlayışlarımı duyuyor musun?
Sabrımın büyüklüğünü biliyor musun?
Havada bu ölen gençliğin nefesini sana taşıyacak güçte olan ruhlar var mı?
Şikâyetlerimi sana ulaştıracak melekler arasında gizli bir ileüşim var mı?
Neredesin benim güzel yıldızım?
Hayatın karanlığı beni bağrına kovdu, üzüntü beni esir aldı.
Gülümsemeyle havaya yelken aç; o bana ulaşıp canlandıracak.
Havaya nefesinin kokusunu yay; bu beni yaşatacak.
Neredesin Sevgilim?
Ah Aşk ne büyük ve ben ne kadar küçüğüm.

SARAY VE KULÜBE

1

Gece olup büyük evde ışıklar parlamaya başladığında, hizmetçiler misafirin gelişini beklemek için büyük kapının önünde durdu; kadife üstünde altın düğmeleri vardı.

Sarayın bahçesini muhteşem arabalar doldurduğunda, muhteşem giysileriyle mücevherlerle süslenmiş soylular içen girdiler.

Yüksek mertebeliler neşeli müzik eşliğinde dans ederken, enstrümanlardan yükselen keyifli melodiler havayı doldurdu.

Gece yarısı en güzel ve en lezzetli yemeklerle donatılan güzel bir masa, nadir bulunan çiçeklerle süslenmişti. Şenlikçiler inkâr ederek bol, bol içmeye devam ettiler ta ki şarabın etkisi sahnede rol aymama başladı.

Zehirlenme ve oburlukla geçirdikleri uzun bir geceden sonra, yorgun bedenlerini aceleyle yatağın derinliğinde doğal olmayan bir uykudan sonra şafak vakti kalabalık dağıldı.

2

Akşam üzeri bir adam, üzerinde ağır iş yaptığını gösteren elbisesiyle, küçük evinin kapısında durarak kapıyı çaldı. Kapı açılır açılmaz içeri girdi, neşeyle işgalcileri selamladı, ardından ocak başında oynayan çocuklarının arasına oturdu. Kısa bir sürede eşi yemeği hazırladı ve tahta masada oturup yemeklerini yediler. Yemekten sonra gaz lambasının etrafında toplanarak günün olaylarını paylaştılar. Erken çöken gecenin ardından herkes

dudaklarında övgü ve şükran dualarıyla sessizlik içinde uyku kralına teslim oldular.

GEZGİN

Türkçesi: Bahar Varol

GEZGİN

Ona yol kavşağında rastladım; sadece bir pelerini ve asası olan bir adamdı, yüzü ise acıların tülüyle örtülüydü. Birbirimizi selamladık ve ben ona dedim ki: “Evime gel ve benim misafirim ol.”

Ve geldi.

Karım ve çocuklarım bizi kapı girişinde karşıladılar. Yaşlı adam onlara gülümsedi, onlar da onun gelişinden memnun oldular.

Ve hep birlikte sofraya oturduk. Bu adamın gelmesinden memnunduk zira onda bir sükûnet ve gizem vardı.

Ve yemekten sonra beraberce ateşin etrafında oturduk ve ona gezilerini sordum.

Bize, o gece ve sonraki gece bir sürü hikâye anlattı, fakat şimdi aktaracaklarım, kendisi çok sevecen biri olmasına karşın, kendi yolunun çetrefilliğinden ve sabrından doğmuştur.

Ve üç gün sonra ayrıldığında, evden bir misafir gitmiş gibi değil de, aileden biri bahçeye çıkmış ve hâlâ dönmemiş gibi hissettik.

GİYSİLER

Bir gün, Güzellik ve Çirkinlik bir deniz kıyısında karşılaştılar. Ve birbirlerine dediler ki: “Hadi denize girelim.”

Sonra, kıyafetlerini çıkardılar ve suda yüzmeye başladılar. Bir müddet sonra Çirkinlik kıyıya çıktı ve Güzelliğin kıyafetlerini giyip ortadan kayboldu.

Ve sonra, Güzellik de denizden çıktı ve giysilerini bulamadı. Çıplak görünmekten utandığı için Çirkinliğin giysilerini giydi. Ve Güzellik yoluna devam etti.

Ve o gün bugündür kadınlarla erkekler onları birbirine karıştırır.

Ancak, kimileri vardır ki Güzelliğin yüzünü önceden görmüştür ve onu giysileri olmaksızın da tanır. Ve kimileri vardır ki Çirkinliğin yüzünü önceden görmüştür ve hiçbir bez parçası onu gözlerden gizleyemez.

KARTAL İLE TARLAKUŞU

Bir tarlakuşu ile bir kartal yüksek bir tepenin üstünde karşılaştılar. Tarlakuşu, “İyi günler efendim,” dedi. Kartal ise onu hor görürcesine baktı ve kısık bir sesle karşılık verdi: “İyi günler.”

Ve Tarlakuşu şöyle dedi: “Umarım her şey yolunda gidiyordur efendim.”

“Öyle,” dedi Kartal, “her şey yolunda. Fakat sen bilmez misin ki biz kuşların kralıyız ve biz konuşmadan sizin konuşmaya hakkınız yoktur?”

“Hepimizin aynı aileden olduğunu düşünüyorum,” diye cevap verdi tarlakuşu.

Kartal ona küçümser gözlerle baktı ve şöyle dedi: “Bizim aynı aileden olduğumuzu kim söyledi sana?”

Bunun üzerine Tarlakuşu cevap verdi: “Size şunu hatırlatmak isterim ki, ben de sizin kadar yükseklerde uçabiliyorum ve şakıyarak yeryüzündeki diğer canlılara mutluluk verebiliyorum. Siz ne zevk ne de mutluluk veriyorsunuz.”

Kartal sinirlendi ve şöyle dedi: “Zevk ve mutlulukmuş! Seni haddini bilmez yaratık! Seni gagamın bir darbesiyle yok edebilirim. Sen benim ancak bir ayağım büyüklüğündesin.” Bunun üzerine tarlakuşu uçtu, kartalın sırtına kondu ve tüylerini gagasıyla yolmayla başladı. Kartal sinirlenmişti. Bu ufak kuşu üstünden atma umuduyla hızlıca yükseklere uçtu fakat başarılı olamadı. En sonunda yine sırtında ufak yaratıkla beraber, her zamankinden daha öfkeli bir halde kaderine lanet okuyarak yüksek tepenin üstünde kondu.

Tam o anda küçük bir kaplumbağa çıkageldi ve gördüğü manzara karşısında öyle bir gülmeye başladı ki nerdeyse kabuğunun üstünde ters dönecekti.

Ve kartal kaplumbağaya küçümser bakışlarla şöyle dedi: “Seni toprağın üstünde ağır ağır sürünen yaratık! Neye gülersin?”

Ve kaplumbağa cevap verdi: “Görüyorum ki bir ata dönmüşsün ve üstünde

seni süren küçük bir kuş var ve o senden daha iyi."

Kartal şöyle cevap verdi: "Sen kendi işine bak. Bu kardeşim tarlakuşu ve benim aramdaki bir aile meselesi."

AŞK ŞARKISI

Bir şair, zamanın birinde bir aşk şarkısı yazdı. Şarkı çok güzeldi. Bundan birçok kopya hazırladı ve kadın-erkek tüm eşe dosta, akrabalarına ve hatta sadece bir kez görüştüğü ve dağların öte tarafında yaşamakta olan genç bir kadına dahi gönderdi.

Birkaç gün sonra genç kadının gönderdiği bir elçi şaire bir mektup getirdi. Mektubunda kadın şöyle diyordu, “Emin olabilirsin ki, bana yazdığın bu aşk şarkısı beni derinden etkiledi. Biran önce gel, anne ve babamla tanış ve evlilik hazırlıklarına başlayalım.”

Şair mektuba cevaben şöyle yazdı, “Dostum, bu yalnızca, herhangi bir erkeğin herhangi bir kadına söyleyeceği bir aşk şarkısıdır ve bir şairin kalbinden dökülmüştür.”

Ve genç kadından tekrar bir mektup geldi: “İkiyüzlü yalancı seni! Bugünden itibaren mezara gireceğim güne dek, tüm şairlerden senin yüzünden nefret edeceğim.”

GÖZYAŞLARI VE KAHKAHA

Nil Nehri'nin kıyısında bir akşamüstü bir sırtlan ile bir timsah karşılaştılar. Durup birbirlerine selam verdiler.

Sırtlan şöyle dedi: “Günleriniz nasıl geçiyor efendim?”

“Hiç iyi geçmiyor. Bazen acı ve keder duyduğum zaman ağlıyorum fakat sonra diğer yaratıklar sürekli ‘Bunlar timsah gözyaşları’ diyorlar. İşte bu beni öyle üzüyor ki anlatamam,” diye cevap verdi timsah.

Bunun üzerine sırtlan şöyle söyledi: “Kendi üzüntünden ve kederinden bahsediyorsun da, bir de beni düşün. Dünyanın bütün güzelliklerine, muhteşemliğine ve mucizelerine bakıyorum ve salt bir keyifle gülüyorum. Sonra bir bakıyorum ki orman halkı, ‘Bu, sırtlan gülüşünden bir şey değil’ diyor.”

PANAYIRDA

Panayıra, köylerin birinden güzel mi güzel bir kız geldi. Yüzünde zambak ve gül açmıştı. Saçlarında gün batımı, dudaklarında ise gülümseyen bir şafak vardı.

Genç delikanlılar bu güzel yabancıyı görür görmez onun etrafında pervane oldular. İçlerinden biri onunla dansa kaldırmak istiyor, bir diğeri şerefine pasta kesiyordu. Ve hepsi yanağından bir öpücük alabilmek için yanıp tutuşuyorlardı. En nihayetinde bu bir panayır değil miydi?

Fakat genç kız şaşırmış ve ürkmüştü. Genç delikanlılar hakkında hiç de iyi şeyler düşünmüyordu. Onları tersledi ve hatta içlerinden ikisini tokatladı. Ve onlardan kaçtı.

O gece eve dönerken yolda kalbinden şunlar geçiyordu, “Onlardan tiksindim. Bu ne münasebetsizce ve terbiyesizce bir davranış. Sabır bırakmadılar.”

Sonraki bir yıl boyunca güzel kız panayırı ve genç adamları aklından çıkaramadı. Panayır günü geldiğinde yine yüzünde leylak ve güllerle, saçında gün batımı ve dudaklarında gülümseyen şafak ile oradaydı.

Fakat bu sefer, onu gören genç delikanlılar ona arkalarım döndüler. Bütün bir gün tek başına ve ilgisiz bir şekilde oturdu.

O akşam eve dönerken içten içe ağlıyordu. “Onlardan tiksindim. Bu ne münasebetsizce ve terbiyesizce bir davranış. Sabır bırakmadılar.”

İKİ PRENSES

Şavakis şehrinde bir prens yaşardı. Prens, kadın-erkek, çoluk çocuk herkes tarafından çok sevilirdi. Hayvanlar bile onu çok severdi ve onu selamlamak için yanına yaklaşırlardı.

Fakat herkes, karısı olan prensesin onu sevmediğini, hatta ondan nefret ettiğini söylerdi.

Günlerden bir gün komşu şehirlerden birinin prensesi Şavakis prensesini ziyarete geldi. Birlikte oturup sohbet ettiler ve söz en nihayetinde kocalarına geldi.

Şavakis prensesi tutkuyla şöyle dedi: “Sizin, bunca yıldır evli olmanıza rağmen kocanız prensle olan mutluluğunuza gıpta ediyorum. Ben kocamdan nefret ediyorum. O yalnızca bana ait değil ve ben gerçekten dünyanın en mutsuz kadınıyım.” Ziyarete gelen prenses ona baktı ve şöyle karşılık verdi: “Sevgili dostum, gerçek şu ki sen kocanı seviyorsun. Evet, ona karşı hâlâ bitmeyen bir tutkun var ve işte bu bir kadının doğasıdır; tıpkı bir bahçenin bahara hazırlanması gibi. Fakat yazık ki, ben ve kocam birbirimize sessiz ve sakin bir şekilde tahammül ediyoruz ve siz buna mutluluk diyorsunuz.”

ŞİMŞEK

Bir Hıristiyan piskopos fırtınalı bir gün katedralindeyken, Hıristiyan olmayan bir kadın geldi ve piskoposun karşısına dikilip şöyle dedi: “Ben Hıristiyan değilim. Benim için cehennem ateşinden kurtulmanın bir yolu var mıdır?” Piskopos kadına baktı ve şöyle cevap verdi: “Hayır, yalnızca kutsal su ve kutsal ruhla vaftiz edilmiş olanlar içindir kurtuluş.”

Ve piskopos daha konuşmasını tamamlamadan katedralin üstüne gökyüzünden bir yıldırım düştü ve içerisi alev aldı. Kasabadan insanlar koşup yetiştiler ve kadını kurtardılar fakat piskopos yanarak küle dönüştü.

MÜNZEVİ VE HAYVANLAR

Bir zamanlar yeşil tepelerin arasında bir münzevi yaşardı. Ruhu saf, kalbi tertemizdi. Ve yeryüzünün tüm hayvanları, gökyüzünün tüm kuşları çift halinde onun yanına gelir ve onunla konuşurlardı. Onu keyifle dinler, onun dizinin dibine oturur ve gece karanlığı basmadan ve münzevi onları kutsayarak rüzgâra ve ormana emanet edene kadar da yanından ayrılmazlardı.

Bir akşam, münzevi sevgiden bahsederken, bir leopar kafasını kaldırdı ve münzeviye şöyle dedi: “Bize sevmekten bahsediyorsunuz. Söyleyin bize efendim, sizin eşiniz nerede?”

Ve münzevi şöyle cevap verdi: “Benim eşim yok.”

Ardından bu şaşkınlıkla birlikte, uçan ve uçmayan tüm hayvanların arasında bir uğultu koptu ve aralarında şöyle söylenmeye başladılar, “Kendisi bu konuda bir şey bilmezken nasıl olur da bize sevmekten ve eşleşmekten bahseder?” Küçümser bir tavırla ve sessizce münzevinin yanından ayrıldılar.

O gece münzevi yatağına yüzükoyun yattı ve yumruğunu göğsüne vurarak acı acı ağladı.

ERMİŞ VE ÇOCUK

Günlerden bir gün Şaria isminde bir ermiş bahçede bir çocuk gördü. Çocuk ona doğru koştu ve şöyle dedi: “Gününüz aydın olsun efendim.”

Ermiş, “Gününüz aydın olsun efendim,” dedi ve ardından ekledi, “Görüyorum ki yalnızsın.”

Bunun üzerine çocuk keyif içinde ve gülerek şöyle dedi: “Dadımı atlatmak biraz zaman aldı. Şuradaki çitlerin arkasında olduğumu sanıyor fakat görüyorsun ya işte buradayım.” Ardından ermişin yüzüne dikkatle bakarak tekrar konuştu, “Siz de yalnızsınız. Dadınız nerde?”

Ermiş cevap verdi: “Ah, bu başka bir konu. Açıkçası onu her zaman atlatamıyorum. Fakat şimdi bu bahçeye geldiğimden çitlerin ardında beni arıyor.”

Çocuk ellerini çırparak, “Yani siz de benim gibisiniz. Kaybolmak çok güzel değil mi?” dedi ve ardından ekledi, “Siz kimsiniz?”

Ve adam cevap verdi: “Bana ermiş Şaria derler. Peki, sen kimsin?”

“Ben yalnızca benim,” dedi çocuk, “ve dadım şuan beni arıyor ve nerede olduğumu bilmiyor.”

Ermiş gözlerini gökyüzüne dikerek şöyle dedi: “Ben de bir süreliğine dadımdan kaçtım ama beni bulacaktır.”

“Ben de benimkinin beni bulacağını biliyorum,” diye cevap verdi çocuk.

O anda çocuğun ismini bağırarak söyleyen bir kadın sesi duyuldu. “Gördün mü?” dedi çocuk, “Sana beni bulacağını söylemiştim.”

Aynı anda başka bir ses daha duyuldu, “Nerdesin Şaria?” Ermiş, “Gördün mü çocuğum, beni de buldular” dedi.

Şaria yüzünü çevirerek seslendi, “İşte buradayım.”

İNCİ

Bir istiridye, komşusu olan bir başka istiridyeye şöyle dedi: “İçimde çok büyük bir acı var. Çok ağır ve yuvarlak bir şey. Çok huzursuzum.”

Diğer istiridye, mağrur ve memnun bir edayla cevap verdi: “Göklere ve okyanuslara şükürler olsun ki benim içim de hiçbir acı yok. İçimde ve dışımda tam ve bütünüm.”

O esnada oradan geçmekte olan bir yengeç, istiridyeleri duydu. İçinde ve dışında tam ve bütün olan istiridyeye şöyle dedi: “Evet sen tam ve bütünsün fakat komşunun çektiği ıstırap son derece güzel bir incidir.”

BEDEN VE RUH

Bir adam ve bir kadın bahara açılan bir pencerenin kenarında oturuyorlardı. Birbirlerine yakın oturmaktaydılar. Ve kadın şöyle dedi: “Seni seviyorum. Sen yakışıklısın, zenginsin ve her zaman bakımlısın.”

Ve adam cevap verdi: “Seni seviyorum. Sen güzel bir düşüncesin, uzanıp alamayacak kadar uzak bir şeysin ve düşlerimdeki bir şarkısın.”

Fakat kadın kızgınlıkla döndü ve şöyle dedi: “Lütfen beni şimdi yalnız bırakın efendim. Ben bir düşünce değilim ve düşlerinize gelip giden bir şey değilim. Ben bir kadınım. Beni bir eş olarak ve doğmamış çocuklarınızın annesi olarak arzu etmenizi isterdim.”

Ve ayrıldılar.

Adamın kalbinden şunlar geçti, “İşte bir düş daha sis olup dağılıyor.”

Kadın ise şunları düşündü, “Beni sise ve düşe dönüştüren bu adama ne demeli?”

KRAL

Sadık imparatorluğunun halkı, kralın sarayım sarıp ona karşı ayaklanma çıkarmışlardı. Kral, bir elinde kraliyet asası bir elinde tacı ile sarayın merdivenlerinden indi. Görünüşündeki görkem, kalabalığı susturdu ve kral halkın karşısında durarak şöyle dedi: “Bundan böyle benim tebaam olmayan arkadaşlarım, şimdi burada tacımı ve kraliyet asamı size teslim ediyorum. Ben de sizden biriyim. Ben yalnızca bir insanım ve bir insan olarak yazgımızın daha iyi olması için sizinle beraber mücadele vereceğim.

Bir krala ihtiyaç yok. Haydi, tarlalara ve üzüm bağlarına gidelim ve elbirliğiyle çalışalım. Fakat bana hangi tarlaya ya da bağa gitmem gerektiğini siz söylemelisiniz. Şimdi artık hepiniz kralsınız.”

Ve halk şaşkınlığa uğramıştı, sessizlik çökmüştü üstlerine zira huzursuzluklarının kaynağı olarak gördükleri kral şimdi asasını ve tacını onlara bırakmış ve onlardan biri olmuştu. Sonra hepsi dağıldı ve kral içlerinden bir adamla beraber tarlaya gitti.

Fakat Sadık krallığının durumu başlarında bir kral olmadan daha iyiye gitmedi; huzursuzluk havası hâlâ ülkenin üzerindeydi. Halk, pazar yerlerinde onları yönetecek bir kral olması gerektiğini haykırıyordu. Genç, yaşlı herkes tek yürek olmuş “Kralımızı isteriz” diye bağırıyorlardı.

Kralı aradılar ve onu tarlada uğraşıp didinirken buldular. Kralı tahtına oturttular ve asasını ve tacını ona teslim ettiler. Ve halk şöyle dedi: “Şimdi bizi gücünle ve adaletinle yönet.”

Kral cevap verdi: “Sizi gerçekten de güçle yöneteceğim ve cennetin ve yeryüzünün kralları yardımcım olsun ki sizi aynı zamanda adaletle yönetebileyim.”

O anda huzuruna adamlar ve kadınlar çıktı. Onlara kötü davranan ve onların köleden başka bir şey olmadığını söyleyen bir baron olduğundan bahsettiler.

Kral hemen bu baronu huzuruna getirtti ve şöyle dedi: “Bir kimsenin hayatı, Yaradan’ın gözünde bir diğerininkine denktir. Ve sen, yakınlarının ve senin

bağlarında çalışanların hayatlarının değerini nasıl tartacağını bilemediğin için cezalısın ve bu krallığı sonsuza dek terk etmelisin.”

Ertesi gün kralın huzuruna başka biri geldi ve ona tepelerin ardında yaşayan bir kontesin yaptığı zulümden ve çalışanları nasıl sefalete sürüklediğinden şikâyet etti. Kontes hemen saraya getirtildi ve kral onu da hemen ülkeden sürdü ve şöyle dedi: “Bizim topraklarımızı sürenler, bağlarımıza bakanlar, onların hazırladıkları ekmekleri yiyen ve şarap cenderesinden çıkardıkları şarapları içen bizlerden daha asildir. Ve sen bunu bilmediğin için bu ülkeyi terk edeceksin ve bu diyardan uzak olacaksın.”

Sonra kadınlar ve erkekler gelerek piskoposun onlara katedrale taş taşıttığını ve taş oydurttuğunu ve piskoposun sandığının altın ve gümüşle dolu olduğu halde karşılığında hiçbir şey vermeyerek aç kalmalarına göz yumduğundan yakındılar.

Kral piskoposu çağırttı ve huzuruna çıkarıldığında şunları söyledi, “göğsünde taşıdığın o haçın anlamı hayata hayat katmaktır. Fakat sen hayattan hayat alıyorsun ve karşılığında da hiçbir şey vermiyorsun. Bu yüzden bu diyarı terk edeceksin ve bir daha da geri dönmeyeceksin.”

Böylece tam bir ay boyunca her gün kadınlar ve erkekler kralın huzuruna gelerek omuzlarına yüklenen bu yüklerden yakındılar. Ve bir ay boyunca her gün zalimin biri ülkeden sürüldü.

Ve Sadık ülkesinin insanları şaşkınlık içindeydi; kalplerinde mutluluk vardı.

Günlerden bir gün genç yaşlı herkes kralın sarayını sardı ve ona seslendiler. Kral bir elinde tacı bir elinde kraliyet asasıyla merdivenlerden indi.

Ve halka seslendi, “Şimdi benden istediğiniz nedir? Benim tutmamı istediğinizi şimdi size teslim ediyorum.”

Halk galeyana geldi, “Hayır, hayır, sen adil bir kralsın. Ülkemizi zalimlerden kurtardın ve onları dize getirdin. Bu yüzden biz de sana şükranlarımızı sunmak için buradayız. Tacın tüm görkemiyle; asan tüm zaferiyle senin olsun.”

Kral cevap verdi: “Ben değil, ben değil. Kral olan sizsiniz. Beni zayıf ve kötü bir yönetici ilan ettiğinizde siz kendiniz zayıf ve kötü yöneticilerdiniz. Fakat şimdi bu ülke kalkındıysa sizin iradenizle oldu. Ben sizin

zihninizdeki düşünceden başka bir şey değilim ve sizin eylemlerinizin dışında var olamam. Yönetici diye bir kimse yoktur. Yalnızca yönetilen, kendini yönetmek için vardır.”

Ve kral elinde tacı ve asasıyla sarayına girdi. Gençler ve yaşlılar mutlu mesut bir şekilde dağıldılar.

Ve o günden sonra her biri kendini bir elinde tacı bir elinde asası olan bir kral gibi görmeye başladı.

KUMLARIN ÜSTÜNE

Bir adam başka bir adama şöyle dedi: “Uzun zaman önce sular yükseldiğinde sopamın ucuyla kumlara bir yazı yazmıştım; hâlâ daha insanlar durup yazdığım şeyi okurlar ve silinmemesine özen gösterirler.”

Diğer adam karşılık verdi: “Ben de kumlara bir yazı yazmıştım fakat sular alçalmıştı ve engin denizin dalgaları yazımı silip götürdü. Fakat söyler misin bana sen ne yazmıştın?” Birinci adam cevap verdi: “Şunu yazmıştım: ‘Ben O neyse oyum.’ Peki, sen ne yazmıştın?”

Diğer adam cevap verdi: “Şunu yazdım: ‘Ben engin okyanustan başka bir şey değilim.”’

ÜÇ HEDİYE

Bir zamanlar Beşarra şehrinde halkının çok sevdiği ve saygı duyduğu zarif bir prens yaşardı.

Fakat çok fakir bir adam bu prense karşı öfke doluydu ve onu sürekli sivri diliyle eleştirmekteydi. Prens bunun farkındaydı ve buna sabır gösteriyordu.

En sonunda bir gün bu adam prensin aklına düştü ve bir kış gecesi prensin adamları yaşı adamın kapısını çaldılar ve ona bir çuval un, bir torba sabun ve bir çuval şeker verdiler. Kralın hizmetkârı adama şöyle dedi: “Prensimiz bunları sizin hatırınıza göndermiş bulunuyor.”

Adam çok memnun oldu zira bu hediyeler göndermesinin prensin ona duyduğu saygıdan ileri geldiğini düşündü. Bunun üzerine adam piskoposa giderek prensin yaptıklarını anlattı ve şöyle dedi: “Görmüyor musunuz prens nasıl da benim iyiliğimi istiyor?”

Fakat piskopos şöyle dedi: “Ne kadar da bilge bir prens. Ve sen ne yanlış anlamışsın. O sembollerle konuşuyor. Un senin boş miden için, sabun senin kirli tenin için ve şeker ise acı dilini tatlandırmak içindir.”

O günden sonra adam kendinden çok utandı. Prense karşı olan öfkesi hiç olmadığı kadar arttı. Hatta prensin asıl söylemek istediklerini ona açıklayan piskopostan bile nefret etti.

Fakat suskunluğunu hep korudu.

HARP VE SULH

Üç köpek bir yandan güneşlenirken bir yandan da sohbet ediyorlardı. Birinci köpek hayallere dalarak şöyle dedi: “Köpekler âleminin şu günlerinde yaşıyor olmak gerçekten muhteşem. Bir düşünsenize kolaylıkla denizler altında, yeryüzünde ve hatta gökyüzünde seyahat edebiliyoruz. Ayrıca, köpeklerin konforu için ve hatta gözlerimiz, kulaklarımız ve burunlarımız için yapılmış olan icatları bir düşünün.”

İkinci köpek söze girdi ve şöyle dedi: “Sanata ne kadar da düşkünüz. Ay ışığında atalarımızın yaptığından daha ritmik bir şekilde havlıyoruz. Ve suda kendi yansımamıza baktığımızda özelliklerimizin eskiye göre daha keskin olduğunu görebiliyoruz.”

Ve üçüncü köpek konuştu, “Fakat beni en çok ilgilendiren ve aklımı alan şey ise köpeklik âlemleri arasındaki huzur dolu anlayış.”

Tam o anda bir de baktılar ki, köpek avcısı geliyor. Köpeklerin üçü de yerlerinden fırladığı gibi sokaktan aşağı koşmaya başladılar. Koşarlarken üçüncü köpek şöyle dedi: “Canınızı seviyorsanız tanrı aşkına koşun. Uygarlık peşimizde.”

RAKKASE

Bir gün, Birkaşa Prensinin sarayına bir rakkase, çalgıcılarıyla beraber geldi. Prensin huzurunda ut, flüt ve kanun eşliğinde dans etti.

Alevlerin raksını oynadı, kılıçların ve mızrakların raksını; yıldızların ve uzayın raksını icra etti ve ardından rüzgârdaki çiçeklerin raksını.

Sonra prensin tahtının önünde durdu ve eğildi. Prens yakınına gelmesini emretti ve şöyle dedi:

"Güzel kadın; zarafetin ve hazzın kızı, bu sanatın nereden geliyor? Ve nasıl oluyor da bu ritimleri oluşturan her bir unsura hükmedebiliyorsun?"

Rakkase prensin önünde tekrar eğildi ve cevap verdi: "Yüce majesteleri, bu sorularınızın cevabını bilmiyorum. Yalnızca şunu biliyorum ki, filozofun ruhu aklında bulunur; şairin ruhu kalbinde yaşar; şarkıcının ruhu boğazından yükselir fakat rakkasenin ruhu tüm bedeninde yaşar."

İKİ KORUYUCU MELEK

Bir akşam iki melek şehrin kapısında karşılaştılar ve birbirlerini selamlayıp sohbete koyuldular.

Meleklerden biri şöyle dedi: “Bu günlerde neler yapıyorsun? Ne görev verildi sana?”

Diğer melek cevapladı, “vadinin aşağı kısmında yaşayan günahkâr mı günahkâr bir adama koruyucu meleklik yapma görevi verildi bana. Emin olabilirsin ki çok önemli bir görev ve bunun için çok çalışıyorum.”

Meleklerin ilki dedi ki: “Bu kolay bir görev. Çok günahkâr tanıdım ve birçoğuna birçok kez koruyuculuk yaptım. Fakat bana şuan ötedeki bir kulübede yaşayan iyi bir azizin koruyuculuğunu yapma görevi verildi. Seni temin ederim ki, çok zor; çok titizlik gerektiren bir iş.”

Diğer melek karşılık verdi: “Bu sadece bir varsayım. Bir azizin koruyuculuğunu yapmak bir günahkârın koruyuculuğunu yapmaktan nasıl zor olabilir ki?”

Diğer melek cevapladı, “Bu ne münasebet, bana nasıl iddiacı dersin! Ben yalnızca doğruları söylüyorum. Asıl ben senin iddiacı olduğunu düşünüyorum!”

İki melek önce kelimelerle ağız dalaşma girdiler sonra da kanatlarıyla kavgaya tutuştular.

Onlar kavga ederlerken bir baş melek geldi. Yanlarında durdu ve onlara seslendi, “Neden kavga ediyorsunuz? Ne için tüm bu kavga?” Bilmez misiniz ki, meleklerin şehir kapısında kavga etmeleri hiç yakışık almaz? Söyleyin bana nedir alıp veremediğiniz?”

Sonra iki melek de aynı anda konuşmaya başladı, her ikisi de kendisine verilen görevin daha zor olduğunu ve bu yüzden de takdir edilmeyi daha çok hak ettiğini söylüyordu.

Baş melek kafa salladı ve derin düşüncelere daldı.

Ve sonra şöyle devam etti: “Arkadaşlarım, size hanginizin ödüle ve şerefe daha layık olduğunuzu söyleyemem. Fakat mademki bana bahşedilmiş bir güç var, barışın ve en iyi koruyuculuğun adına size birbirinizin görevini veriyorum zira ikiniz de birbirinizin görevini daha kolay olduğunu iddia ediyorsunuz. Şimdi gidin ve yaptığınız işi keyifle icra edin.”

Melekler böylece emirlerini aldılar ve sonra kendi yollarına gittiler. Fakat her ikisi de dönüp dönüp baş melek’e daha büyük bir öfkeyle bakmaya başladılar. Ve her ikisi de kalbinden şunları geçiriyordu, “Ah bu baş melekler ah! Her gün hayatımızı biz melekler için biraz daha da zorlaştırıyorlar!”

Fakat baş melek orada durmaya devam etti ve bir kez daha derin düşüncelere daldı. Kalbinden şunlar geçiyordu: “Gerçekten de dikkatli olmalıyız ve koruyucu meleklerimize göz kulak olmalıyız.”

HEYKEL

Bir zamanlar tepelerin arasında yaşayan ve eski bir ustanın elinden çıkmış bir heykele sahip olan bir adam yaşardı. Heykel kapının önünde baş aşağı bit şekilde durur, adam da bunu hiç umursamazdı.

Günlerden bir gün, adamın evinin önünden şehirli bilge bir adam geçerken bu heykeli gördü ve sahibine onu satıp satmayacağını sordu.

Heykelin sahibi güldü ve şöyle dedi: "Bu kirli ve tozlu heykeli kim alır ki?"

Şehirli adam cevap verdi: "Bu heykel için sana bu gümüş akçeyi vereceğim."

Diğer adam hem şaşırdı hem de keyiflendi.

Heykel, bir filin sırtında şehre taşındı. Aylar sonra tepelerin ardında yaşayan adam şehre indiğinde sokakta yürürken kalabalık bir grup insanın bir mağazanın önünde toplanmış olduğunu gördü. Adamın biri yüksek sesle şöyle söylüyordu: "Gelin ve dünyanın en güzel, en muhteşem heykelini görün. Sadece iki gümüş akçe karşılığında, ustasının elinden çıkan bu harika parçayı görebilirsiniz."

Bunun üzerine tepelerin ardında yaşayan adam iki gümüş akçe verdi ve kendisi sadece bir gümüş akçeye satmış olduğu heykeli görmek için mağazaya girdi.

DEĞİŞTOKUŞ

Bir kavşakta yoksul bir Ozan ile zengin bir Aptal karşılaştılar ve sohbete koyuldular. Konuştuklarından içlerindeki huzursuzluk anlaşılıyordu yalnızca.

Oradan geçmekte olan Yolların meleği ellerini iki adamın omzuna koydu. Ve tam o anda bir mucize gerçekleşti: iki adamın tüm varlıkları değiş tokuş olmuştu.

Ve ayrıldılar. Fakat tuhaf olan şu ki, Ozan elim cebine attığında kupkuru bir kumdan başka bir şey bulamadı. Aptal olan ise gözlerini kapadı ve kalbinde kıpırdatmakta olan bir buluttan başka bir şey duyumsanamadı.

SEVGİ VE NEFRET

Bir kadın bir adama, “Seni seviyorum,” dedi. Adam da kadına, “Senin sevgine layık olmak yüreğimdedir,” dedi.

“Peki, sen beni sevmiyor musun?” diye sordu kadın.

Adam öylece baktı ve hiçbir şey söylemedi.

“Senden nefret ediyorum,” diye bağırdı kadın.

Bunun üzerine adam şöyle karşılık verdi: “Bu durumda senin nefretine layık olmak da kalbimdedir.”

RÜYALAR

Adamın biri bir rüya gördü ve uyandığında ne anlama geldiğini öğrenmek için bir müneccime gitti.

Müneccim ona şöyle söyledi: "Bana uyanıkken gördüğün rüyaları anlat ben de sana onların ne anlama geldiğini söyleyeyim. Fakat uyurken gördüğün rüyalar ne benim bilgeliğime ne de senin hayal gücüne aittir."

DELİ

Deliler evinin bahçesinde solgun yüzlü, güzel mi güzel ve şaşkınlık içinde duran bir genç adama rastladım. Bankta onun yanına oturdum ve şöyle sordum, “Neden buradasın?”

Bana şaşkınlıkla baktı ve karşılık verdi: “Çok yersiz bir soru, fakat cevap vereyim. Babam beni kendinin bir kopyası yapmak istiyordu, aynı şekilde amcam da. Annem bende, örnek alacağım en muhteşem kişi olan denizci kocasının görüntüsünü görmek istiyordu. Abim ise onun gibi iyi bir atlet olmam gerektiğini düşünüyordu.

“Felsefe doktoru, müzik üstadı ve mantıkçı olan hocalarım da ayrıca beni, kendilerinin aynadaki birer yansıması olarak görmek niyetindeydiler.

“Bu yüzden buraya geldim. Burayı daha akılcı buluyorum. En azından burada kendim olabiliyorum.”

Birden bana döndü ve şöyle sordu, “Fakat söyler misiniz, siz de buraya eğitimden ve iyi öğütler yüzünden mi gelmek durumunda kaldınız?”

“Hayır, ben ziyaretçiyim,” diye cevap verdim.

Buna karşılık şöyle dedi: “Ah, anlıyorum. Siz duvarın ardındaki deliler evinde yasayanlardansınız.”

KURBAĞALAR

Bir yaz günü bir kurbağa eşine şöyle dedi: “Kıyıdaki evlerde yaşayıp bizim gece söylediğimiz şarkılardan rahatsız olan insanlardan korkuyorum.”

Eşi cevap verdi: “Peki ya onlar gündüzleri konuşarak bizim sessizliğimizi bölmüş olmuyorlar mı?”

“Unutmayalım ki, geceleri biraz fazla şarkı söylüyor olabiliriz,” diye cevap verdi kurbağa.

“Unutmayalım ki, onlar da gün içinde çok fazla konuşup gürültü yapıyorlar,” diye karşılık verdi eşi.

Bunun üzerine kurbağa şöyle dedi: “Gün boyu gürültü patırtı yapan boğa kurbağasına ne demeli?”

Esi karşılık verdi: “Peki ya Tanrı’nın yasakladığı sesiyle komşuların kafasını şişiren koca kurbağalara ne demeli?” Kurbağa, “Peki bu kıyılara gelip de havayı, gürültü ve gereksiz seslerle kirleten politikacılara, rahiplere ve bilim adamlarına ne demeli?”

“Peki, o halde biz bu insanoğlundan daha iyi olalım. Geceleri sessiz olalım. Her ne kadar av şarkılarımızı, yıldızlar tekerlemelerimizi söylememizi istese de biz onları kalbimizde saklayalım. En azından birkaç geceliğine sessiz kalalım,” dedi kurbağa.

Eşi, “Pekâlâ, sana katılıyorum. Bakalım iyi kalplilik neler getirecek?” diye karşılık verdi.

O gece kurbağalar sessiz kaldı; ikinci gece ve üçüncü gece de.

Ve ilginçtir ki, gölün kıyısındaki evde yaşayan kadın kahvaltıya indiğinde kocasına seslenerek, “Bu üç gecedir uyuyamadım. Kulaklarımda kurbağaların sesiyle uyumaya alışmışım. Onlara bir şey olmuş olmalı. Üç gecedir sesleri çıkmıyor ve uykusuzluktan çıldırmak üzereyim” dedi.

Bunu duyan kurbağa eşine göz kırparak şöyle dedi: “Biz de kendi

sessizliğimizden dolayı çıldıracaktık öyle değil mi?” Esi cevap verdi: “Evet, gecenin sessizliğinin ağırlığı üstümüzdeydi. Şimdi anlıyorum ki, kulaklarındaki boşluğu sesle doldurması gerekenlerin konforu için şarkılarımızı kesmemizin bir anlamı yok.”

Ve o gece ayın, ritim ve tekerleme için olan çağrısı boşa çıkmadı.

YASALAR VE YASA KOYUCULUK

Çağlar önce bilge bir kral yaşardı. Tebaası için yasalar koymak istiyordu. Bin farklı kabileden bin farklı bilge getirtip ülkesi için yasa çıkarmasını emretti.

Ve istediği oldu.

Fakat ne zaman ki bin tane yasa parşömen kâğıtlarına yazıldı ve kralın huzurunda okundu," kral ruhunda bir acı hissetti zira ülkesinde bin farklı suç işlendiğinden haberi yoktu. Sonra kâtibini çağırdı ve yüzünde bir gülümsemeyle yasaları kendisi yazdırdı. Kralın sadece yedi yasası vardı.

Ve çağırtılan bin bilge adam ellerinde yazdıkları yasalarla beraber öfkeyle kabilelerine döndüler. Her bir kabile kendi bilgesinin yasasını uyguladı.

Bu nedenledir ki, günümüzde dahi bin yasa vardır.

Bu büyük bir ülkedir fakat bin tane hapishanesi vardır ki yasaları çiğneyen kadın erkekle doludur.

Bu gerçekten büyük bir ülkedir fakat halkı bin tane kanun koyucunun ve yalnızca bir bilge kralın soyundan gelir.

DÜN BÜGÜN YARIN

Arkadaşıma dedim ki, “Şu adamın omzuna yaslanmış olan kadını görüyor musun? Daha dün benim omzuma yaslanıyordu.”

Arkadaşım şöyle karşılık verdi: “Yarın da benim omzuma yaslanacak.”

“Baksana onun yanına oturmuş. Daha dün benim yanımda oturuyordu,” dedim.

Arkadaşım ise süt le dedi: “Yarın da benim yanımda oturuyor olacak.”

“Bak, onun kadehinden içiyor şarabı. Dün ise benimkinden içiyordu,” dedim.

“Yarın benim kadehimden içecek,” dedi arkadaşım.

Sonra, “Baksana nasıl da aşkla ve teslim olmuş gözlerle bakıyor ona. Dün ise bana bakıyordu,” dedim.

“Yarın bana bakıyor olacak,” dedi arkadaşım.

“Nasıl da aşk şarkıları fısıldıyor kulağına duyuyor musun? O fısıldadığı şarkılar daha dün benim kulağımdaydı,” dedim.

Ve arkadaşım şöyle dedi: “Yarın benim kulağıma fısıldıyor olacak.”

“Baksana, nasıl da sarılıyor ona. Daha dün bana sarılıyordu,” dedim.

“Yarın bana sarılıyor olacak,” dedi arkadaşım.

Sonra ben, “Ne tuhaf bir kadın,” diye karşılık verdim.

Fakat arkadaşım şöyle dedi: “O hayat gibi; her adamın hayalinde; ölüm gibi her adama hükmediyor; sonsuzluk gibi her adımı sarıp sarmalıyor.”

FİLOZOF VE AYAKKABI TAMİRCİSİ

Bir gün ayakkabı tamircisinin dükkânına yıpranmış ayakkabılarıyla bir filozof geldi. “Ayakkabılarımı tamir eder misiniz lütfen,” dedi filozof.

Ayakkabı tamircisi cevap verdi: “Şu anda başka birinin ayakkabılarını tamir ediyorum ve sizinkine başlayana kadar tamir edilecek daha birkaç ayakkabı var. Fakat siz ayakkabılarınızı burada bırakın ve bugünlük bu ayakkabıları giyin. Yarın kendinizinkileri gelip alırsınız.”

Filozof öfkeli bir halde, “Ben kendiminkinden başka ayakkabı giymem,” diye karşılık verdi.

Ayakkabı tamircisi ise, “Siz ayaklarınızı başkasının ayakkabısında görmek istemezken kendinizi gerçekten bir filozof mu sanıyorsunuz? Bu caddenin üzerinde başka bir tamirci daha var, ayakkabınızı orada tamir ettirin. O filozofları benden daha iyi anlıyor.”

KÖPRÜ USTALARI

Asi nehrinin denize kavuştuğu Antakya şehrinde, şehrin bir vakasını diğerine bağlayacak bir köprü inşa edilmişti.

Köprü tamamlandığında, sütunların birine Yunan ve Arami dillerinde şu yazılmıştı: “Bu köprü Kral II. Antiochus tarafından yaptırılmıştır.”

Ve tüm halk güzel Asi nehrinin üstüne kurulu güzel köprüden gelip geçtiler.

Bir akşam, kimilerinin yarı deli saydığı bir genç, o kelimelerin yazılı olduğu sütunun yanma gidip kelimelerin üstünü kömürle kapadı ve şunları yazdı, “Bu köprünün taşları tepelerden katırlarla indirildi. Köprünün üzerinden gelip geçtiğinizde Antakva’nın katırlarının ve köprü ustalarının sırtında yürümüş oluyorsunuz.”

insanlar bu gencin yazdığı yazıyı okuduklarında, kimisi gülüp geçti, kimisi ise şaşırıp kaldı. Kimisi de, “tabi ya, bunu kimin yazdığını biliyoruz. Biraz deli değil midir o?” deyiverdi.

Fakat katırlardan bin diğer katıra şöyle dedi: “O taşları taşıdığımız günleri hatırlamıyor musun? Şimdi de diyorlar ki, köprü Kral Antiochus tarafından inşa edildi.”

ZAAD TARLASI

Zaad yolu üzerinde gezginin biri civar köylerde yaşayan bir adama rastladı. Gezgin parmağıyla işaret ederek, engin tarlaları gösterdi ve sordu: “Burası Kral Ahlam’ın düşmanlarını yendiği savaş alanı değil mi?”

Adam cevap verdi: “Burası hiçbir zaman bir savaş alanı olmadı. Bu tarlalarda bir zamanlar büyük Zaad şehri vardı fakat yandı ve kül oldu. Yine de şimdi gayet güzel bir tarla öyle değil mi?”

Gezgin ve adam ayrıldılar.

Yarım mil kadar gitmemişti ki gezgin başka bir adama rastladı. Parmağıyla tarlaları işaret ederek sordu, “Burası bir zamanlar büyük Zaad şehrinin bulunduğu yer değil mi?” Adam cevap verdi: “Burada şimdiye kadar hiçbir şehir kurulmamıştır. Fakat bir zamanla burada bir manastır vardı ve Güneydeki ülkenin halkı tarafından yakıp yıkıldı.

Bir süre sonra Zaad yolunda gezgin bir adamla daha karşılaştı. Tekrar büyük tarlaları işaret ederek sordu, “Bu tarlalarda bir zamanlar büyük bir manastır vardı değil mi?”

Adam cevap verdi: “Burada hiçbir zaman bir manastır olmadı. Fakat bizim babalarımız ve dedelerimiz buraya bir zamanlar büyük bir göktaşı düştüğünü söylerlerdi.” Ardından gezgin yoluna yüreğinde somlarla devam etti. Sonra çok yaşlı bir adamla karşılaştı ve onu selamlayarak sordu, “Efendim, ben bu yol üzerinde üç tane adamla karşılaştım ve her birine bu tarlalar hakkında sorular sordum. Hepsi de birbirinin söylediğini yalanladı ve her biri başka bir hikâye anlattı.”

Yaşlı adam başını kaldırıp cevap verdi: “Arkadaşım, o adamların hepsi sana olan neyse onu anlattı; fakat pek azımız başka bilgilere yem bilgiler ekleyip asıl gerçek olanı ortaya koyabiliriz.”

ALTIN KEMER

Günlerden bir gün yolda karşılaşan iki adam Sütunlar Şehri Salamis'e doğru birlikte yürüyorlardı. Akşamüzeri geniş bir nehrin kenarına geldiler fakat geçebilecekleri bir köprü yoktu. Mecburen yüzmeleri gerekiyordu veya bilmedikleri yollardan geçmeye çalışacaklardı.

Ve birbirlerine şöyle dediler, Hadi tüzelim. Sonuç olarak nehir çok da büyük değil." Ve kendilerini suya atıp yüzmeye başladılar.

Adamlardan, nehirleri ve nehirlerin akışını iyi bileni, bir anda hızla akan suyun içinde kontrolünü kaybedip sürüklenmeye başlarken hiç yüzme bilmeyen diğer adam yüzerek karşı kıyıya geçiverdi. Sonra arkadaşının akıntıda çırpındığını gören adam kendini tekrar suya atarak onu da güvenli bir şekilde kıyıya çıkardı.

Akıntıyla sürüklenen adam, "Ama bana yüzme bilmediğini söylemiştin. Nasıl oldu da nehri böyle güvenle geçebildin?" diye sordu.

Diğer adam cevap verdi: "Arkadaşım, belimi saran bu kemeri görüyor musun? Bunun içi, karım ve çocuklarım için bir sene boyunca çalışarak kazandığım altın akçelerle dolu. Bu altın dolu kemerin ağırlığıdır nehrin karşı tarafına, karım ve çocuklarımın yanına geçebilmemi sağlayan. Ayrıca ben yüzerken omuzlarımda onları da taşıyordum."

Ve iki adam Salamis'e doğru yola devam etti.

KIRMIZI TOPRAK

Ağaç, adama şöyle dedi: “Köklerim kırmızı toprağın ta derinlerindedir ve sana meyvelerimden veririm.”

Adam ise şöyle karşılık verdi: “Birbirimize ne kadar da benziyoruz. Benim de köklerim kırmızı toprağın ta derinlerin- dedir. Ye kırmızı toprak bana meyve sunasın diye sana güç verirken bana da onu şükranla kabul etmeyi öğretiyor.”

DOLUNAY

Dolunay tüm görkemiyle kasabanın üstüne doğdu ve kasabanın tüm köpekleri onun altında ulumaya başladılar. İçlerinde yalnızca bir köpek ulumuyordu ve ciddi bir ses tonuyla diğerlerine şöyle dedi: “Ulumanızla ne sükûneti uykusundan uyandırın ne de gökteki ayı yeryüzüne indirin.”

Ardından bütün köpekler ulumayı kesti ve müthiş bir sessizliğe büründü. Yalnızca konuşan köpek tüm gece boyunca sessizlik içinde ulumayı sürdürdü.

MÜNZEVİ ERMİŞ

Bir zamanlar münzevi bir ermiş yaşardı. Ayda üç kere büyük şehre inip pazar yerlerini dolaşarak insanlara verme ve paylaşma hakkında vaazlar verirdi. Çok iyi bir konuşmacıydı ve ünü tüm şehre yayılmıştı.

Bir akşam, üç adam ermişin inziva verine geldi, ermiş de onları selamladı. Adamlar şöyle söyledi: "Bize gelip verme ve paylaşma hakkında vaazlar veriyorsunuz; çok malı olanların az malı olanlara vermeleri gerektiğini öğütlüyorsunuz; bu ünün size oldukça zenginlik kattığından şüphemiz yok. Şimdi bu zenginliklerinizden bize de verin zira ihtiyaç içindeyiz."

Münzevi şöyle cevap verdi: "Arkadaşlarım, bu yatak ve döşekten ve bir sürahi sudan başka bir şeyim yok. Eğer arzu ediyorsanız onları alın. Ne gümüşüm ne de altınım var."

Bunun üzerine adamlar münzeviye bozuk bir suratla baktılar ve ardından kafalarını geri çevirdiler. Sonuncu adam kapıda bir süreliğine durdu ve şöyle dedi: "Seni yalancı! Seni üçkâğıtçı! Kendin yapmadığın şeyleri vaaz edip öğretiyorsun."

ESKİ ESKİ ŞARAP

Bir zamanlar sadece mahzeni ve içindeki şaraplarıyla övünen zengin bir adam yaşardı. Ve eski bir bağ bozumundan, yalnızca kendi özel günleri için sakladığı bir testi şarabı vardı.

Bir gün şehrin başkanı adamı ziyarete geldi. Adam düşündü ve kendi kendine, “O testi sıradan bir başkan için açılmamak,” dedi.

Sonra diyakoz piskoposu ziyaretine geldi. Adam yine kendi kendine söylendi: “Hayır, bu testiyi açmayacağım. Şarabın değerini bilemeyecek ve rayihası onun burun deliklerine ulaşamayacak.”

Bir gün ülkenin prensi geldi yemeğe. Fakat adam yine düşündü ve “bu sıradan bir prense çıkarılmayacak kadar çok asil bir şarap,” dedi içinden.

Hatta yeğeninin evleneceği gün yine kendi kendine şunları söyledi, “Hayır hayır, o testi bu misafirler için çıkarılmamalı.”

Ve yıllar geçti, yaşlı bir adam olarak öldü ve her tohum gibi o da gömüldü.

Gömüldüğü gün villanmış testi diğer şarap testileriyle beraber gün yüzüne çıkarıldı ve adamın komşusu olan köylüler arasında paylaşıldı. Ve hiç kimse onun ne kadar yakanmış olduğunu bilemedi. Onlar için kadehe dökülen şey sadece şaraptı.

İKİ ŞİİR

Yüzyıllar önce, Atina yolunda iki ozan karşılaştılar. Birbirlerini gördüklerine sevinmişlerdi.

Ozanlardan biri diğerine şöyle dedi: “Son zamanlarda ne besteledin? Lirinle uyumu iyi mi?”

Diğer ozan gururla cevap verdi: “Daha yeni en iyi şiirlerimden birini bitirdim. Belki de Grekçede şimdiyle dek yazılmış olan en muhteşem şiir oldu. Yüce Zeus’a bir Yakarış.” Ardından pelerininin içinden bir parşömen çıkararak şöyle dedi: “İşte bak burada. Onu sana okuyacağım. Gel şu beyaz servinin gölgesine oturalım.”

Ve ozan şiirini okudu. Uzun bir şiirdi.

Diğer ozan nazikçe, “Harika bir şiir. Çağlar boyu yaşayacak ve yaşadıkça da seni onurlandıracak,” dedi.

Birinci ozan sakin bir şekilde sordu, “Peki ya sen son zamanlarda ne yazmaktaydın?”

Diğer ozan cevap verdi: “Çok az şey yazdım. Bahçede oynayan bir çocuğu anlatan sadece sekiz dizelik bir şiir.” Ve dizeleri okudu.

Birinci ozan, “fena değil, fena değil,” diye karşılık verdi.

Ve ayrıldılar.

Ve şimdi, aradan iki bin yıl geçti ve sekiz dizelik şiir hâlâ dilden dile dolaşır, çok sevilir ve savılır.

Diğer şiir gerçekten de çağlar boyu kütüphanelerde ya da akademisyenlerin hücrelerinde yer bulsa da hiç seçilmemiştir ve hiç okunmamıştır.

LADY RUTH

Üç adam bir gün, yeşil bir tepenin üstünde bulunan beyaz bir eve uzaktan baktılar, içlerinden biri şöyle dedi: “Bu Lady Ruth’un evi. O yaşlı bir cadıdır.” ikinci adam, “Yanılıyorsun. Lady Ruth, kendini düşlerine adamış olarak yaşayan güzel bir kadındır,” diye karşılık verdi.

Üçüncü adam ise, “ikiniz de yanılıyorsunuz. Lady Ruth, bu koskoca toprakların sahibidir ve kölelerinin kanını emer,” dedi.

Ve Lady Ruth’u tartışarak yola koyuldular. Bir kavşağa geldiklerinde yaşlı bir adamla karşılaştılar. İçlerinden biri yaşlı adama sordu, “Bize şu tepenin başındaki beyaz evde yaşayan Lady Ruth hakkında bildiklerinizi anlatabilir misiniz?” Yaşlı adam kafasını kaldırdı, gülümsedi ve şöyle cevap verdi: “Ben doksan yaşımdayım ve Lady Ruth’u çocukluğumdan bilirim. O seksen yıl önce öldü ve şimdi evi bomboş. Bazen evin içinde baykuşlar öter, insanlar da o evin perili olduğunu söylerler.”

FARE VE KEDİ

Bir akşam bir ozan bir köylüyle karşılaştı. Ozan mesafeliydi, köylü ise utangaç. Yine de sohbete koyuldular. Köylü şöyle dedi: “Son zamanlarda duyduğum bir hikâyeyi anlatayım sana. Farenin biri bir gün kapana koyulan peyniri afiyetle yerken kısılıp kalmış ve yanma bir kedi gelmiş. Fare önce korkudan biraz titremiş fakat sonra kapanın içinde güvende olduğunu düşünmüş.

Ardından kedi şöyle demiş: "Son yemeğini yiyorsun dostum."

“’Evet," diye cevap vermiş fare, "bir canım var ve dolayısıyla da bir kere öleceğim. Peki ya sana ne demeli? Senin dokuz canın olduğunu söylüyorlar. Bu da senin dokuz kere öleceğin anlamına geliyor öyle değil mi?"

Ve köylü, ozana bakarak şöyle devam etti: “Bu sence de tuhaf bir hikâye değil mi?”

Ozan cevap vermedi ve yoluna devam ederken yüreğinden şunlar geçiyordu: “Kesinlikle dokuz canımız var, dokuz canımız var kesinlikle. Dokuz kere öleceğiz, öleceğiz dokuz kere. Belki de yalnızca bir canımız olup kapana kısılmak daha iyidir tıpkı son yemeği bir parça peynir olan köylü gibi. Fakat yine de çöldeki ve ormandaki aslanlarla akraba değil miyiz?”

LANET

Bir zamanlar yaşlı bir denizci bana şöyle demişti, “Otuz yıl önce denizcinin biri kızımla beraber kaçtı. Ve ben onları lanetledim zira hayatta kızımdan başka hiç kimseyi sevmiyordum.

“Çok geçmeden bu denizci gemisiyle okyanusun dibine gömüldü ve tabi benim sevgili kızım da onunla birlikte gitti. O yüzden ben bir genç adamın ve bir genç kadının katiliyim. Onların sonunu getiren benim lanetimdi. Fakat şimdi bir ayağım çukurda ve Tanrı’nın affını diliyorum.”

Yaşlı adamın söylediği bunlardı, fakat sözlerinde bir kibir de vardı. Lanetinin gücünden gurur duyuyor gibi görünüyordu.

NARLAR

Bir zamanlar bahçesinde bir sürü nar ağacı dikili olan bir adam vardı. Her sonbahar geldiğinde evinin önüne gümüş tepsi içinde nar koyar ve tepsilerin üzerine de kendi eliyle yazdığı işaretleri koyardı: “Lütfen bir tane alın, ücretsizdir.” Fakat insanlar gelip geçiyor ve hiçbiri meyve almıyordu.

Adam bunun üzerine düşündü ve bir sonbahar evinin önüne koyduğu gümüş tepsinin üzerine hiç nar koymadı. Onun yerine iri harflerle yazılmış bir levha yerleştirdi: “Bu topraklarda yetişen en iyi nar işte buradadır. Fakat diğer narlardan daha fazla gümüş akçeye satıyoruz.”

Ve böylece komşuların hepsi koşa koşa nar satın almaya geldiler.

TANRI VE TANRILAR

Kilafıs şehrinde, bir sofist, tapınağın basamaklarında duruyor ve çoktanrıcılıkla ilgili vaaz veriyordu, insanlar ise içlerinden şunu geçiriyorlardı: “Biz bunların hepsini biliyoruz. Onlar bizimle yaşayıp biz nereye gidersek oraya gelmiyorlar mı?”

Çok geçmeden Pazar yerine başka bir adam daha geldi ve insanlara seslendi, “Tanrı diye bir şey yoktur.” Onu dinleyenlerin birçoğu, verdiği haberden ötürü mutluluk duymuşlardı zira Tanrılardan çok korkuyorlardı.

Derken başka bir gün, çok zarif bir adam geldi ve şöyle seslendi, “Yalnızca tek bir Tanrı vardır.” İnsanlar bunu duyunca korkuya kapıldılar zira tek bir Tanrı’nın yargısı, birçok Tanrımın yargısından daha korkutucu geliyordu insanlara.

Aynı mevsim, başka bir adam daha geldi ve halka seslendi, “Üç tane Tanrı vardır ve tekmişçesine yaşarlar rüzgârların üstünde; ayrıca onların merhamet dolu bir anneleri vardır ki hem eşleri hem de kız kardeşleridir.”

Bunun üzerine insanlar rahatladılar zira içlerinden şöyle geçiriyorlardı, “Üçü bir olan Tanrı bizim yanlışlarımızdan dolayı anlaşmazlığa düşecek ve hatta merhametli anneleri ise biz zavallılara avukatlık yapacaktır.”

Hala bugün Kilafıs şehrinde, var olan ve var olmayan Tanrı, çok Tanrıcılık, üçü birleşik olan Tanrı ve Tanrıların merhametli annesi konusunda tartışmalar yaşanır durur.

SAĞIR KADIN

Bir zamanlar sağır bir karısı olan zengin bir adam yaşardı. Bir sabah, kahvaltı yaparlarken kadın adama şöyle dedi: “Dün Pazar yerine gittim ve Şam’dan getirilen ipek kıyafetler, Hindistan’dan getirilen örtüler, İran’dan getirilen kolyeler ve Yemen’den getirilen bilezikler gördüm. Öyle görünüyordu ki, kervanlar yalnızca bunları taşımışlar şehrimize. Bir de bana bak, paçavra giyiyorum hem de zengin bir adamın karısı olarak. Ben de o güzel şeylerden almalıyım.”

Kahve içmekle meşgul olan kocası, “Canım, aşağı caddeye inip canının istediğini almaman için hiçbir neden yok.”

Sağır kadın karşılık verdi: “‘Hayır!’ Hep ‘hayır’ diyorsun. ‘Hayır, hayır!’ Arkadaşlarımızın ve ailemizin içine bu paçavralarla çıkıp seni ve servetini utandırmamı mı istiyorsun?” Kocası tekrar cevap verdi: “Ben ‘hayır’ demedim. İstediğin gibi gidip şehre gelen en güzel kıyafetleri ve mücevherleri satın alabilirsin.”

Fakat kadın, kocasının söylediklerini dudaklarından yanlış okudu ve şöyle cevap verdi: “Sen zengin adamların içinde en sefil olanısın. Benim yaşıtım olan kadınlar şehrin bahçelerinde gösterişli kıyafetler içinde dolaşırken sen beni güzellik ve sevgiye dair olan her şeyden mahrum bırakıyorsun.”

Ve kadın ağlamaya başladı. Gözyaşları göğsüne dökülürken tekrar bağırdı, “Ne zaman bir kıyafet ya da mücevher istesem bana her zaman ‘hayır, hayır’ diyorsun.”

Bunun üzerine kocası yerinden kalktı ve cebinden kesesini çıkararak bir avuç dolusu altın koydu önüne. Ve nazik bir sesle, “Şimdi gidip ne istersen alabilirsin hayatım.”

O günden sonra sağır kadın istediği bir şey olduğunda kocasının karşısına dikilip ağlamaya başlıyor, kocası da sakin bir şekilde kucağına bir avuç dolusu altın bırakıyordu.

Sonra kadın bir gün sürekli seyahat yapma alışkanlığı olan bir genç adama

âşık oldu. Genç adam ne zaman yolculuğa çıksa kadın da oturup ağlardı.

Kocası ise ne zaman onu ağlarken görse içinden şöyle geçirirdi, “Herhalde şehre yeni bir kervan geldi ve sokağımıza ipek kıyafetlerle nadir bulunan mücevherler getirdi.”

Ve kocası kadının önüne bir avuç dolusu altın bıraktı.

ARAYIŞ

Bin yıl önce iki filozof Lübnan'ın yamaçlarından birinde karşılaştı. Filozoflardan biri diğerine, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Filozof cevap verdi: “Bu tepelerin arasında olduğunu bildiğim gençlik pınarını arıyorum. Pınarın güneşe baktığım söyleyen bazı yazılar buldum. Peki va sen? Sen ne arıyorsun?”

Birinci filozof cevap verdi: “Ben ölümün gizeminin peşindeyim.”

Ardından her iki filozof da bir diğerinin kendi ilminden yoksun olduğuna kanaat getirerek laf dalaşma giriştiler ve birbirlerini ruhsal körlükle suçladılar.

Şimdi bu iki filozof kavga gürültü rüzgârda bağrışırken, kendi köyünde aptal savılan bir adam yanlarından geçerken filozofların kavga ettiklerini gördü ve bir müddet durarak onları dinledi.

Sonra onlara yaklaştı ve şöyle söyledi: “Efendiler, belli ki siz ikiniz de aynı felsefe ekolüne bağlısınız ve aynı şeyi söylüyorsunuz. Yalnızca farklı sözcükleri kullanıyorsunuz. Biriniz gençlik pınarını ararken diğeriniz ölümün gizemini arıyor. Aslında ikisi de aynı şeyler ve her ikinizin içinde de var.”

Adam arkasını dönüp giderken şöyle söyledi: “Hoşça kalın bilgeler.” Ve hoşgörülü bir gülümsemeyle oradan ayrıldı.

İki filozof bir müddet sessizlik içinde birbirine baktı ve onlar da gülmeye başladılar. İçlerinde biri şöyle dedi: “Hadi o zaman gidip birlikte arayalım mı?”

ASA

Kral karısına şöyle dedi: “Madam, sen gerçek bir kraliçe değilsin. Karım olamayacak kadar kaba ve nezaketten yoksunsun.”

Karısı cevap verdi: “Edendim, siz kendinize kral diyorsunuz fakat siz de zavallı bir soytarıdan başka bir şey değilsiniz.” Bu sözler kralı çok öfkelendirdi. Altın asasını aldığı gibi kraliçenin alnına indirdi.

O anda içeri başmabeyinci girdi ve şöyle söyledi: “Aman majesteleri! O asa bu ülkenin en iyi sanatçısı tarafından yapıldı. Allah korusun! Bir gün siz ve kraliçe unutulacaksınız fakat bu asa korunacak ve nesillerden nesillere güzelliğin bir simgesi olarak aktarılacaktır. Hatta bununla kraliçenin kafasını kanattığınız için efendim, artık daha da çok değerli olacak ve anılacak.”

YOL

Bir zamanlar tepelerin ardında oğluyla yaşayan bir kadın vardı. Bu çocuk onun ilk ve tek çocuğuydu.

Ye bir gün doktor başındayken çocuk yüksek ateşten öldü.

Annesi acıdan deliye dönmüştü ve doktora haykırarak şöyle söyledi: “Söyleyin bana, söyleyin bana, çabasını durduran, türküsünü susturan neydi?”

Doktor cevap verdi: “Ateş”.

Anne karşılık verdi: “Ateş nedir?”

“Bunu açıklayamam,” dedi doktor ve devam etti, “Bu şey, vücuda giren ve insan gözüyle görülemeyecek kadar sonsuz küçük bir şeydir.”

Doktor oradan ayrıldı. Kadın kendi kendine tekrar etmeye başladı “Sonsuz küçük bir şey, gözlerimizle göremeyiz.”

O akşam rahip taziyeye geldi. Kadın ağlayarak haykırdı, “Neden ben oğlumu kaybettim, benim biricik oğlumu, benim ilk doğan yavrumu neden kaybettim?”

Rahip cevap verdi: “Sevgili çocuğum, bu Tanrı’nın takdiridir.”

“Tanrı nedir ve nerededir? Onu bulup karşısına geçip bağrımı delmek ve kalbimdeki kanları ayaklarının dibine dökmek isterdim. Söyle bana O’nu nerde bulabilirim?” dedi kadın.

Rahip şöyle cevap verdi: “Tanrı sonsuz büyüktür, insan gözü onu göremez.”

Kadın haykırdı, “Sonsuz küçük olan bir şey oğlumu sonsuz büyük olan bir şeyin iradesine karşı aldı götürdü. Peki, o zaman biz neyiz? Biz neyiz?”

Tam o anda kadının annesi elinde çocuğun kefeniyle odaya girdi. Kızının ve rahibin konuşmalarını duymuştu. Kefeni elinden yere bıraktı ve kızının elini kendi ellerinin arasına akarak şöyle dedi: “Sevgili kızım, hem sonsuz küçük hem de sonsuz büyük olan bizleriz ve bizler aynı zamanda bu ikisi arasında birer köprüyüz.”

BALİNA VE KELEBEK

Bir akşam bir kadın ve bir adam kendilerini bir at arabasında yan yana buldular. daha önceden de karşılaşmışlardı.

Adam bir ozandı ve kadının yanında otururken onu bazen kendi ürettiği bazen de kendinin olmayan hikâyelerle eğlendirirdi.

Fakat o konuşurken kadın uyuyakaldı. Birden bire araba sendeledi ve kadın uykusundan uyanırken şöyle söyledi: “Yunus peygamber ve balinanın öyküsünü yorumlayış tarzınıza hayran kaldım.”

Ozan cevap verdi: “Fakat Madam, ben size, kelebek ve beyaz güle ve onların birbirlerine nasıl davrandıklarına dair kendi yazdığım hikâyemi anlatmıştım!”

GÖLGE

Bir haziran günü, ot, karaağaç gölgesine şöyle dedi: “Sürekli bir sağa bir sola sallanıp duruyorsun ve huzurumu kaçırıyorsun.”

Gölge cevap verdi: “Hayır ben değil, ben değil. Gökyüzüne doğru bak. Bir batıya bir doğuya doğru hareket edip duran, güneşle yeryüzü arasında bir ağaç var.”

Ve ot başım kaldırıp yukarı baktı ve ilk defa ağacı gördü, içinden şunları geçirdi, “Şuna bak, benden daha iri bir ot varmış.”

Ve ot sessizliğe büründü.

BULAŞICI HUZUR

Tomurcuklanmış olan bir dal, bir diğerine şöyle dedi: “Bu ne kadar sıkıcı ve durgun bir gün.”

“Gerçekten de sıkıcı ve durgun,” dedi diğer dal.

Tam o esnada, bir serçe dallardan birine kondu, ardından diğer serçe de yakınma kondu.

Serçelerden biri cıvıldayarak şöyle dedi: “Eşim beni terk etti.”

Diğer serçe haykırarak, “Benim eşim de gitti ve bir daha asla geri dönmeyecek ama bana ne?” dedi.

İki kuş başladılar ötmeye ve karşılıklı atışmaya. En sonunda gökyüzünde gereksiz bir gürültüyle kavga etmeye başladılar. Bir anda iki serçe daha indi gökten. Huzursuz olan iki serçenin yanma sessizce oturdular. Huzur ve sükûnet vardı. daha sonra çifter çifter uçup gittiler.

Birinci dal komşu dala şöyle dedi: “büyük bir ses kavgasıydı bu.”

Diğer dal cevap verdi: “Nasıl istersen öyle adlandır ama şuan her ikisi de huzurlu ve rahat. Eğer yükseklerdeki hava barışı sağlayabiliyorsa, aşağıda yaşayanlarda sağlayabilir. Rüzgârla beraber biraz daha yakınıma gelmek istemez misin?”

“Ah, elbette. Barış aşkına, bahar sona ermeden.”

YETMİŞ

Genç ozan prensese, “Sizi seviyorum,” dedi. Ve prenses ise şöyle karşılık verdi: “Ben de seni seviyorum çocuğum.” “Fakat ben sizin çocuğunuz değilim. Ben bir erkeğim ve sizi seviyorum.”

Ve prenses şöyle dedi: “Ben, kız ve erkek çocuklarının validesiyim, onlar da kız ve erkek çocuklarının validesi ve babası. Ayrıca benim oğullarımdan biri senden daha büyük. “

Fakat genç ozan şöyle dedi: “Ama ben sizi seviyorum.”

“Çok geçmeden prenses öldü. Fakat onun son nefesi yeryüzünün en büyük nefesine karışırken içinden şunları geçiriyordu, “Benim sevgili biricik oğlum, genç ozanım, belki bir gün yine karşılaşırız ve ben yetmiş yaşımda olmam.”

TANRI'YI BULMAK

İki adam vadide yürürken içlerinden biri parmağıyla dağları işaret etti ve "inziva yerini görüyor musun? Orada, dünyadan elini eteğini çekmiş bir adam yaşıyor. Yalnızca Tanrı'yı arıyor ve bu dünyaya dair bir arzusu yok," dedi.

Diğer adam şöyle cevap verdi: "O adam inziva yerini, inzivanın yalnızlığını terk edip bu dünyaya dönüp, bizim keyif ve acılarımızı paylaşmadan, rakkaselerle düğünlerde raks etmeden, ölülerimizin başında bizimle beraber ağlamadan Tanrı'yı bulayacaktır."

Diğer adam ikna olmuştu fakat yine de şöyle söyledi: "Söylediklerinin hepsine katılıyorum, yine de münzevinin iyi bir adam olduğuna inanıyorum. Ayrıca belki de iyi bir insan, yokluğuyla bir sürü adamın iyiymiş gibi görünen varlığından daha çok fayda sağlayabilir ne dersin?"

NEHİR

Büyük nehrin geçtiği Kadişa vadisinde, iki küçük dere karşılaştılar ve sohbete koyuldular.

Derelerden biri diğerine şöyle dedi: “Buraya nasıl geldin dostum ve yolun nasıldı?”

Diğeri cevap verdi: “Yolum güçlüklerle doluydu. Değirmenin taşı kırıldı ve beni bitkilerine doğru yönlendiren çiftçi öldü. Ben de güneşin altında pis pasaklıların tembelliği arasından süzülmek için çabaladım durdum. Peki, senin yolun nasıldı kardeşim?”

Diğer dere cevap verdi: “Benimkisi farklı bir yoldu. Tepelerden aktım ve güzel kokulu çiçeklerin ve utangaç söğütlerin arasına ulaştım. Kadınlar ve erkekler suyumu gümüş bardaklarla içtiler; küçük çocuklar pembemsi ayaklarını benim kıyılarımdan sarkıttılar; etrafımda kahkahalar ve güzel şarkılar vardı. Senin yolunun keyifli olmaması ne kadar da üzücü.”

Tam o esnada nehir yüksek bir sesle konuştu, “Gelin, gelin, denize gidiyoruz. Hadi gelin, gelin, daha fazla konuşmayın. Beni takip edin. Denize gidiyoruz. Gelin, gelin, benimleyken iyi ya da kötü tüm gördüklerinizi unutacaksınız. Gelin, gelin. Deniz olan annemizin kalbine ulaştığımızda hepimiz geçtiğimiz tüm yolları unutacağız.”

İKİ AVCI

Bir Mayıs günü, Neşe ve Acı bir nehir kenarında karşılaştı. Birbirlerini selamladılar ve sakin suyun kenarına oturup sohbete koyuldular.

Neşe, dünyadaki güzellikten, tepelerin arasında bulunan ormanlardaki yaşamın muhteşemliğinden ve gün batımının ve akşamın türküsünden bahsetti.

Acı ise, neşenin söylediklerine katıldı zira Acı, andaki mucizeyi ve oradaki güzelliği bilirdi. Tepelerin ardındaki topraklardan bahsederken Acı çok göz alıcıydı.

Neşe ve acı uzun saatler boyu konuştular ve bildikleri her şey üzerinde hem fikir oldular.

O esnada nehrin diğer kıyısından iki tane avcı geçiyordu. Avcılar geçerken karşı kıyıya bakarak, “bu iki kişi kim acaba?” diye sordu içlerinden biri. Diğeri cevap verdi: “İki mi dedin? Ben sadece bir kişi görüyorum.”

Birinci avcı, “Fakat iki kişi var,” dedi.

Diğer avcı, “Ben yalnızca bir kişi görüyorum ve nehirdeki yansıma da ayrıca bir kişinin,” dedi.

“Hayır, iki tane var,” dedi birinci avcı “ve nehirde ise iki kişinin yansıması var.”

Fakat ikinci adam tekrar karşı çıktı, “Ben yalnızca bir tane görüyorum.”

Diğeri tekrar cevap verdi: “Ama ben çok net iki kişi görüyorum.”

Ve bugün hâlâ avcılardan biri, iki kişi gördüğünü söyler, diğeri ise şunu iddia eder, “Arkadaşım bir nevi kör.”

BİR BAŞKA GEZGİN

Bir zamanlar bir başka gezgin tanımıştım. O da biraz deliydi ve benimle konuştu:

“Ben bir gezginim. Bazı zamanlarda sanki cücelerin arasında dolaşıyormuşum gibi hissediyorum. Ve benim kafam

onlarınkinden yetmiş kat daha havada olduğu için de daha özgür ve büyük düşünceler yaratıyorum.

“Aslında insanların arasında ya da üstünde dolaşmıyorum. Onların tek görebildiği topraklarındaki ayak izim.

“Çoğu zaman da ayak izlerimin büyüklüğü ve şekli hakkında konuştuklarını duyuyorum. Mesela bazıları ‘Bu iz, geçmişte bu topraklarda yürümüş bir mamutun ayak izi’ diyor. Sonra bir diğerleri ise, “Hayır, buralar uzak yıldızlardan düşen göktaşının iz bıraktığı yerler,” diyor.

“Fakat sen dostum, sen çok iyi biliyorsun ki bunlar yalnızca bir gezginin ayak izleri.”

HABERCİ

Türkçesi: Candan Selman

HABERCİ

Kendinizin habercisi sizsiniz. Ve diktiğiniz kuleler, kendi dev benliğinizin temelinden başka bir şey değil. Ve o benliğiniz de oluşturacak bir başka temeli.

Ve ben de kendimin habercisiyim çünkü gün doğarken önümde gerilerek uzayan gölge, öğle saatlerinde küçülerek ayaklarımın altında toplanıp yok olacak.

Her zaman kendimizin habercisi olduk ve her zaman da olacağız. Bugüne değin topladıklarımız ve bundan sonra toplayacaklarımız, tohum olacak henüz sürülmemiş tarlalara.

Siz sisin içinde dolanan bir arzuydunuz, ben de oralarda dolanan bir arzuydum. Böylece aradık birbirimizi ve tutkularımızdan doğdu rüyalarımız. Ve rüyaların zamanı bitimsiz ve rüyaların mekânı ölçümsüzdü.

Ve Hayat'ın titreyen dudaklarında sessiz bir sözcük olduğunuz zaman, ben de oradaydım, başka bir sessiz sözcük olarak. Sonra hayat dile getirdi bizi ve biz de dünün anıları ve yarının özlemleriyle yılları devirerek geldik buraya. Çünkü dün fethedilmiş bir ölüm ve yarın peşine düştüğümüz bir doğumdu.

Ve şimdi Tanrı'nın ellerindeyiz. Sen bir güneşsin O'nun sağ elinde ve ben bir dünyayım O'nun sol elinde. Yine de benden fazla parlak değilsin, üzerimde parıldarken.

Ve biz, güneş ve dünya yine de daha büyük bir güneşin ve daha büyük bir dünyanın başlangıcından başka bir şey değiliz. Ve her zaman bir başlangıç olarak kalacağız.

Kendinizin habercisi sizsiniz ve bahçe kapımın önünde geçen bir yabancısınız.

Ve ben de kendi kendimin habercisiyim, oturuyorum kımıldamadan ağaçlarımın gölgesinde.

TANRI’NIN DELİSİ

Bir zamanlar çölden büyük Şaria şehrine hayalperest bir adam geldi. Üzerinde sadece elbisesi ve elinde bir tek asası vardı.

Etrafa hayranlık ve şaşkınlıkla bakarak sokaklar boyunca yol aldı. Tapınaklara, kulelere ve konaklara baktı. Şana şehrinin emsalsiz güzelliği karşısında dondu kaldı. Yanından geçenlerle konuştu, onlara şehir hakkında sorular sordu. Ama kimse onun ne dediğini anlamadı. Ne onlar onun dilini biliyordu, ne de o, onlarınkini.

Öğlen vakti bir hanın önünde durdu. Sarı mermerden yapılmış hana insanlar ellerini kollarını sallaya sallaya gidip çıkıyordu.

“Burası bir tapınak olmalı,” diye düşündü adam ve içeri girdi. Gördükleri karşısında epey şaşırmıştı. Büyük bir salonda kadınlar ve erkeklerden oluşan kalabalık bir grup masalara oturmuşlardı. Herkes yiyip, içiyor, müzisyenleri dinliyordu.

“Yo,” dedi hayalperest. “Bu bir tapınma değil. Prensin büyük bir olay neticesinde kutlama yapmak adına halkına düzenlediği bir şölen olmalı.”

Tam o sırada prensin kölesi gibi duran bir adam yaklaştı yanma ve buyur etti onu bir masaya. Etler, şaraplar ve birbirinden leziz tatlılar ikram etti ona.

Karnı doyup, kendine gelince hayalperest gitmek için kalktı ayağa. Kapıya geldiğinde görkemli kıyafetiyle iri bir adam durdurdu onu orada.

“Bu prensin ta kendisi olmalı,” diye geçirdi içinden adam. Saygıyla eğilip önünde, teşekkür etti ona.

İri adam şehrinde konuşulan dille şöyle dedi ona:

“Yemeğin parasını ödemediniz efendim.” Ne dediğini anlamadı hayalperest ve tekrar tüm kalbiyle teşekkür etti ona. İri adam bir kere daha yineledi sözlerini ve baştan aşağı süzdü hayalperesti. Eski püskü kıyafetleri olan bu adamın bir yabancı olduğu ve yediği yemeğin parasını ödeyemeyeceği her

halinden belliydi. Böylece iri adam çırptı ellerini ve şehrin dört muhafızı yanlarına geldi. Ve dinlediler iri adamın sözlerini. Her iki tanesi geçti hayalperestin iki yanına aldılar onu aralarına. Hayalperest onların süslü kıyafetlerine ve kendinden emin hallerine keyifle baktı. “Bu adamlar,” dedi; “şehrin saygın insanları olmalı.”

Mahkeme salonuna kadar birlikte yürüdüler sonra içeri girdiler.

Hayalperest yüksekçe bir tahta oturmuş, ihtişamlı kaftanı ve gür sakalıyla karşısında duran soylu adama baktı. Kral olmak diye düşündü. Huzuruna çıkarılmış olmaktan dolayı kıvanç duydu.

Muhafızlar suçlunun durumu açıkladılar soylu yargıca. Ve yargıç iki avukat tayin etti; birini davalıya, birini davacıya. Avukatlar ayağa kalktılar hemen. Sırasıyla yaptılar savunmalarını. Ve hayalperest kendisine hoş geldin demek adına yapıldığını sandı tüm konuşmaların. Ve tüm bu yapılanlardan dolayı kalbi kral ve prens için şükranla doldu.

Bu arada hayalperestin suçu tayın oldu. Üzerinde suçunun yazılı olduğu bir levha boynuna asılacak ve çıplak at üzerinde şehir boyunca dolaştırılacaktı. Sokaklar boyunca davul zurna ona eşlik edecek ve cezası hemen uygulanacaktı. Böylece davul zurna eşliğinde, çıplak at üzerinde gezindirilmeye başladı hayalperest şehir boyunca. Sesi duyan şehrin sakinleri koşmaya başladılar yanına. Görünce onu kahkahalarla güldüler. Ve çocuklar sokaktan sokağa peşine düştüler. Hayalperest bu duruma mest oldu, gözleri mutluluktan doldu. Çünkü ona göre boynundaki tabeladaki yazıyla kral onu kutsuyordu ve tüm bu şölen onun şerefine yapılıyordu. Tam bu sırada kalabalığın arasında kendisi gibi çölden gelen bir adam ilişti gözüne. Hayalperest adama doğru bağırdı neşeyle;

“Arkadaşım! Hey arkadaş neredeyiz biz? Kalbi güzel hangi şehirdeyiz? Konuklarına sarayda şölen düzenleyen, prensleri kapıya kadar ona eşlik eden, kralları huzurunda konuğunu buyur eden, göğsüne madalya takıp, onu şereflendiren misafirperver ve cömert, cennetten bir parça hangi şehirdeyiz?”

Çölden gelen cevap vermedi ona. Sadece gülümseyip, başı nı öne eğdi. Ve kafile böylece önünden geçip gitti.

Ve hayalperest başını yukarı kaldırdı, coşkuyla dolmuş göz leri güneşin

altında parıldadı.

AŞK

Şöyle derler: Çakal da köstebek de
Aslanla aynı dereden su içermiş.
Ve şöyle derler, kartal ve akbaba
Aynı leşi gagalar.
Barış içerisinde, birbirlerine sataşmadan
Ölü bedenin başında.

O asil eliyle
Arzularımı dizginleyen,
Artan açlığımı ve susuzluğumu
Asalete ve onura dönüştüren
Ey aşk,
Beni baştan çıkarak o zayıflığın
İçimde var olan sürekli o gücü yenmesine,
Ekmek yiyip, şarap içmesine izin verme.

Bırak açlık çekeyim onun yerine,
Bırak kavrulsun kalbim susuzluktan,
Senin doldurmadığın kadehe
Ya da kutsamadığın kâseye
Uzanacaksa elim
Bırak ölüp, gideyim.

KEŞİŞ KRAL

Dağların arasındaki ormanda genç bir adamın yapayalnız yaşadığını söylediler bana. Bu adam bir zamanlar İki Nehrin ötesindeki büyük ülkenin kralıymış. Ve bu adamın kendi isteğiyle tahtını ve muhteşem krallığını bırakıp, bu vahşi yere gelip, yerleştiğini söylediler.

Ve ben de, “Bu adamı bulup, kalbindeki sırrı öğrenmeliyim,” dedim “Krallığından feragat ettiğine göre, daha büyük bir krallığı olmalı kalbinin derininde.”

Hemen o gün ormana, adamın yaşadığı yere gittim. Kraliyet asasını taşır gibi elinde bir kaval, onu ak bir selvi ağacının altında oturur buldum. Bir kralı selamlar gibi selamladım onu. Ve dönüp kibarca, “Bu huzur ormanında ne yapıyorsun?” diye sordu bana. “Kendini mi arıyorsun gölgelerin yeşilinde yoksa alacakaranlığından mı dönüyorsun eve?” “Sızı arıyordum,” diye cevap verdim. “Krallığınızı bırakıp sizi bu ormana getiren şeyi öğrenmek istedim.”

“Hikâyem çok kısa ve net. Bir baloncuğun patlaması kadar ani olup bitti.” Dedi. “Sarayımın penceresinden bir gün dışarı bakıyordum. Saray nazırı ve uzak diyarlardan bir elçi bahçemde geziniyorlardı. Penceremin altına geldiklerinde saray nazırı, “Ben de kral gibiyim,” dedi kendi kendine. “Benim de canım sert şarapları çeker, şans oyunlarına karşı ben de istek duyarım. Ve tıpkı kralımız gibi benim de fırtınalı hallerim olur.” Ve ağaçların arasına yürüyerek gözden kayboldu saray nazırıyla elçi. Ama birkaç dakika sonra gen döndüler ve bu sefer saray nazırı benim hakkımda konuştu ve şöyle dedi. “Efendimiz, kralımız da aynı benim gibi. İyi bir nişancı ve benim gibi müziği seviyor ve günde üç kere banyo yapıyor.”

Keşiş kral anlatmaya devam etti, “O günün akşamında üstümdeki elbiselerle saraydan ayrıldım. Çünkü benim zaaflarımı ve davranışlarımı kendileri için bir erdem olarak gören bir halka daha tazla hükmedemezdim.”

“Bu başınızdan geçen gerçekten tuhaf bir hikâye.” Dedim. “Yoo, hayır dostum,” dedi. “Sessizliğimin kapısını çaldınız ve boş laflar duydunuz. Mevsimlerin durmaksızın şarkı söyleyip dans ettiği bir orman için kim terk etmez ki krallığını? Pek çoğu yalnızlık ve tek başınalığın tatlı yoldaşlığı için bile bıraktı krallığını. Öyle çok kartal var ki, yeryüzünün gizemini bilen köstebeklerle yaşamak için inen göklerden yere. Düşlerini kaybetmiş gibi gözükse de uzaktan, düş ülkesinin krallığını terk edenler bile var. Ruhlarını yalınlık saran ve krallıklarından vazgeçenler, üstü örtülmemiş ve gizlenmemiş güzelliğin gerçekliğini ellerinde tutmaktan dolayı utanç duymayacaklardır. Ve bundan gurur duymasa- lar, kendilerini büyük görmeseler de hüznün krallığını terk edenler tüm bu vazgeçişlerin en büyüğünü yaşayanlardır.”

Böylece kavalına dayanarak ayağa kalktı. “Şimdi büyük şehre git ve kapıda oturup içeri giren ve içerden çıkanı seyret. Ve böylece kral olarak doğduğu halde, kraliyeti olmayanı; etiyle kemiğiyle ruhuna hükmedildiği halde ne olup bittiğinin farkında olmayanı, gerçekte hükmediyormuş gibi gözükenin aslında kendi kölesinin kölesi olduğunu gör. Kapıdan giren çıkana iyi bak.”

Bunları söyledikten sonra bana gülümsedi, dudaklarında o an binlerce şafak söktü. Sonra arkasını dönüp, ormanın derinliklerine doğru çürüdü.

Ve ben de şehre döndüm. Tam da bana söylediği gibi gidip kapının önünde oturarak içeri girip çıkana baktım. Ve o günden sonra gölgesi üzerimden geçen pek çok kral gördüm. Ve üzerinden benim gölgemin geçtiği çok az tebaa.

ASLANIN KIZI

Dört köle tahtında uyuyan yaşlı kraliçeyi yelpazeliyordu. Kraliçe horulduyordu. Ve kraliçenin dizlerinde mırıldanarak tembel tembel köleleri seyreden bir de kedi vardı.

Birinci köle konuştu ve şöyle dedi: "Uykusunda ne çirkin oluyor bu yaşlı kadın. Ağzı bir karış açık ve şeytan onu sarsıyormuşçasına nefes alıp veriyor."

Bunun üzerine "Köleler" mırıldandı kedi, "Kraliçe sizin uyanık halinizin yarısı kadar bile çirkin değil."

Ve ikinci köle konuştu, "Yüzündeki çizgiler uyuyunca silinir diye düşünüyor insan oysa ki derinleşiyor. Rüyasında kötü bir şey görüyor olmalı."

Ve kedi mırıldandı, "Siz de uyumayı ve rüyanızda özgür olduğunuzu görmeyi istemez miydiniz?"

Ve üçüncü köle konuştu, "Belki de şu anda katlettiği onca insanın önünden geçtiğini görüyordur."

Ve kedi mırıldadı, "Ah evet, dedelerinizin ve torunlarınızın geçit törenini görüyordur rüyasında."

Ve dördüncü köle şöyle dedi: "Onun hakkında böyle konuşmak iyi güzel de, azaltmıyor yelpazelemenin verdiği yorgunluğunu. ' '

Ve kedi mırıldandı, "Sonsuza dek böyle yelpazeleyeceksiniz, bu dünyada ve hatta cennette bile."

O anda yaşlı kraliçe başını salladı uykusunda ve tacı düşüverdi yere.

Ve kölelerden biri, "Bu işaret kötüye alamet." Dedi.

Ve kedi mırıldandı, "Bin için kötüye alamet, bir başkası için iyiye alamettir."

Ve ikinci köle şöyle dedi: "Ya uyanır, tacının düştüğünü görürse! Bizi kesin

öldürür.”

Ve kedi mırıldandı, “Doğdunuz günden beri sızı zaten öldürüyor ve siz bunun farkında bile değilsiniz.”

Ve üçüncü köle konuştu, “Evet bizi öldürür ve tanrılara kurban ettiğini öne sürer.”

Ve kedi mırıldandı, “Sadece zayıf olanlar tanrılara kurban edilir.”

Ve dördüncü köle diğerlerini susturdu. Sessizce tacı yerden alıp, onu uyandırmadan kraliçenin başının üzerine koydu.

Ve kedi mırıldandı, “Sadece bir köle kaldırabilir düştüğü yerden bir tacı.”

Bir süre sonra yaşlı kraliçe uyandı. Etrafına bakındı ve esnedi. Sonra “Sanırım rüya gördüm,” dedi. “Yaşlı bir meşe ağacının altında dört tırtılın bir akrep tarafından avlandığını gördüm. Bu rüyadan hiç hoşlanmadım.”

Kapadı gözlerini böylece ve tekrar daldı uykuya. Ve horlamaya başladı yeniden. Ve dört köle yelpazelemeye devam etti onu.

Ve kedi mırıldandı, “Yelpazeletin, yelpazeleyin aptallar. Sizi yakacak ateşi körüklemeye devam edin, yelpazeleyin.”

ZORBA

Denizin kenarındaki mağaraları koruyan ejderha, şunları haykırıyordu dünyaya:

“Benim eşim dalgalara binip gelecek. Şimşekler çakan ulumasıvla dünyayı korku donatacak ve burun deliklerinden çıkan ateşler göğü tutuşturacak. Av tutulduğu gece düğünümüz olacak ve güneşin tutulduğu gün, kafamı kılıcıyla kesecek bir Aziz George getireceğim dünyaya.”

ERMİŞ

Gençliğimde bir kere, sessizliği tepelerin ötesine kadar ulaşan bir ermişi ziyaret etmiştim. Biz tam doğanın erdemi üzerine konuşurken, bir haydut yamacı tırmanıp yanımıza kadar geldi. Diz çöküp ermişin önünde ona seslendi, “Ah ermiş, huzur bulmak istiyorum! Günahlarımın ağırlığı altında eziliyorum.”

Ve cevap verdi ermiş, “Benim günahlarım da öyle. Sırtımda ağır haylice.”

Ve haydut konuştu, “Ama ben hem hırsız hem de bir vurguncuyum.”

Ve ermiş cevap verdi: “Ben de öyleyim. Hem hırsız, hem de vurguncuyum.”

Ve haydut şöyle dedi: “Ama ben katilim, onca insanın üzerimde kanı, kulağımda feryadı.”

Ve ermiş cevapladı, “Ben de katilim, kulağımda feryatlar, üzerimde insanlara ait kanlar.”

Ve haydut şöyle dedi: “Bir sürü suç var işlediğim.”

Ve ermiş cevap verdi: “Benim de sayısını bilmediğim kadar çok suçum var.”

Bunun üzerinde haydut kalktı ayağa, ermişe uzun uzun baktı. Bakışında bir tuhaflık vardı. Biri orada bırakıp, tepeden aşağı doğru indi.

Döndüm ermişe ve şöyle dedim, “İşlemediğiniz günahlarla neden kendinizi suçladınız? Fark etmediniz mi, giden adam inanmadı size, güvenir mi bir daha sözünüze?”

Ermiş cevap verdi: “Bana bir daha inanmaz doğru. Ama içi rahat olarak buradan ayrıldı.”

Tam o sırada haydudun uzaktan söylediği şarkısı duyuldu. Şarkısının yankısıyla vaki mutlulukla doldu.

ZENGİNLİK

Yolculuklarımdan birinde, bir adada, insan başlı, demir pençeli, toprağı yiyen ve sürekli denizin suyunu içen bir canavar gördüm. Uzun süre onu izledim. Sonra ona yaklaştım ve şöyle dedim, “Hiç yetmez mi bunlar sana; karnın doymaz, susuzluğun dinmez mi?”

Canavar bana, “Evet, doyuyorum tabi, onca şey yiyip içiyorum.” Diye cevap verdi. “Ama yarın yiyecek bir toprak, içecek bir deniz bulamamaktan korkuyorum. Bulmuşken yiyip, içiyorum.” Dedi.

BÜYÜK BENLİK

Yaşanmış bir olaydır bu. Babil kralı Nufsibaal taç giyme töreninden sonra üç münzevi büyücünün dağlarda kendisi için hazırladığı dinlenme odasına çekildi. Başından tacını \e üstünden kral kıyafetini çıkardı. Odanın ortasına geçip, kendi hakkında düşünmeye başladı. Babil'e hükmedecek, bütün güç artık onda olacaktı.

Birden arkasını döndü ve annesinin ona verdiği gümüş aynadan çıplak bir adamın çıktığını gördü.

Kral dehşet içerisinde ona doğru haykırdı, "Ne istiyorsun?'' Çıplak adam cevap verdi: "Hiçbir şey, sadece öğrenmek istiyorum: Niçin kral yaptılar seni?"

Kral cevap verdi: "Bu topraklardaki en soylu adam benim çünkü."

Çıplak adam konuşmaya devam etti, "Eğer yeterince soylu olsaydınız, kral olmayı kabul etmezdiniz."

Kral da konuşmayı sürdürdü, "Kral yaptılar beni çünkü ülkenin en güçlü adamı benim."

Ve çıplak adam konuştu, "Eğer yeterince güçlü olsaydınız, kral olmayı kabul etmezdiniz."

Kral bu sefer de, "Kral yaptılar beni çünkü en bilge adam benim." Dedi.

Ve çıplak adam, "Yeterince bilge olsaydınız kral olmayı kabul etmezdiniz." Dedi.

Böylece kral attı kendini yere ve başladı hüngür hüngür ağla mayaı.

Çıplak adam tepesinden baktı kralın. Yerden altı tacı ve şefkatle yerleştirdi vere kapanmış kralın başına.

Sevgiyle baktı krala çıplak adam ve girdi aynanın içine. Doğruldu kral böylece ve geçti aynanın karşısına, kendisine baktı. Ve orada gördü taçlandırılmış benliğini.

SAVAŞ VE KÜÇÜK ULUSLAR

Bir keresinde, koyunla kuzunun otladığı bir çayırın tepesinde, bir kartal çemberler çiziyor, kuzuya yukarıdan göz dikiyordu. Kartal avını yakalamak için tam inişe geçtiğinde, başka bir kartal beliriverdi ileride. Koyunla kuzunun tepesinde gezindi aç midesiyle. Böylece iki rakip başladılar kavga etmeye, göğü inleterek bağırtı ve gürültüyle.

Koyun yukarı baktı ve gördükleri karşısında çok şaşırdı. Kuzuya dönüp şöyle dedi:

“Bu iki soylu kuşun birbirine saldırması ne kadar tuhaf çocuğum. Koca gök yetmiyor mu ikisine? Dua et benim küçüğüm, dua et de Tanrı barışı versin kanatlı kardeşlerimize.

Ve kuzu tüm kalbiyle dua etti.

ELEŞTİRİCİLER

Bir gece vakti atıyla seyahat eden bir adam deniz kıyısında bir hana vardı. Denize doğru yol alan tüm atlılar gibi insana ve geceye güvenerek atından inip, kapıya en yakın ağaca atını bağladı ve handan içeri girdi.

Gece yarısı herkes uykudayken hırsızın biri gelip yolcunun atını çaldı.

Sabah uyandığında atının çalındığını fark etti adam. Kalbi çalınmış gibi atının ardından içi yandı.

O sırada diğer yolcular etrafına gelip, başladılar konuşmaya. Birinci adam şöyle dedi: “Ne büyük aptallık, atını dışarı bağlamış olman/'

Ve ikinci adam şöyle dedi: “Atı köstek vuramadan bırakmak daha büyük bir aptallık bence!”

\Te üçüncü adam şöyle dedi: “Bence en büyük aptallık deniz kıyısında at ile yolculuk yapmak.”

Ve dördüncüsü şöyle dedi: “Sadece ağırkanlı ve tembel insanlar at sahibi olurlar.”

Yolcu söylenenler karşısında şaşkına döndü ve sonunda bağırdı, “Arkadaşlarım, atım çalındı diye, hatalarımı ve ihmallerimi sıralayarak birbirinizle yarışa girdiniz. Atımı çalan hırsızı suçlamak gelmedi hiçbirinizin aklına, ne tuhaf.”

ŞAİRLER

Dört şair bir masada bir testi şarabın etrafında oturmuştu. Şairlerden biri şöyle dedi: “Bana öyle geliyor ki şarabın rayihasından olsa gerek, üçüncü gözümle görüyorum etrafı. Büyüleyici bir ormanda bir kuş sürüsü süzülüyor şimdi havada.”

İkinci şair başım kaldırıp konuştu, “Ben de kalbimin kulağıyla duyuyorum o kuşları şarkı söylüyorlar orada. Ve bu ezgi, beyaz güllerin arıları hapsetmesi gibi taç yapraklarında, kuşatıyor kalbimi şu anda.”

Üçüncü şair gözlerini kapattı, kollarını göğe doğru açtı ve konuşmaya başladı, “Ellerimle dokunuyorum onlara. Kanatlarını hissediyorum, tıpkı uyuyan bir perinin nefesi gibi geziniyor parmaklarımda.”

Dördüncü şair ayağa kalktı bunun üzerine. Havaya kaldırdı testiyi ve şöyle dedi: “Ne acı dostlarım! Görme, işitme ve dokunma duyum da yeterince iyi değil. Ne bu şarabın kokusunu, ne kuşların şarkısını, ne de çırpınan kanatları hissedebiliyorum. Sadece şarabın kendi var tadını alabildiğim. İşte şimdi bu Gizden bunu içmek zorundayım. Belki böyle- ce duyuların keskinleşir ve sizin gibi çıkarım ben de göklere.”

Ve böylece dudaklarına götürdü testiyi, içti son damlasına kadar şarabın hepsini.

Diğer üç şair ağızları bir karış açık, baktılar ona şaşkınlık içinde. Hem susuzluk, hem de hiç şiirsel olmayan bir öfke belirdi yüzlerinde.

RÜZGÂR GÜLÜ

Rüzgâr gülü, rüzgâra, “Ne kadar sıkıcı ve tekdüzesin böyle!” dedi. “Yüzüme değil de başka bir yöne savuramaz mısın şu rüzgârı? Bozuyorsun Tanrı vergisi dengemi.”

Rüzgâr cevap vermedi. Sadece gülüp geçti buna.

ARADUS’UN KRALI

Bir keresinde Aradus şehrinin yaşlıları çıktılar kralın huzuruna. Şarabı ve sarhoşluk veren tüm maddeleri yasaklaması için yalvardılar ona.

Kral onlara arkasını dönüp gitti, bir yandan da epey güldü. Yaslılar oldukça mutsuz uzaklaştılar oradan.

Sarayın kapısına vardıklarında başmabeyinciyle karşılaştılar. Başmabeyinci üzgün adamlara baktı ve dertlerim anladı.

“Ah zavallı dostlarım!” dedi. “Kralı sarhoşken yakalasaydınız, istediğinizi verirdi size.”

YÜREĞİMİN TA İÇİNDEN

Yüreğimin ta içinden bir kuş havalandı, göğe doğru uçtu. Yükseğe ve daha yükseğe uçtukça, büyüdü büyüdü, kocaman oldu.

Önce kırlangıç kadardı, sonra tarla kuşu, sonra da bir kartal. Sonra bir bahar bulutu kadar oldu ve en sonunda da kapladı yıldızlı tüm göğü.

Yüreğimin ta içinden bir kuş havalandı, göre doğru uçtu. Ve uçtukça büyüdü. Ama kalbimi terk etmedi.

Ah benim inancım, yabani bilgim, nasıl uçabilirim o kadar yükseğe ve görebilirim orada göğe çizilmiş insanın dev benliğini?

İçimdeki sisi nasıl çevirebilirim denize ve nasıl hareket edebilirim seninle birlikte sonsuz göklerde?

Bir tapınakta tutuklu olan biri nasıl görebilir kubbenin altından olduğunu?

Bir meyvenin kalbi nasıl büyüyüp sarabilir meyvenin kendisini?

Ah benim inancım, bu gümüş koyu gümüş rengi parmaklıkların arkasında zincire vurulmuşum. Seninle birlikte uçamıyorum.

Yine de yüreğimden havalanıyorsun göğe ve yüreğim seni tutacak orada ve sızlanmayacak buna.

HANEDANLAR

Kraliçe Ishana doğum sancıları çekiyordu. Kral ve kralın soylu adamları büyük Kanatlı Boğalar salonunda nefeslerini tutmuş, heyecan içinde bekliyorlardı.

Akşamüzeri bir anda bir haberci belirdi kralın önünde eğildi ve şöyle dedi: “Değerli kralımıza memnun olacakları bir haber getirdim. Kraliyet adına ve kralımızın köleleri adına müjdeli bir haber. Bethroun Kralı, ezeli düşmanınız zalim Mihrab öldü.”

Kral ve kralın adamları bu haberi duyunca ayağa kalktılar ve sevinç çığlıkları attılar. Şayet güçlü Mihrab daha uzun yaşasaydı, şüphesiz Ishana’yı işgal edecek ve herkesi esir edecekti.

Tam o sırada sara)' hekimi arkasında kraliyet ebeleriyle birlikte Kanatlı Boğalar salonuna girdiler. Hekim kralın önünde eğildi ve şöyle dedi: “Yüce kralımın adı sonsuza dek yaşayacak ve sayısız kuşaklar boyunca Ishana halkına hükmedecek. Çünkü bir saat önce veliahdınız, prensimiz dünyaya geldi.”

Bu haber karşısında kralın ruhu sevinçten sarhoşa döndü, aynı anda hem düşmanı ölmüş, hem de kraliyet zincirine yeni bir halka eklenmişti.

Ishana şehrinde yaşayan, işinin ehli bir kâhin vardı. Kâhin gençd ve cesur bir ruha sahipti. O akşam kral, hakini huzuruna çağırttı. Ve çıkınca huzuruna kâhin, ona kral söyle dedi: “Şimdi göster kâhinliğini ve söyle bana, bugün dünyaya gelen oğlumun geleceği nasıl olacak acaba?”

Ve kâhin hiç tereddüt etmeden konuştu ve şöyle dedi: “Sözüme kulak ver ev kral anlatayım sana bugün doğan oğlunun geleceğini. Düşmanının ruhu, dün gece ölen Kral Mihrab’ın ruhu, rüzgârın üzerinde bir gün bekledi. Aradı kendine içine gireceği veni bir bedeni. Bu yeni beden de bu saatlerde doğan oğlundan başkası değil.”

Kral öfkeden deliye döndü o anda. Çekti kılıcını, uçurdu kâhinin kafasını.

O günden sonra Ishana’nın bilge adamları şunu söyler oldular kulaktan kulağa, “Bilinmez, eskiler de bunu dile getirmez ama Ishana’ya bir düşman mı hükmediyor acaba?”

BİLGİ VE YARIM BİLGİ

Dört kurbağa nehirdeki bir kütüğün üzerinde oturmuşlardı. Aniden kütük bir akıntıya kapıldı ve nehirde sürüklenmeye başladı. Kurbağalar şaşırmış ve mutlu olmuşlardı çünkü daha önce kütükle böyle hiç nehirde gezinmemişlerdi. Kurbağalardan bin konuşmaya başladı, “Bu gerçekten harika bir kütük. Canlıymış gibi hareket ediyor. Eşi benzeri olmayan bir kütük.”

İkinci kurbağa söze girdi, “Hayır arkadaşım, bu kütük de diğer kütükler gibi, kendi başına hareket falan etmiyor. Denize doğru yürürken bu nehir, bizi de kütükle birlikte taşıyor.”

Ve üçüncü kurbağa konuştu. Şöyle dedi: “Ne kütük ne de nehir hareket ediyor. Hareket eden bizim düşüncelerimiz. Düşünce olmadan hiçbir şey hareket edemez.”

Ve böylece üç kurbağa gerçekten neyin hareket ettiği üzerine tartışmaya başladılar. Tartışma büyüdü ve kızıştı ama ortak bir sonuca varamadılar.

Sonunda tartışmanın başından beri sükunetini koruyarak, onları dikkatlice dinleyen dördüncü kurbağaya döndüler ve onun fikrini sordular.

Dördünce kurbağa konuştu, “Her biriniz haklısınız, hiçbiriniz yanılmıyorsunuz. Hem kütük, hem su hem de düşünceleriniz hareket halinde.”

Üç kurbağa da bu düşünce karşısında oldukça sinirlendi. Çünkü hiçbiri bu fikrin tamamen doğru olduğunu, diğer ikisinin yanılmış olduğunu kabul etmek istemiyordu.

Ve o zaman tuhaf bir şey oldu. Üç kurbağa birlik olup, dördüncü kurbağayı kütükten itip, nehre attılar.

“KAR BEYAZI BİR KÂĞIT PARÇASI SÖYLEDİ BUNLARI”

Kar beyazı bir kâğıt parçası söyledi bunları, “Tertemiz yaratıldım ben ve hep böyle kalacağım. Karanlığın bana dokunmasından ya da üzerime pisliğin bulaşmasındansa, yanıp tutuşmayı, beyaz bir küle dönmeyi tercih ederim.” Mürekkep şişesi işitti kâğıdın sözlerini ve kara kalbiyle güldü ona ama yanına yanaşmaya cesaret edemedi. Renkli kalemler de duydu onun sözlerini ama onlar da gelmediler yanına.

Ve böylece kar beyazı kâğıt parçası sonsuza dek saf ve temiz kaldı. Temiz, saf ve boş bir kâğıt.

BİLGİN VE OZAN

Yılan, tarla kuşuna şöyle dedi: “Sen yükseklerde uçuyorsun ama verin altındaki derinlikleri bilmiyorsun. Mükemmel bir sükunet içerisinde, hayatın özü asıl orada.”

Tarla kuşu cevap verdi: “Evet, çok şey biliyorsun sen, her şeyi herkesten daha çok biliyorsun. Ama ne yazık ki uçamıyorsun işte.”

Onu hiç duymamış gibi yılan devam etti konuşmaya, “Ne derinliklerdeki gizemleri görebiliyorsun, ne de saklı krallıklardaki hazinelere girebiliyorsun. daha dün yakutlarla dolu bir mağaradaydım mesela ben. Olgun bir narın kalbindeymişim gibiydi. Ve yumuşak bir ışık etrafı gül rengine boyadı. Benim dışımda gören var mıdır acaba bu harikaları?”

Ve tarla kuşu bunun üzerine şöyle dedi: “Hayır, senden başka kendi kıvrımlarındaki kristal hatıralara dalıp uyuyan biri olduğunu sanmıyorum. Ah ama ne yazık ki, uçamıyorsun, şarkı da söyleyemiyor sun.”

Ve yılan şöyle dedi: “Mesela kökleri yerin ta derinliklerine kadar ulaşan bir bitki biliyorum. Bu bitkinin köklerinden yiyen biri Ashtarte gibi havalara çıkar, hafifler.”

Ve tarla kuşu konuştu, “Hiç kimse ama senden başka hiç kimse keşfedemez yerin altındaki bu gizli sihri. Ah ama işte uçamıyorsun, uçamıyorsun.”

Ve yılan devam etti konuşmaya, “Bir dağın altında bildiğim pembe akan bir nehir var. Onun suyundan içen, Tanrılar gibi ölümsüz oluyor. Ama tabi ne kuşlar, ne başka yaratıklar keşfedebilir o pembe ırmağı.”

Ve tarla kuşu cevap verdi: “Demek ki eğer istersen o sudan içip Tanrılar gibi ölümsüz olabilirsin sen de. Ama işte şarkı söyleyemiyorsun. Uçamıyorsun bir de.”

Yılan devam etti sözlerine, “Toprağın altında gömülü bir tapmak biliyorum. Ayda bir ziyaret ederim orayı. Bu tapınak unutulmuş dev soyundan gelen insanlar tarafından inşa edilmiş. Ve duvarlarına zamanın ve mekânın tüm

sırları kazınmış. O yazıları okuyan biri bilebilir geçmişin tüm bilinmeyenlerini.”

Ve tarla kuşu şöyle dedi: “Doğrusu senin bu kıvrılabilen esnek vücuduna, zamanın ve mekanın tüm bilgilerine sahip olabilme gücüne hayranlıkla bakıyorum. Ama işte uçamıyorsun ne yazık ki, bir de şarkı söyleyemiyorsun.”

Bunun üzerine artık yılan dayanamadı, söylene söylene yuvasına yöneldi, “Seni boş kafalı ötücü kuş!”

Ve tarla kuşu şarkı söyleyerek havalandı, “Ne yazık ki şarkı da söyleyemiyorsun. Yazık, çok yazık, uçamıyorsun da.”

DEĞERLER

Bir zamanlar bir adam tarlasında, toprağında altında çok güzel mermer bir heykel buldu. Heykeli alıp güzellikleri seven ve değerini bilen bir koleksiyoncu götürdü. Ona heykeli satın alıp alamayacağını sordu. Koleksiyoncu heykeli yüksek bir fiyata satın aldı. Adam dükkândan ayrıldı.

Evine doğru giderken adam cebindeki parayı düşündü ve kendi kendine konuştu, "Ne çok para, epey işime yarayacak! Bir insan bu eski oyulmuş taşa, binlerce yıldır toprağın altında yatan bir kalıntıya nasıl bu kadar çok para verebilir?" Koleksiyoncu da bu arada heykele bakıyor, düşünüyor ve kendi kendine konuşuyordu, "Ne güzellik ama! Ne değerli! İnsan ruhunun rüyalardan biri! Binlerce yıllık tatlı uykusundan yeni uyanmış ama güzelliğinden bir şey kaybetmemiş. Bir insan para için, o hayallerden yoksun, ölü şey için böyle bir güzelliği nasıl elinden çıkarabilir?"

BAŞKA DENİZLER

Bir balık diğer bir balığa, “Bizim denizimizin üzerinde bir başka deniz daha var.” demiş “içinde başka yaratıkların yüzdüğü, tıpkı bizim burada yaşadığımız gibi, onların da yaşadığı bir yer var.”

Diğer balık, “Tamamen hayal ürünü!” demiş. “Hayal ürünü çünkü hepimiz biliyoruz bizim denizimizi bir kulaç aşsa biri o an oracıkta can verir. Hangi kanıta dayanarak denizimin üzerinde başka bir yaşam olduğunu ileri sürüyorsun ki?”

PİŞMANLIK

Aysız bir gecede adamın biri komşusun tarlasına girdi. Bulduğu en büyük karpuzu çalıp, evine götürdü.

Karpuzu kesti ve henüz olgunlaşmamış olduğunu gördü.

O zaman tuhaf bir şey oldu!

Adamın vicdanı kabardı ve pişmanlıkla kıvranmaya başladı. Keşke o kavunu çalmasaydı.

ÖLEN ADAM VE AKBABA

Bekle, biraz daha bekle benim sabırsız dostum.
Çok yakında teslim edeceğim sana bu harap olmuş şeyi,
Heyecan içinde gerek yok kıvranmana
Nasılsa vereceğim sabrını zorlayan şeyi sana.
Senin bu haklı açlığın yok bende
Bekle biraz daha bekle.
Ama bu nefesten yaratılmış zinciri
Koparmak hiç de kolay değil.
Ve ölmek isteği
Tüm güçlü şeylerden daha güçlü olsa da
Yaşama isteği karşısında
En zayıf şeylerden daha zayıf kalıyor.
Affet beni dostum; oyalandım fazla.
Hatıralar bırakmıyor yakamı;
Uzak günlerin geçidi,
Bir hayal gibi harcanan gençliğin görüntüleri,
Gözlerimi kapamamı, uykuya geçmemi engelleyen bir yüz,
Kulaklarımda çınlayan bir ses,
Ve ellerime dokunan bir el.
Affet beni, çok beklettim seni.
Ama sona eriyor şimdi, yavaş yavaş sönüyor her şey:
Yüz, ses, el ve onları bir araya getiren bir sis.
Düğüm çözülüyor.
Bağ kopuyor.
Bu yenmeyen, içilmeyen hayat, geri çekiliyor işte.
Yaklaş yanıma benim aç dostum;
Sofran neredeyse hazır.
Bedeli de yeterince az,
Seriliyor önüne sevgiyle.
Gel ve gagalayıp didikle burayı,

Şu sol tarafımı.
Artık kanatlarını çırpamayan
Bu küçük kuşu gel de kopar al kafesinden.

Seninle birlikte yükseleceğim göğe.
Gel dostum, ev sahibi benim bu gece,
Ve sevgili misafirimsin sen de.

YALNIZLIĞIMIN ÖTESİNDE

Yalnızlığımın ötesinde bir başka yalnızlık var ve kim ayak basarsa kimsesizliğime karşılaşır bir kalabalık Pazar veriyle ve sessizliğim seslerin karmaşasıdır o yerde.

Yalnızlığın ötesinde olanın peşine düşmek için çok gencim ben ve çok huzursuz. Öte vadiden gelen sesler, çınlıyor kulaklarımda ve gölgeler kesiyor yolumu, gidemiyorum.

Bu tepelerin ötesinde sihirli bir koru var ve orada yaşayan kişi için benim huzurum bir kasırgadan ve büyülü bir yanılsamadan öte bir şey değil.

Çok gencim daha kutsal koruyu arayıp bulmak için, çok isyankârım. Ağzıma yapışmış kanın tadı, ellerimden düşmüyor atalarımdan kalan ok ve r ay, gidemiyorum.

Bu derinlere gömülü benliğimin altında özgür benliğim yatıyor ve onun için rüyalarımda alacakaranlıkta savaşıyorum ve arzularım kemikler gibi birbirine çarpıyor.

Çok gencim özgür bir benliğe sahip olabilmek için ve çok hırçın.

Ve gömülü benliğimi yok etmedikçe ya da tüm insanlar özgür kalmadıkça, özgür benliğimle nasıl ben, ben olabilirim?

Yeni tüylenmiş yavru kuşlarım onlar için gagamla hazırladığım yuvadan kanatlanıp uçmasını öğrenmedikçe, içimdeki kartal nasıl güneşe doğru havalanabilir ki?

SON NÖBET

Gecenin bir yarısı, şafağın ilk soluğu rüzgâra binip geldiğinde, kendini henüz duyulmamış sesin yankısı olarak isimlendiren haberci, yatak odasından ayrıldı, evin terasına çıktı. Uzun uzun aşağıdaki uyuyan şehre baktı. Sonra başını kaldırıp baktı. Sanki tüm uyuyanların uykusuz ruhları etrafına toplanmıştı. Haberci onlarla konuşmaya başladı: "Arkadaşlarım ve komşularım ve her gün kapımdan geçenler; uykularınızda konuşacağım sizinle, uyanma saatlerinize ve kulaklarınızı sağır eden seslere aldırmadan, düşlerinizin vadisinde yürüyeceğim zorlanmadan, çırılçıplak.

Ne kadar çok uzun zamandan beri seviyorum ben sizi.

Her birinizi ayrı ayrı biriniz hepinizmiş gibi seviyorum sizi. Ve kalbimin baharında şarkı söyledim bahçelerinizde ve kalbimin yazında nöbet tuttum harman verinizde.

Evet, sevdim hepinizi, dev olanınızı da, cüce olanınızı da, cüzamlı ya da kutsanmış olanınızı da, karanlıkta yolunu zor bulanınızı da, günlerini dağ bayır dans ederek geçireninizi de.

Sen güçlü olan, seni de sevdim, her ne kadar atının demir toynaklarının izleri hâlâ tenimde olsa da ve sen zayıf olan, seni de sevdim, her ne kadar inancımı yıkmış, sabrımı tüketmiş olsan da.

Sen zengin olan, seni de sevdim, sunduğun bal ağzımda acı bir tat bıraksa da ve fakir olan seni de sevdim, her ne kadar boş elle gelmenin utancını yaşatsan da bana.

Sen ödünç bir kaval ve kör parmaklarınla keyfine düşkün ozan, seni de sevdim. Çömlek tarlalarından çürümüş kefenler toplayan ey âlim, seni de sevdim.

Dünün sessizliği içerisinde yarma dair kaderimi sorgulayan ey rahip, seni de sevdim. Ve kendi arzularından meydana gelmiş Tanrılarına tapınan insanlar, sizleri de sevdim.

Sen, kadehin dopdolu olduğu halde, inşam susatan kadın, seni de sevdim, anlayarak. Ve uykusuz gecelerin kadım, seni de sevdim acıyarak.

‘Hayatın söyleyecek çok şeyi var’ diyen konuşkan kişi, seni de sevdim ve ‘benim duymaya can attığım kelimeleri o sessizlikle söylemiyor mu’ diye kendi kendime fısıldadığım ey sessiz kişi, seni de sevdim.

Ve seni de yargıç ve eleştirmen, seni de sevdim; ‘Ahenkle akıyor kam,’ demiştin beni çarmıhta gördüğün zaman. ‘Beyaz tenine dökülen kanın oluşturduğu şekli görmeniz gerek, çok güzel!’ demiştin.

Evet, hepinizi sevdim. Genç yaşlı hepinizi. Sallanan sazları da, meşe ağaçlarım da.

Ama ne yazık ki beni sizden uzaklaştıran da bu taşkın kalbim oldu. Sizler kadehlerden içmeyi seviyordunuz, taşan bir ırmaktan değil. Sizler aşkın baygın sayıklamalarını duyuyor- dunuz, aşk haykırdığı zaman kulaklarınıza pamuk tıkadınız. Hepinizi sevdiğim için, ‘Kalbi çok hassas,’ dediniz arkamdan. ‘Ve yürüğü yolda bıraktığı izler oldukça silik. Yoksul birinin aşkı bu,’ dediniz. ‘Kralın düzenlediği bir şölene katılsa kırıntıları toplar,’ dediniz. ‘Güçsüz birinin aşkı bu çünkü güçlü, yalnızca güçlüyü sever.’ Dediniz.

Sizi çok fazla sevdiğim için bana, ‘Sevdiği kişinin güzelliğini ya da çirkinliğini fark edemeyen, kör birinin aşkı bu,’ dediniz. ‘Sirkeyi şarap sanıp içen, tat alma duyusu olmayan birinin aşkı bu,” dediniz. ‘Görgüsüz ve kendini beğenmiş birinin aşkı bu,’ dediniz. ‘Anamız mı, babamız mı, bacımız mı, kardeşimiz mi, kim ki bu yabancı?’ dediniz.

Bunu ve daha fazlasını söylediniz. Pazar yerinde çoğu zaman parmaklarınızla beni işaret ederek alaycı bir tavırla, ‘Bakın, yaşsız, mevsimsiz geçiyor, bu adam gündüz çocuklarla oynuyor, gece yaşlılarla oturup, bilgi ve hikmetten söz ediyor.’ Dediniz.

Ve ben de kendi kendime şöyle dedim, ‘Onları daha çok seveceğim. Eskisinden daha çok. Sevgimi, sözde öfkemin, yufka yüreğimi, sözde acımasızlığımın altına gizleyeceğim. Demirden bir maske takınacağım ve ancak zırhlanıp, silahlarımı kuşanınca çıkacağım karşılarına.’

Böylece kocaman ağır ellerimle dokundum yaralarınıza ve geceleri fırtına gibi estim kulaklarınızda.

Evin damın çıkıp bağırdım, 'İkiyüzlüler, riyakârlar, düzenbazlar, içi boş tenekeler! Lanet okuyorum aranızdaki dar görüşlü kör yarasalara ve ruhsuz köstebeklere benzeyen yerin üstündekilere.'

Çatal dilli olanınızı güzel sözlerle anlattıysam, ölümden yorulmayan ölüyü de sade ve süssüz, taş dudaklı bir sessizlikle dile getirdim.

Dünya bilgisi peşinde koşanı, kutsal ruhu zedeleyenler olarak görüp, ayıpladım. Ve ruhtan başka bir şey istemeyenleri de sadece sudaki kendi suretlerini yakalayan gölge avcıları olarak damgaladım.

Bunun içindir ki, kalbim içten içe kanarken, dudaklarım nazikçe fısıldadı isimlerinizi.

Kendi kendine konuşarak, ruhunu kamçılayan bir aşktı bu. Toz toprak içinde debelenen, can çekişen bir gururdu bu. Evin damından hiddetlenen, sevginiz için çekilen bir açlıktı bu. Sevgim sessizce diz çökmüş, bağışlamanız için dua ederken.

Ama şu mucizeye bir bakın!

Benim kendimi gizlemem, sizin gözlerinizi açtı. Ve benim sözde öfkem kalplerinizdekileri uyandırdı.

Ve şimdi siz seviyorsunuz beni.

Seviyorsunuz size sallanan kılıcı ve göğüs kafesinizi delen oku. Çünkü kendi kanınızı içtiğiniz zaman sarhoş olabiliyor, yaralanmış olmanın rahatlığını hissediyorsunuz.

Tıpkı alevlerde yok oluşunu arayan pervaneler gibi, siz de her gün bahçemde toplanıyorsunuz. Başlarınız havada, gözlerinizde büyülenmiş, beni günlerinizin dokusundan atmak istiyorsunuz. Ve fısıldayarak birbirinize benim için, 'Tanrı'nın ışığıyla görünüyor. Eski peygamberler gibi konuşuyor. Ruhlarımızın örtüsünü kaldırıyor, kalplerimizin kilidini açıyor ve tıpkı bir tilkinin yolunu bilmesi gibi bir kartalın, o da bizim yolumuzu biliyor.' Diyorsunuz.

Evet, doğru yollarınızı biliyorum. Ama sadece bir kartalın yavrularının yolunu bilmesi gibi. Ve sırlarımı açığa çıkarın istiyorum. Yine de ihtiyacım olan yakınlığınızı uzaklık gibi gösteriyorum. Ve sevginiz azalacak diye korkarak, sevgimin bent kapaklarını kapalı tutuyorum."

Haberci bunları söyledikten sonra elleriyle yüzünü kapadı ve içli içli ağladı. Tüm çıplaklığıyla aşağılanan sevginin, maskelenmiş zaferlerde aranan sevgiden daha büyük olduğunu tüm kalbiyle biliyordu. Bu yüzden çok utandı.

Ama birden başını yukarı kaldırdı ve uykudan uyanmış gibi gerinerek konuştu. “Gece sona eriyor. Ve biz gecenin çocukları şafak doğmadan ölmeliyiz. Küllerimizden daha güçlü bir sevgi yükselecek çünkü. Güneşe doğru gülümseyecek ve o sevgi ölümsüz olacak.”

İNSANOĞLU
İSA

Türkçesi: Selma May

ZEBEDİ OĞLU YAKUP

Yılın bir günü, bahar günlerinde bir gün İsa Mesih Kudüs'te pazar yerinde durdu ve kalabalığa göklerin krallığından bahsetti. Ve kâtipler ile Ferisileri, uzun zamandır bu krallığı arzulayanların yoluna tuzak kurmak ve çukurlar kazmakla suçladı ve onları kınadı.

Şimdi Kâtip ve Ferisileri savunan bir gurup insan vardı kalabalığın içinde ve onlar İsa Mesih'i ve bizi ele geçirmeye çalıştılar, ancak O, onlardan kaçındı ve kenara çekildi ve kentin kuzey kapısına doğru yürümeye başladı. Ve o bize şöyle dedi: "Benim saatim henüz gelmedi. Size daha söylemem gereken çok şey var ve dünyaya kendimi teslim etmeden evvel, henüz verine getirmem gereken çok daha işlerim var." Sonra şöyle dedi ve sesinde sevinç ile kahkaha vardı: "Gelin Kuzey ülkesine gidelim ve baharla buluşalım. Benimle birlikte tepelere gelin, çünkü kış geçti ve Lübnan'ın karları çaylarla şarkı söylemek için vadilere indiler. "Bağ ve bahçeler uykuyu sürdü ve yeşil incir ve taze üzümleriyle güneşi selamlamak için uyandılar."

Ve O önde yürüdü, ardından biz de onu izledik, hem o gün hem de sonraki gün. Ve üçüncü gün öğleden sonra Flermon Dağı zirvesine ulaştık ve O orada aşağıda ovalardaki şehirlere bakarak durdu. Ve yüzü erimiş altın gibi parlıyordu ve O kollarını uzatarak bize şöyle dedi: "Yeşil giysileri içinde olan Dünyaya bakın ve akarsuların onun giysilerinin kenarlarını gümüşle nasıl sardıklarına bakın.' "Gerçekte dünya adil ve onun üstünde olan her şeyde adildir'. "Ancak orada bütün bu seyrettiklerinizin ötesinde bir krallık vardır ve işte ben orada hükmedeceğim'. Ve eğer bu sizin tercihiniz ve sizin arzunuz ise, siz de benimle birlikte orada hüküm süreceksiniz. Yüzüm ve sizin yüzleriniz maskelenmeyecek; ellerimiz ne kılıç ne de asa tutmayacak ve hizmetkarlarımız, bizi barış içinde sevecek ve bize korkuları olmayacaktır.

Isa işte böyle konuştu ve böylece ben yeryüzünün bütün krallıklarına karşı kör edildim ve duvar ile kuleden şehirlere karşı da ve kalbimin içinden

geldi Efendiyi kendi krallığında takip etmek. Sonra Yahuda Iskaryot ileri çıktı. Ve o İsa'ya kadar yürüdü ve konuşarak şöyle dedi: Bak Dünya'nın krallıkları geniş ve bak göreceksin Davut ile Süleyman'ın şehirleri Romalıları yenecek. Eğer Yahudilerin kralı sen olacaksan, biz kılıç ve kalkanlarımızla senin yanında duracak ve kâfirlerin üstesinden birlikte geleceğiz.

Ancak İsa bunu duyduktan sonra Yahuda'ya doğru döndü ve yüzü öfke doluydu. Ve O gök gürültüsü gibi korkunç bir sesle gürleyerek şöyle dedi: Geride dur sen, Şeytan. Sen bu yıllara, bir karınca tepesini bir günlüğüne yönetmek için mi geldiğimi düşünüyorsun? "Benim tahtım senin gördüğünün ötesinde bir taht. Kanatları yeryüzünü kuşatmış biri terkedilmiş ve unutulmuş bir yuvaya sığınmayı mı aramalı? Hayatta olanlar kefen taşıyıcıları tarafından mı onurlandırılıp yüceltilmeli? Benim krallığım bu dünyadan değil ve tahtım da senin atalarının kafatasları üzerinde inşa edilmedi. Eğer ruhunun krallığını kurtarmayı zerre kadar aramıyorsan, o zaman beni burada bırak ve kendi ölülerinin mağarasına, eski zaman taçlı kafalarının mezarlıklarında muhakeme tuttuğu ve hâlâ atalarının kemikleri üzerine onurlar yağdırdıkları yere dönmen senin için daha iyi olacaktır. Alnım Pleiadesler arayışındayken, sen ne cüretle beni cüruf bir taç va da kendi krallığından bir tahtla özendirebilirsin. Unutulmuş bir ırkın rüyasını gördüğü bir rüyadan olmasa, ne sabrımın üzerine doğmasıyla senin güneşini, ne de gölgemi senin yoluna düşürmesiyle aynı sayardım. Bir annenin arzusu için olmasa, kundaklayan bezlerimden sıyrılır evrene geri kaçardım. Ve hepinizin üzüntüsü olmasa, ağlamak için burada kalmazdım. Sen kimsin ve ne sin Yahuda İskaryot? Ve neden beni özendirmeye çalışıyorsun? Yoksa gerçekten beni bir terazide tartmış ve nefretinizde konuşlanmış ve korkundan başka gidecek alanı olmayan düşmana karşı şekilsiz savaş arabalarını yönlendirmek için pigmeler lejyonuna öncülük etmemeye mi sadece layık buldun? Ayaklarımın altında sürünen solucanların sayısı çok ancak onlarla savaşmayacağım. Ben bu istihza ve tahkimli duvarlar ve kuleleri arasında gezinmediğim için beni korkak ilan eden sürüngenlere acımaktan yoruldum. Yazık ki sonsuza dek acımak zorunda kalacağım. Keşke adımlarımı daha büyük insanların yaşadığı daha yüce bir dünyaya yöneltebilsem. Ancak nasıl yöneltebilirim ki? Kâhin ve imparatorunuz benim kanımı arzularlar. Buradan çekip gitmeden arzuları

yerine geldiğinden memnun kalacaklar. Yasanın yönünü değiştirmeyeceğim. Ve çılgınca yönetmeye çalışmayacağım. "Bırak cehalet kendi dölünden bezene kadar kendi kendini üretsin; kör körü kendi çukuruna sürsün ve toprak kendi acı meyvesiyle boğulana dek ölüleri ölüler gömsünler. Benim krallığım topraktan değil; aranızda ikiniz ya da üçünüzün sevgi ve hayatın güzelliğine hayranlık içinde beni anımsayarak sevgiyle buluştuğu yerdedir. Sonra birdenbire o Yahuda döndü ve şöyle dedi: Arkama geç adam, senin krallığın asla benim krallığım olmayacaktır. Ve şimdi artık alacakaranlık olmuştu ve o bize döndü ve dedi ki: "Hadi geri dönelim. Gece üzerimizde. Işık hâlâ bizimleyken gelin ışıkta yürüyelim."

Sonra O tepelerden aşağı indi ve bizde ardından O'nu izledik. Ve Judas onu çok uzaktan izledi. Ve biz ovaya indiğimizde artık gece olmuştu. Ve Diofanes oğlu Thomas ona şöyle dedi: "Efendim, karanlık oldu ve artık yolumuzu göremiyoruz. Eğer izniniz dahilinde ise et ve barınak bulmak için ötedeki köyün ışıklarına doğru bizi yönlendir."

Ve Isa Thomas'ı yanıtladı ve şöyle dedi: "Siz açlık içindeyken sizi büyük yüksekliğe götürdüm ve daha büyük açlık içinde ovaya indirdim ancak bu gece sizinle kalamam ben.

Yalnız kalmak istiyorum." Sonra Simon Petrus ileri adım attı ve şöyle dedi: "Efendim, karanlıkta yalnız gitmekle bize acı verme. Bu yol kenarında bile sizinle kalabilmemize izin verin. Gece ve gecenin gölgeleri bizi fazla oyalayamaz ve eğer sadece bizimle kalırsanız sabah yakında bizi bulacaktır. Ve Isa yanıt verdi: "Bu gece tilkilerin kalacak inleri ve havada uçan kuşların konuşlanacakları yuvaları olacak ancak insanoğlunun yeryüzünde başım koyacak bir yeri olmayacak. Ve ben gerçekten de şimdi artık yalnız kalmak istiyorum. Eğer beni arzularsanız, beni tekrar sizi bulduğum gölün kenarında bulabilirsiniz. Sonra ondan hüzün dolu yüreklerle ayrıldık ancak onu bırakarak ayrılmak bizim irademiz değildi. Çok kez durup ardımıza baktık ve onun heybetli görünümünün Batı yönüne yalnızlık içinde ilerlediğini gördük.

Onu Yalnızlığında dönüp seyretmeyen tek adam Yahuda Iskarvot’tu. Ve o günden itibaren Yahuda suratsız ve mesafeli oldu. Ve gözlerinin yuvalarında artık hiç tehlike yoktu.

HANNA MERYEM'İN ANNESİ

İsa kızımın oğlu, burada Nasıra'da Ocak ayında doğdu. Ve Isa doğduğu gece evimizi Doğu'dan adamlar ziyarete geldiler. Onlar Mısır'a giden Medealıların kervanıyla Esdraelon'a gelen Perslilerdi... Ve çünkü onlar Handa kalacak boş yer bulamadıkları için bizim eve sığındılar. Ve ben onları hoş karşıladım ve dedim ki: "Kızım bu gece bir oğul doğurdu. Bir ev sahibine yaraşır şekilde sizi ağırlayamazsam kuşkusuz beni affedersiniz. " Sonra onlara barınacak bir yer verdiğim için bana teşekkür ettiler. Ve dinlendikten sonra bana şöyle dediler: "Biz yeni doğanı görmek istiyoruz." Şimdi Meryem'in oğlu seyre değer güzellikteydi ve o kendisi de çok alımlıydı. Persüler Meryem ve onun bebeğini gördükleri zaman, çantalarından altın ve gümüş, mür ve buhurun aldılar ve çocuğun ayaklarının önüne hepsini koydular.

Sonra dizlerinin üstüne çöktüler ve bizim anlamadığımız garip bir dilde dua ettiler.

Ben onlar için hazırlamış olduğum yatak odasına onları yönlendirdiğim zaman sanki gördükleri karşısında huşu içinde kalmışlar gibi yürüyorlardı. Sabah vakti geldiğinde bizi terk ederek Mısır yoluna koyuldular. Ancak ayrılacakları vakit benimle konuştular ve şöyle dediler: "Çocuk daha bir günlük bile değil, ancak yine de biz onun gözlerinde kendi Tanrımızın ışığım ve dudaklarında da Tanrımızın gülümsemesini gördük. Biz sana onu korumanı öneriyoruz, koru ki o da hepinizi koruyabilsin." Ve böyle söyledikten sonra, develerini yüklediler ve biz onları bir daha hiç görmedik. Şimdi Meryem ilk doğanıyla pek neşeli görünmüyor, merak ve heyecan açısından. O ilk önce bebeğinin yüzüne bakıyor ve sonra pencereye doğru yüzünü çeviriyor ve sanki vizyonlar görüyormuş gibi mesafeli bakışlarla göğe bakıyor. Ve onun kalbi ile benim kalbim arasında vadiler var. Ve çocuk hem bedeni hem de ruhu ile büyüyor ve diğer çocuklardan farklıdır.

O mesafeli ve terbiye edilmesi zor biri ancak ona elimi bile kaldıramıyorum. Ama O Nasıra’da herkes tarafından sevilen biri ve ben

yüreğimde bunun neden olduğunu biliyorum. Çoğu zaman yiyeceklerimizi götürüyor ve yoldan geçenlere veriyor. Ve O daha kendisi ağzına sürmeden benim verdiğim lezzetli eti diğer çocuklara veriyor.

O meyve almak için bahçemin ağaçları tırmanıyor, ancak asla kendisi yemek için değil. Ve O diğer çocuklarla yaşıyor ve bazen de kendisi daha hızlı koştuğu için diğerleri ondan evvel bitiş çizgisine ulaşsınlar diye kendi varışını geciktirirdi. Ve onu yatağa götürdüğüm zaman bana şöyle söylerdi: "Annem ve diğerlerine söyle sadece benim bedenim uyuyacak. Zihnim, onların zihni sabahlarıma gelene dek onlarla olacak."

Ve o çocukken diğer birçok harika sözler daha söylerdi, ancak hatırlamak için ben çok yaşlıyım. Şimdi onlar bana

O'nu bir daha göremeyeceksin diyorlar. Ancak dediklerine ben nasıl inanacağım? Ben hâlâ onun kahkahasını ve evimin içinde koşuşturmalarının sesini duyuyorum. Ve ben her ne zaman kızımın yanağından öpecek olsam O'nun kokusu kalbime geri dönüyor ve sanki vücudu kollarımı dolduruyor. Ancak kızımın bana ilk doğanından bahsetmemesi garip kaçmıyor değil mi? Bazen benim O'na olan özlemim Meryem'inkinden daha büyükmüş gibi geliyor. Benim yüreğim eriyip akıntıya karışırken o günün karşısında bir bronz heykelmiş gibi sağlam duruyor. Belki de o benim bilemediğim bir şeyi biliyor. Keşke bildiğini bana da anlatabilse.

ASAF NAMI DİĞER SURLU HATİP

O'nun konuşması hakkında ne diyebilirim ki? Belki kişiliğinin sözlerine kattığı güçten ve onu dinleyenleri etkilemesi hakkında bir şey... Çünkü çok etkileyiciydi ve günün parlaklığı O'nun teveccühü üzerindeydi...

Erkek ve kadınlar O'nun sözlerini dinlemekten çok O'nun yüzünü seyrediyorlardı.

Ancak zaman zaman O bir Ruhun kuvvetiyle konuşuyordu ve o ruhun O'nu dinleyenler üzerinde etkisi vardı. Gençliğimde ben Roma, Atina ve İskenderiye de hatipleri dinlemiştim. Genç Nasıralı onların hepsinden farklıydı. Onlar kulaklara hitap etmek için sözlerini bir araya getiriyorlar ancak O'na kulak verince, insanın kalbi kendisini terk ediyor ve henüz ziyaret etmediği yerlere götürüyor. O bir hikâye ya da bir benzetme anlatmak istiyor *ve* O'nun bu hikâye ve bezemeleri Suriye'de hiç duyulmamışa benziyor. Zaman yılları ve nesilleri çekip çevirdiği gibi O da bunları mevsimlerin içinden çekip çeviriyor sanki. O bir hikâyeye şöyle başlamayı seçerdi: "Çiftçi tohumlarını ekmek için tarlaya doğru ilerledi." Veya: "Birinde birçok üzüm bağları olan varlıklı bir adam vardı." ya da "Akşam vakti bir çoban koyunlarını savdı ve bir koyununun katıp olduğu gördü."

Ve bu tür sözler onun dinleyicilerini kendi basit özüne ve eski günlerinin içine taşırdı.

Kalpte hepimiz çiftçiyiz ve hepimiz üzüm bağlarını seviyoruz. Ve belleğimiz merasında bir çoban, bir sürü ve kayıp bir koyun var.

Ye orada saban, üzüm cenderesi ve harman yeri var.

O bizim eski öz kaynağımızı ve örülmüş olduğumuz kalıcı ipliği biliyordu. Yunan ve Romalı hatipler dinleyicilerine hayatı zihinde göründüğü haliyle anlatırdı. Nasıra'lı kalpte konuşlanmış bir özlemden bahsederdi. Onlar yaşamı gözleri aracılığıyla görürdü sadece siz ile benden biraz daha net. O ise Tanrı'nın ışığında yaşamı görürdü. Ben çoğu zaman onun bir dağın

ovayla konuştuğu gibi kalabalıklara konuştuğunu düşünüyorum.

Ve konuşmalarında Atina ya da Roma hatiplerinin komutası dışında farklı bir güç vardı.

MECDELLİ MERYEM

Ben 0”nu ilk kez gördüğümde Haziran ayıydı. Hizmetçilerimle yoldan ile geçerken o buğday tarlasının içinde türüyordu ve yalnızdı. Adımlarının ritmi diğer erkeklerden farlıydı ve vücut hareketleri daha önce hiç görmediğim bir şeydi, insanoğlu yeryüzünü bu şekilde bu hızlandırmazdı. Ve şimdi bile O hızlı mı yoksa yavaş mı türüyordu bilemiyorum. Hizmetçilerim parmaklarıyla O’nu işaret ettiler ve kendi aralarında utangaç fısıltılarla konuştular. Ve ben bir an duraksadım ve O’nu selamlamak için elimi kaldırdım. Ama O yüzünü dönmedi ve bana bakmadı. Ve ben O’ndan nefret ettim. Ben geri kendi içime süpürüldüm ve sanki bir kar fırtınası içinde kalmış gibi üşüdüm. Ve ben titremeye başladım. O gece rüyamda O’nu gördüm ve daha sonra onlar bana, uykumda çığlık attığımı ve yatağım üzerinde huzursuz olduğumu anlattılar. Penceremden O’nu tekrar gördüğüm Ağustos ayı idi. O bahçemin karşısındaki servi ağaçlarının gölgesinde oturuyordu ve O sanki Antakya ve diğer Kuzey şehirlerinde taştan ovulmuş heykeller gibi sessiz duruyordu. Mısırlı kölem bana geldi ve dedi ki: "Bu adam yine burada. O bahçenizin karşısında oturuyor. Ve ben O’nu seyrettim ve ruhum içimde titredi, çünkü çok güzeldi. Bedeni tekti ve her parçası diğer parçalara aşık gibi görünüyordu. Sonra üzerime Şamdan giysilerimi giydirdim ve evimden çıktım ve O’na doğru yürüdüm. Benim yalnızlığım mı yoksa O’nun kokusu muydu beni O’na çeken? Gözlerimde alımlılığı arzulayan bir açlık mı vardı yoksa O’nun güzelliği miydi gözlerimin ışığını arayan? Şimdi bile bilmiyorum. Ben kokulu giysilerim ve Roma askerinin bana verdiği sandalet, altın sandalet, hatta bu sandaletlerle ona yürüdüm. Ve O’na ulaştığım zaman "İyi sabahlar size’ dedim. Ve O, "İyi sabahlar sana, Meryem" dedi. Ve O bana baktı ve O'nun gece-gözleri hiç kimsenin görmediği gibi beni gördü. Ve birdenbire sanki çıplak gibiydim ve ben utangaç oldum. Yine de O, sadece "Sana da iyi sabahlar," demişti.

Ve sonra ben O'na "Sen benim evime gelmeyecek misin?" dedim. Ve O, "Ben zaten senin evinde değil miyim?" dedi. Ben o zaman bunun anlamını bilmiyordum, ama şimdi biliyorum. Ve ben "Benimle şarap içip ve ekmek

yemeyecek misin?" dedim. Ve O, "Evet, Meryem, ama şimdi değil," dedi. Şimdi değil, şimdi değil, dedi. Ve bu iki kelimesinde denizin ve rüzgâr ile ağaçların sesi vardı. Ve onları bana söylediği vakit yaşam ölüm ile konuştu.

Çünkü şunu söyleyeyim ki dostum ben ölmüştüm. Ruhunu boşlamış bir kadındım. Şu an gördüğünüz benlikten uzakta yaşıyordum. Bütün erkeklere aittim ve hiçbirinin değildim. Bana fahişe, yedi şeytan musallat kadın diyorlardı. Ben hem lanetli hem de gıpta edilendim; ancak O, şafak gözlerini gözlerime diktiği zaman gecemin yıldızları sönüyor ve Meryem oluyordum. Bildiği yeryüzünden yitip gitmiş, kendini yeni bir yerlerde bulan bir kadın, sadece Meryem oluyordum.

Ve şimdi O'na yine "benimle ekmek ve şarap paylaşmak için evime gelin," dedim. Ve O, "Neden bana size konuk olmamı teklif ediyorsunuz?" dedi. Ve ben "evime gelmeniz için yalvarıyorum," dedim. Ve içimde ekili olan ve içimdeki tüm gökyüzü olan her şey O’na hitap etti. Sonra O bana baktı ve gözlerinin öğle vakti üzerime oldu ve şöyle dedi: "Birçok sevenleriniz var ve yine de sizi yalnızca ben seviyorum. Diğer insanlar kendilerini ancak sizin yakınlığınızda seviyorlar.

Ben sizi kendi özünüzde seviyorum. Diğer insanlar sizde ancak kendi ömürlerinden önce kaybolup gidecek bir güzelliği görüyorlar. Ama ben sizde yitip gitmeyecek bir güzellik görüyorum ve günlerinizin sonbaharında bu güzellik aynada kendi kendine bakmaktan korkmayacak ve kendi kendisinden rahatsız olmayacak. Yalnızca ben sizde görünmez olanı seviyorum." Sonra alçak bir sesle şöyle dedi: "Şimdi uzaklaşın, gidin, eğer bu selvi ağaçları sizin ise ve benim onların gölgesinde oturmamı istemiyorsanız, ben kalkar yoluma giderim." Ve ben haykırarak O’na şöyle dedim: "Efendim, evime gelin. Sizin için yakacak tütsüm ve ayaklarınız için gümüş havzam var. Siz bir yabancısınız, ancak yine de değilsiniz. Size yalvarıyorum, evime gelin." Sonra O ayağa kalka ve mevsimlerin tarlalara bakacağı gibi bana bakarak gülümsedi. Ve tekrar şöyle dedi: "Tüm insanlar sizi kendileri için seviyor. Ben kendiniz için sizi seviyorum." Ve sonra yürüyerek gitti, ancak hiçbir insanoğlu O’nun yürüdüğü gibi yürümüyordu. O bahçemde doğan ve Doğuya taşınan bir nefes miydi? Yoksa tüm şeyleri kendi temellerinden sarsacak bir fırtına mıydı? O'nun gözlerinin günbatımı içimdeki ejderhayı öldürdüğü ve ben bir kadın, Meryem, Mecdel’li Meryem

olduğumum günden başka gün bilmiyorum.

YUNANLI ECZACI FİLEMON

Nasıralı kendi halkının usta hekimiydi. Hiçbir insan vücudumuzun ve elementlerin özelliklerini hakkında bu kadar çok şey bilmiyordu. Yunanlı ve Mısırlıların tanımadığı hastalıklara tutulanları iyi ederdi. Ölüleri bile dirilttiği söylenirdi. Ve doğru olsun ya da olmasın bu onun gücünün bir bildirgesiydi, çünkü büyük şeyler yazanlara sadece büyüklerin en büyüğü atfedilirdi. Onlar İsa'nın Hindistan'ı ve iki ırmak arasındaki ülkeyi ziyaret ettiği ve orada rahiplerin, etimizin tüm gizlerinin bilgisini O'na orada öğrettiklerini söylüyorlar.

Ancak bu bilgiler rahipler aracılığıyla değil Tanrılar tarafından O’na doğrudan da verilmiş olabilir. Ebediyen bütün insanoğullarına bir bilinmeyen olarak kalmış olan bir insana sadece bir an içinde açıklanmış olabilir. Ve Apollon karanlığın kalbinin üzerine elini koyabilir ve onu bilge yapabilir. Sur ve Teblilere açık birçok kapı vardı ve bu adamada bazı mühürlü kapılar açılmıştı. O vücut olan ruhun tapınağına giriş yaptı ve O sinirlerimize karşı komplo kuran kötü ruhları ve ayrıca orada iplerini ören iyi ruhları da görüyordu. Galiba O hastaları muhalefet ve dingin gücü ile iyileştiriyordu, ancak bizim filizlerimize yabancı olan bir biçimde. O yüksek ateşi kar gibi dokunuşlarla şaşırtır ve düşürürdü. O gergin bacakları ve kendi sakinliğiyle şaşırtıyor ta ki uzuvlar rahatlayıp kendini ona teslim edene kadar. O ağacın kabuğu altındaki bozuk şerbeti biliyordu, ancak nasıl parmaklarıyla buna ulaşabildiğini hiç bilmiyorum. O pasın altında güçlü çeliği bilirdi ancak o nasıl kılıcı kurtarıp parlattığını hiç kimse bilmiyor. Bazen bana öyle geliyordu ki o güneşin altında yaşayan her şeyin acılı mırıldanmalarını duyuyor ve onları yukarı kaldırıyor ve onları destekliyor, değil sadece kendi bilgisiyle aynı zamanda yükselip bir bütün olmaları için kendilerinde var olan kudretlerini onlara açıklardı. Yine de bir hekim olarak kendisi ile ilgili pek endişeli değildi. O daha ziyade din ve bu ülkenin siyaseti ile meşgul olurdu. Ve bunun için pişmanım çünkü her şeyden önce ihtiyacımız olan vücudun sağlam olmasıdır. Ancak bu Suriyeliler bir hastalığa kapıldıklarında tıbbi dermen yerine argümanlar ararlardı. Ve ne

yazık ki onların hekimlerinin en büyük hekimi pazar yerinde konuşmalar üretmekten başka bir şeyi seçmedi.

SİMUN NAMI DİĞER PETRUS

Rabbim ve Efendim İsa'yı ilk kez Celile gölü kıyısında gördüm, kardeşim Andreas'da benimleydi ve biz sulara ağ atıyorduk. Ve dalgalar hırçın ve yüksekti ve biz sadece birkaç balık tutmuştuk. Ve kalplerimiz hüzünle doluydu. Birden Isa sanki o anda orada belirmiş gibi yakınımızda durdu, çünkü yaklaştığını görmemiştik. Bizi isimlerimizle çağırdı ve dedi ki: "Eğer beni takip ederseniz ben sizi balık kaynayan bir girişe götüreceğim."

Ben O'nun yüzüne baktığımda ağ elimden düştü, çünkü içimde bir ateş tutuşmuştu ve O'nu tanıdım. Ve kardeşim Andreas konuştu ve dedi ki: "Biz bu kıyılar üzerindeki tüm girişleri biliyoruz ve böyle rüzgârlı bir günde balık bizim ağların ötesinde bir derinlik aradıklarını da biliyoruz." Ve Isa "daha büyük bir denizin kıyılarına doğru beni takip edin. Sizi insan avcısı yapacağım. Ve ağınız bir daha asla boş kalmayacaktır," yanıtını verdi. Ve biz kayığımızı ve ağımızı terk ederek O'nu izledik. Ben kendim O'nun kişiliğinin yanında yürüyen, görünmez bir güç, tarafından itildim. Ben nefes nefese ve merak dolu, O'na yakın yürüdüm ve kardeşim Andreas'da şaşkın ve hayretler içinde arkamızdaydı. Ve biz kumda yürürken ben cesaretimi toplayıp O'na şöyle söyledim: "Efendim, ben ve kardeşim sızın ayak izlerinizi takıp edeceğiz ve sız nereye giderseniz biz de oraya gideceğiz. Ancak eğer bu gece bizim eve gelmek sizi memnun edecekse biz ziyaretinizle iftihar edeceğiz. Evimiz geniş değil, tavanımız lüksek değil ve oturacağınız sadece tutumlu sofra olacaktır. Yine de kulübemizin uyumuna katlanabilirseniz eğer o bize bir saray olacaktır. Ve keşke bizimle ekmek koparsanız, o zaman biz sızın huzurunuzda karadaki prenslerin gıpta ettikleri oluruz. Ye O, "Evet, ben bu gece sizin konuğunuz olacağım," dedi. Ye ben kalbimin içinde sevindim. Ye biz evimize ulaşana kadar O'nun arkasından sessizce yürüdük. Ve biz kapı eşiğinde durduğumuzda İsa şöyle söyledi: "Barış bu evin ve onun içinde yaşayanların üzerinde olsun." Sonra O içeri girdi ve biz de O'nu izledik. Eşim ve eşimin annesi ve benim kızım O'nun önünde durdular ve O'na ibadet ettiler, sonra da önünde diz çöktüler ve O'nun kol ağzından öptüler.

Onlar, seçilmiş ve çok sevilen bu zatın, bizim misafirimiz olmak için geldiğine şaşırdılar; Çünkü Ürdün Nehri yakınında Vaftizci Yahya'nın O'nu insanlara takdim ettiğinde onlar O'nu zaten önceden görmüşlerdi. Ve eşim ve eşimin annesi hemen akşam yemeğini hazırlamaya başladılar. Kardeşim Andreas utangaç bir adamdı, ama onun İsa'ya olan inancı benim inançtan daha derindi. Ve sonra ancak on iki yaşında olan kızım, O'nun yanında durdu ve sanki o Bizi bırakıp geceye tekrar dönmek istiyormuş korkusuyla O'nun giysilerinden tuttu. O çobanını bulmuş kayıp bir koyun misali O'na sarıldı. Sonra sofraya oturduk ve O, ekmek kopardı, şarap döktü, bize döndü ve şöyle dedi: "Arkadaşlarım, Babamızın bize lütfederek verdiği gibi, sizde bu yiyecekleri lütfederek benimle paylaşınız." Bu sözleri O bir lokmaya dahi dokunmadan evvel söyledi, çünkü O misafirin ev sahibini şereflendirmek için yaptığı eski bir gelenek usulünü sürdürmek istiyordu. O'nunla birlikte masa etrafında otururken kendimi sanki Büyük kralın şölen sofrasında oturuyormuşuz gibi hissettik. Genç ve cahil olan Kızım Petronelah, O'nun yüzüne baktı ve ellerinin hareketlerini izledi. Ve ben onun gözlerinde gözyaşlarından bir perde gördüm. O sofraya terk ettiğinde ardından O'nu izledik ve asma çardakta O'nun etrafına oturduk. Ve O, bize konuştu ve biz O'nu dinledik ve kalplerimiz kuşlar gibi içimizde çırpındı. O insanoğlunun ikinci doğumundan konuştu; göklerin kapılarının açılması ve yere inen ve tüm insanlara barış ve iyi tezahür getiren meleklerden ve tüm insanoğullarının özlemlerini Yüce Rabbin tahtına taşıyan meleklerden bahsetti. Sonra gözlerimin içine baktı ve kalbimin derinliklerini seyretti. Ve O, seni ve kardeşini seçtim ve benimle gelmeniz icap ediyor. Siz emek verdiniz ve ağır yükler altında kaldınız," dedi. Şimdi ben size rahatlık vereceğim. "Benim boyunduruğumu alın ve benden öğrenin çünkü benim kalbim barış ve ruhunuz zenginliği ve eve dönüşü bulacaktır. O böylece konuşurken ben ve kardeşim önünde durduk ve ben O'ıa şöyle dedim: Efendim biz sizi dünyanın öbür ucuna dek takip edeceğiz. Bizim yükümüz dağ kadar ağır bile olsa Sizinle birlikte bunu mutluluk içinde taşıyacağız. Ve yol kenarında düşecek olsak cennete yoluna giderken düşmüş olduğumuzu bilecek ve bundan memnun kalacağız." Ve kardeşim Aıdreas konuştu ve dedi ki: "Efendim, biz ellerinizi ve tezgâhınız arasındaki ipler olacağız. Dilerseniz bizi giysi kumaşı olarak dokuyunuz çünkü biz Yücenin Yücesi olanın giysilerinde olmak isteriz." Ve eşim yüzünü kaldırdı ve yanakları üzerinde gözyaşları vardı ve o sevinç ile konuşarak şöyle dedi:

"Rabbin adına gelen Sana ne mutlu. Seni içinde taşıyan rahme ve sana süt veren memeye ne mutlu." Ve sadece on iki yaşında olan kızım ayaklarının yanına oturdu ve O’na yakın sokuldu. Ve kapı eşiğinde oturan eşimin annesi bir kelime dahi etmedi. O sadece sessizce ağladı ve onun şalı gözyaşları ile ıslandı. O zaman işte Isa ona yürüdü ve Aizünü kendi yüzüne kaldırdı ve ona dedi ki: " Siz tüm bunların annesisiniz. Siz sevinçten ağlıyorsunuz ve ben gözyaşlarınızı belleğimde saklayacağım. " Ve şimdi yaşlı av ufukta yükseldi. Ve İsa, bir an için ona baktı ve sonra o bize döndü ve "Geç oldu," dedi. "Yataklarınıza gidin, Tanrı yaslanacağınız yen ziyaret etti. Ben şafağa kadar burada bu çardakta olacağım. Ben bugün ağımı attım ve onunla iki adam yakaladım. Ben memnunum ve şimdi size iyi geceler diliyorum."

Sonra eşimin annesi, "Ama biz evin içinde yatak kovduk, ben içeri girip dinlenmeniz için dua ediyorum," dedi. Ve O ona cevap vererek şöyle dedi: "Ben gerçekten de dinleneceğim, ama bir çatı altında değil. Üzüm gölgesi ve yıldızlar altında yatmama bu gece için katlanın. O yatak yorgan ve yastığı acele dışarı getirdi kurdu. Ve O ona gülümsedi ve dedi ki: "Bakın, ben iki kez yapılan bir yatak üzerine yatacağım." Sonra O'nu bıraktık ve evin içine girdik ve en son içeri giren kişi kızını oldu. Ben kapıyı kapatana dek gözleri O’nun üzerinde idi. Böylece ben ilk kez Rabbim ve Üstad’ımı bildim. Uzun yıllar önce olmasına rağmen, hâlâ bugünmüş gibi geliyor.

KAYAFA BAŞRAHİP

O adam Isa ve O’nun ölümü hakkında konuşurken göz önünde bulundurmamız gereken şu iki yalın gerçeği düşünmemiz gerekmektedir: Tevrat'ın bizim tarafımızdan güvende tutulması ve bu krallığın da Romalılar tarafından korunmasının gerekliliğidir. Şimdi o adam bize ve Roma'ya meydan okuyan adam oldu. O basit insanların aklını zehirledi, onları sanki sihirle bize ve Sezar'a karşı ayaklandırdı. Benim kendi kölelerim, hem erkek hem de kadınları, pazar verinde onun konuşmalarını dinledikten sonra, suratsız ve asi olmaya başladılar. Bazıları evimi terk etti ve geldikleri çöle geri kaçtılar. Tevrat’ın bizim Vakfımız ve güç kule olduğunu unutmayın. Bizde onun elini dizginlemek için bu güç varken hiçbir insanoğlu bizi baltalayamayacak ve surları Davut’un kovduğu antik taşlar üzerinde durduğu sürece hiçbir insanoğlu Kudüs'ü alaşağı edemeyecektir. Eğer İbrahim’in tohumu gerçekten burada yaşayacak ve gelişecekse, o zaman bu toprak temiz kalmalıdır.

Ve o adam, Isa, bir bozguncu ve bir yıkıcı idi. Biz onu kararlı ve temiz bir vicdanla öldürdük. Ve Musa'nın yasalarını aşağılayan ve kutsal mirasımızı kirletmeye çalışan herkesi de öldüreceğiz. Biz ve Pontius Pilatus bu adamdaki tehlikeyi biliyorduk ve aynı zamanda O'nu bir sona getirmenin akıllıca olduğunu da. Ben O’nun takipçilerinin de aynı sona ve kelimelerin yankısının da aynı sessizliğe getirilmesini temin edeceğim. Eğer Yudea yaşayacak ise ona karsı gelecek bütün insanlar aşağı tozun içine çekilmelidir. Ve Yudea ölmeden evvel Samuel peygamberin yaptığı gibi ben de ağarmış yaşlı kafamı küllerle örtecek ve üzerimdeki Harun'un bu giysisini yırtacak ve sonsuza dek çullar içinde gezeceğim.

YOANNA, HİRODES'İN KÂHYASININ KARISI

(Çocuklar ürerine)

Isa evli değildi, ama kadınların dostuydu ve bilinmek istedikleri hoş bir dostluk çerçevesinden bilirdi onları. Ve *O* çocukları onların kendilerini şefkat ve anlayışla sevilmelerini istedikleri gibi severdi. O'nun gözlerinin ışığında onlar bir baba ve bir erkek kardeş ve bir oğul idiler. O dizlerinin üzerine kovduğu çocuğa "Kudretin ve özgürlüğün bundandır ve ruhun krallığı da bunun aynısındandır" derdi. İsa'nın, Musa'nın yasalarını dikkate almadığını ve Kudüs'te ve kırlardaki fahişelere aşırı bağışlayıcı davrandığını söylüyorlardı. Ben kendim o zaman bir fahişe olarak suçlamıştım çünkü ben benim kocam olmayan bir adamı, bir Sadukivi sevmiştim. Ve ben sevgilimle beraber olduğum bir gün Sadukiler evimi bastılar ve onlar beni yakalat arak ele geçirdiler ve sevgilim uzaklaşarak gitti ve beni terk etti. Sonra beni İsa'nın eğitim verdiği yere Pazar verine götürdüler. Amaçları beni O'nun önüne çıkartıp O'nu deneyerek tuzağa düşürmekti. Ama Isa beni yargılamadı ve beni utandıranları utandırdı. Ve onları azarladı ve bana kendi yoluma gitmemi söyledi. Ve bundan sonra hayatın tüm tatsız meyveleri ağzıma tatlı geldi ve kokusuz çiçeklen benim burun deliklerine koku üfledi. Ben namı kusurlu olmayan bir kadın oldum, özgürdüm ve başım artık öne eğik değildi.

RAFZA, KANALI GELİN

Bu O halk tarafından bilinmeden (ince oldu. O'nun bizim kapıda durması ben annemin bahçesinde, gül çalılarıyla uğraştığım bir zaman da oldu. Ve O, "Ben susadım. Bana kuyunuzdan biraz su verebilir misin?" dedi. Ve ben koştum ve gümüş fincanı getirdim, su ile doldurdum ve içine Yasemin şişesinden birkaç damla döktüm.

Ve O, kana kana içti ve memnun kaldı. Sonra gözlerimin içine baktı ve dedi ki: "Benim bereketim üzerinizde olacak tır." O böyle söylediğinde, ben sanki hızla esen bir rüzgârın vücudumdan geçtiğini hissettim. Ben artık utangaç değildim Ye şöyle dedim "Efendim, ben Celıleden Kanalı bir adamla nişanlandım. Ve önümüzdeki haftanın dördüncü gününde evleneceğim. Lütuf edip düğünüme gelerek evliliğimi varlığınızla şereflendirmek istemez misiniz?" Ve O, "Ben, geleceğim çocuğum" diye yanıtladı. Dikkat edin "Çocuğum," dedi, yine de kendisi sadece bir delikanlıydı ve ben neredeyse yirmi olmuştum. Sonra O yoldan aşağı doğru yürüdü. Ve annem beni çağırana kadar ben bizim bahçenin kapısında durdum. Önümüzdeki haftanın dördüncü gününde ben damadın evine götürüldüm ve evliliğe verildim. Ve Isa geldi ve O'nunla birlikte Annesi ve kardeşi Yakup'ta geldi. Ye kızlık yoldaşlarım Kral Süleyman'ın düğün şarkılarını seslendirirken onlar misafirlerimizle birlikte düğün masasının etrafında oturdular. Ve İsa yemeğimizden yedi, şarabımızdan içti, bana ve diğerlerine gülümsedi. Ve O çadırına sevdiğini getiren âşık, bir efendinin kızını seven genç bağcının sevdiğini annesinin evine götürdüğü ve bir dilenci kızla karşılaşan, onu kendi âlemine götürüp atalarının taşlarıyla taçlandıran prensin şarkıları gibi tüm şarkıları dinledi. Ye yine de sanki benim henüz duyamadığım şarkıları dahi dinliyormuş gibi görünüyordu. Gün batınımda damadın babası [sanın annesine geldi ve fısıldar arak şöyle dedi: "Bizim artık misafirlere sunacak şarabımız kalmadı. Ve gün henüz bitmedi." Ve İsa fısıltıyı duydu ve dedi ki "kadeh taşıyıcısı daha hâlâ şarabın var olduğunu bilir." Ve bu gerçekten de öyleydi. Ve misafirler kaldığı sürece herkes için içilir iyi şarap vardı. Mevcut zamanda Isa bizimle

konuşmaya başladı. O yeryüzü ve cennet harikaları, gece yeryüzüne inince çiçek açan gökyüzü çiçekleri ve gündüz yıldızları gizlediğinde yeryüzünde çiçek açan çiçekler hakkında konuştu. O bize öykü ve meseller söyledi ve sesi bizleri büyüledi ve biz sanki bir öngörüde bulunuyormuşçasına O'na baktık, kadeh ve tabakları unuttuk. Ve O'nu dinlerken ben uzak ve bilinmeyen bir âlemdeydim sanki. Bir süre sonra konuklardan biri damadın babasına “Siz düğünün sonu kadar iyi şaraptan sundunuz. Başka ev sahipleri bunu yapmazlar” dedi. Ve bütün herkes düğünün sonunda başında olandan daha iyi şarabın olması İsa’nın yarattığı bir mucize olduğuna inanıyorlardı. Ben de İsa’nın şarabı döktüğüne inanıyordum ama hayret içinde değildim çünkü mucizeyi ben zaten O’nun sesinde dinlemiştim. Ve sonradan gerçekten de, hatta ilk çocuğum doğana kadar da, O’nun sesi hep kalbime yakın kalmıştır. Ve hatta şimdi bile bizim köy ve yakın civardaki köylerde bu güne kadar, bizim konuğun sözleri hâlâ hatırlanır. Ve onlar “Nasıralı İsa'nın ruhu en iyi ve en eski şaraptır” derler.

ŞAM'DAKİ İRANLI BİR FİLOZOF

Ben ne bu adamın kaderinden bahsedebilirim ne de O’nun müritlerine ne yapılması gerektiğini söyleyebilirim. Bir elmanın kalbinde gizli bir tohum görünmez bir meyve bahçesidir. Yine de bu tohum bir kayanın üzerine düşerse, bu boşa çıkacaktır. Ancak bunu söyleyebilirim: İsrail’in eski Tanrısı sert ve acımasızdır. İsrail; nazik ve bağışlayıcı olan, onlara acıyan, kendi hatalarını tartmak ve yanlışlarını ölçmek yerine güneş ışınlarıyla inen ve sınırlarının yolu üzerinde yürüyen başka bir Tanrıya sahip olmalıdır. İsrail kalbi kıskanç bir kalp olmayan ve belleği eksiklerini kısa sürede unutan ve üçüncü hatta dördüncü nesillerden bile intikamını almaya kalkışmayan bir Tanrı ortaya çıkarmalıdır. Burada Suriye’deki insan da başka topraklardaki insan gibidir. O da kendi anlayışının aynasına bakar ve kendi Tanrısını orada bulur. O kendi Tanrısını kendine benzerliğine benzer şekilde şekillendirir ve kendi imajını yansıtana tapar. Gerçekte insan, bu yükselsin ve arzularının tüm toplamını gerçekleştirsin diye kendi derin özlemlerine dua eder. İnsanın ruhunun ötesinde başka derinlik yoktur ve ruh kendi özünü çağıran derinliktir çünkü konuşmak için başka bir ses ve duymak için başka bir kulak yoktur. Hatta biz İran’da olanlar da sunak üzerine yaktığımız ateşle vücudumuzun dans etmesini ve güneşin yuvarlak çemberinde yüzlerimizi görmek istiyoruz. Şimdi O’nun Baba diye hitap İttiği İsa'nın Tanrısı, İsa'nın kavmine bir yabancı kalmaz, ve onların arzularını verine getirmek ister. Mısır Tanrıları taştan yüklerini üzerlerinden atmış ve özgür olmak için hâlâ bilmek özgür olanlar arasına katılmak için Nubya çölüne kaçtılar. Yunan ve Roma Tanrıları kendi gün batmaları içinde kayboluyor. Onların içinde doğdukları sihirli korulukları Atmalılar ve İskenderiyelilerin eksenleri tarafından aşağı indirilmiştir. Bu topraklarda yüksek olan yerler bile Beyrut avukatları ve Antakya’nın genç münzevileri tarafından alçağa düşürülmüştür. Yaşlı kadınlar ve yorgun erkekler sadece atalarının tapınaklarını arıyor, yolun sonunda bitkin olanlar sadece onun başlangıcını arıyor. Ama bu adam Isa, bu Nasıralı, her hangi bir insanın ruhuna benzememek için fazla uçsuz bucaksız, cezalandırmak için fazla

bilge ve yarattıklarının günahlarını anımsak içinse fazla sevecen bir Tanrı'dan bahsetti bize. Ve Nasıralının bu Tanrısı yeryüzü çocuklarının eşiğinden geçecek, kalplerinde oturacak, duvarları içinde bir nimet ve yolları üzerinde bir ışık olacaktır. Ancak benim Tanrım Zerdüşt Tanrısıdır, gökyüzünde bir güneş, yeryüzünde bir ateş ve insanın bağrında bir ışık olan bir Tanrı'dır. Ve ben bundan memnunum. Benim başka bir Tanrıya ihtiyacım yok.

DAVUD TAKİPÇİLERİNDEN BİRİ

Ben O artık aramızda olmadığı zamana kadar O'nun söylevleri veya O'nun mesellerinin anlamını bilmiyordum. Hayır, O'nun sözleri gözlerimin önünde yaşayan formlar almayana ve ete kemiğe bürünerek kendi günlerimin ordusunda yürümeye başlayana kadar anlayamadım. Size şunu söyleyeyim; bir gece evimde kitaba kaydetmek için O'nun sözlerini ve işlerini anımsamaya çalıştığım bir sırada içeri üç hırsız girdi. Ve ben onların malımı almak için beni soymaya geldiklerini bilmeme rağmen kılıcımla onları karşılamayı ya da "Burada ne yapıyorsunuz?" demek yerine yaptıklarıma odaklanmıştım. Ama efendiye ilişkin anılarımı yazmaya devam ettim. Ve hırsızlar gittikten sonra "cübbenizi alana diğer cübbelerinizi de verin" dediğini anımsadım. Ve anladım. Ben oturmuş O'nun sözlerini kaydederken, hatta sahip olduğum her şeyi taşıyıp götürseler bile, hiçbir insanoğlu beni durduramazdı. Tıpkı malımı korumam gerektiği gibi benliğimi de korumam gerekiyordu, çünkü büyük hazinenin onda yattığını biliyordum.

LUKA

(ikiyüzlüler liderine)

Isa ikiyüzlülerden nefret eder ve onları aşağılardı. Ve O'nun gazabı onları kırbaçlayan bir fırtına gibiydi. Onun sesi kulaklarında gök gürültüsü oldu ve O onları sindirdi. O’na olan korkuları yüzünden O'nu öldürmeye çalıştılar. Ve karanlık yeryüzünde köstebekler gibi O'nun ayak izlerini baltalamak için çalıştılar. Ama O, onların tuzaklarına düşmedi. Onlara gülüp geçti çünkü O ruhun ne alay edilebilir ne de görünmez çukurlara düşürülebilir olmadığını biliyordu. O elinde bir ayna tuttu ve ondaki miskin ve topallık yre zirve yolunda yol kenarında sendeleyerek düşenleri gördü. Ve o hepsine de acıdı. O hatta onları kendi boyuna yükseltip, onların yükünü taşımayı bile istedi. Hayır, O kendi gücüne zayıflıklarını yaslamalarını teklif ederdi. O tamamen yalancıyı, hırsızı ya da katili mahkûm etmedi, ama tamamen yüzü maskeli ve eli eldivenli olan ikiyüzlüleri kınadı. Çoğu zaman ben kalpleri çöplükten gelen herkesi kutsal arazilerinde barındıran ancak yine de ikiyüzlülere kalbi kapalı ve mühürlü olanları düşündüm. O’nunla Nar bahçesinde dinlendiğimiz bir günde ben O’na “Efendim Siz ikiyüzlüler dışında tüm günahkâr; zayıf ve sakat olanı af ve teselli ediyorsunuz” dedim. Ve O “Siz günahkâra zayıf ve sakat demekle sözlerinizi iyi seçtiniz” dedi. Ben beden zayıflıklarını ve ruhlarındaki sakatlıklarını bağışlıyorum çünkü bu hatalar onların üzerine ataları tarafından va da komşularının aç gözlülüğü tarafından kovuldu. Ama ikiyüzlülere tahammül edemiyorum çünkü kendi dürüstlük verimliliği üzerine boyunduruğu kendisi koymuştur. Sızın günahkâr diye tanımladığınız zayıflar, yuvasından düsen tüyü bitmemiş yavrular gibidirler. ikiyüzlü olan bir kayanın üzerinde duanın ölümünü bekleyen yırtıcı akbabadır. Zayıflar çölde kaybolan insanlardır. Ama ikiyüzlü kaybolmamıştır. O henüz yolunu biliyor yine de kum ile rüzgâr arasında gülüyordun “Bu sebepten onu kabul etmiyorum.” Efendimiz böyle konuşmasına rağmen ben anlayamadım. Ama şimdi anlıyorum. Sonra ülkenin ikiyüzlüleri O’nu ellerine geçirip yargıladılar ve bor le yapmakla kendilerini haklı çıkardılar. Onlar O'na karşı tanık ve delil olarak Musa'nın

Sanbedrin yasasını gösterdiler. Onun ölümü, her gün doğumunda yasayı çiğneyenler ve her gün batımında yasayı yeniden çiğneyenlerin elinden oldu.

MATTA DAĞDAKİ VAAZ

Bir hasat günü İsa bizi ve diğer arkadaşlarını tepere çağırdı. Yeryüzü kokulu idi ve düğününü kutlayan bir kralın kıza gibi tüm mücevherlerini takmıştı. Ve damat'ta gökyüzü olmuştu. Biz yükseklikiere ulaştığımız da Isa defne koruluğunda durdu ve şöyle dedi “Burada dinlenin, zihninizi susturun ve kalbinizi açın, çünkü Size söylemem gereken çok şey var.” Sonra biz çimlerin üstüne yaslandık ve her tarafımızda vaz çiçekleri vardı İsa bizim aramızda oturdu. Ve Isa dedi ki:

“Ne mutlu ruhu içinde huzura.

Ne mutlu mallarına tutsak olmayanlara, çünkü onlar özgür olacaktır.

Ne mutlu acılarını hatırlayanlara çünkü onların acıları içinde onları sevinçleri bekleyecektir.

Ne mutlu hakikat ve güzelliğe acıkanlara çünkü açlıkları onlara ekmek ve susuzlukları onlara soğuk suyu getirecektir.

Ne mutlu, nazik olanlara çünkü onlar kendi öz nezaketleri tarafından teselli görecektir.

Ne mutlu, kalbi temiz olanlara çünkü onlar Tanrı ile bir olacaktır.

Ne mutlu merhametli olanlara çünkü kendi paylarına düşen merhamet olacaktır.

Ne mutlu barışı yaratanlara çünkü onların ruhları savaşın üstünde yasayacak ve onlar çömlekçinin tarlasını bir bahçeye dönüştürecekler.

Ne mutlu av olanlara çünkü onların hızlı koşan ayakları ve uçacak kanatları olacaktır.

Sevinin ve neşelenin çünkü cennetin krallığını kendi içinizde buldunuz. Eskinin şarkıcıları bu krallığın şarkısı seslendirirken yargılandılar. Sizde yargılanacaksınız ve onun içinde orada sizin onur ve ödülünüz yatıyor.

Siz yeryüzünün tuzusunuz; tuz lezzetini kaybederse insan kalbinin

tuzlanması mı gerekir?

Siz dünyanın ışığısınız. Bu ışığı bir kilenin altına bırakmayın. Tam aksi bırakın Tanrı'nın şehrini arayanlara zirveden parlasın.

Benim din bilginleri ve Ferisilerin yasalarını yok etmek için geldiğimi düşünmeyin; çünkü aranızdaki günlerim sayılı ve sözlerim kısıtlı ve benim başka bir yasayı yerine getirmek ve yeni bir antlaşma ortaya çıkarmak için sadece saatlerim var. Size öldürmemeniz söylendi, ancak ben size nedensiz vere öfkelenmemenizi söylüyorum."

"Size Tanrı'nın burun delikleri yağ kokularıyla beslenmesi ve sizin günahlarınızı affedebilmesi için buzağınızı, kuzu ve güvercininizi tapmağa getirmeyi ve sunağın üzerinde onları öldürmeyi eskiler yüklediler. Ama ben size en baştan beri O'nun olanı siz O'na verebilir misiniz ve tahtı sessiz derinliğin üstünde ve kolları evreni kuşatan Tanrıya siz tatmini verebilir misiniz?" derim. Aksine, "Tapmağı aramadan evvel ilk önce kardeşinizi arayın ve onunla barışın ve komşularınıza sevecen biri olun. Çünkü bunların ruhlarındadır ki Tanrı takılmayacak bir tapmağı inşa etmiştir ve onların yüreklerinde hiç bir zaman yok olmayacak bir sunağı yükseltmiştir."

"Size dişe diş, göze göz olduğu söylendi. Ancak ben size kötülüğe karşı direnmeyin, çünkü direnç kötülüğün gıdasıdır ve onu güçlü kılar" derim. "Ve sadece zayıf olanlar kendi intikamlarını alır. Ruhun güçlüsü affeder ve yaralının affetmesinde onur şerefi vardır.

Gıda için sadece meyve dolu verimli ağaç sarsılır ya da taşlanır.

Yarma dikkat etmekten ziyade bugüne bakın, çünkü bugünün yeterliliğidir onun mucizesi.

Yeryüzü ve Göklerdeki Babamız, Adınız kutsaldır Adınız. Tıpkı uzayda olduğu gibi bizimle birlikte yapılacaksınız.

Bir güne yetecek kadar ekmeğinizden bize verin.

Şefkatinizle bizi bağışlayın ve birbirimizi affetmemiz için bizi büyütün.

Bize kendinize doğru rehberlik edin ve karanlıkta aşağı doğru bize elinizi uzatın.

Çünkü krallık sizin ve gücümüz ve tamamlanışımızda siz varsınız."

Ve şimdi akşam olmuştu ve Isa tepelerden aşağı doğru yürüdü ve hepimiz de ardından O'nu izledik. Ve ben O’nu izlerken dualarını yineliyor, söylediği tüm her şeyi anımsıyordum; çünkü ben o gün pul gibi dökülen sözlerin sırça gibi kurulup sıkıca büyümesi ve başımızın üstünde dalgalanan kanatların demir toynaklar gibi yeryüzünde çarpacağını biliyordum.

ZEBEDİOĞLU YUHANNA

Siz bazılarımızın İsa'ya Mesih, bazılarımızın Kelam, yine bazılarımızın da İnsanoğlu dediğinden bahsettiniz. Ben size bana verilen bu ışıkta bu isimleri açığa kavuşturmayı deneyeceğim. Mesih, o eski günlerde olan, insanoğlunun ruhunda yaşayan Tanrı alevidir. O bizi ziyaret eden hayatın alevidir ve huzuruna vücudumuz gibi bir vücut alır. O Rabbin iradesidir. O sesimizle bize konuşan ve işittiğimiz de, anlayalım diye kulaklarımızda yaşayan ilk Kelamdır. Ve Rabb'ın Kelamı, Tanrımızın ete kemiğe durduğu, size bana benzeyen bir insanoğludur. Çünkü biz ne bedensiz rüzgârın şarkısını işitebiliyor ne de siste yürüyen yüce benliğimizi görebiliyorduk. .Mesih birçok kez dünyaya geldi birçok topraklarda yürüdü. O her zaman bir yabancı \Te bir kaçık olarak görülmüştür. Yine de O'nun sesi boşluğa asla inmedi ve insan zihnini tutmak için özen göstermediğini insanoğlunun hafızası tutmaktadır. Buydu Mesih, en içten ve en yüce olan, insanoğluyla sonsuzluğa yürüyen. Hindistan'ın yol kavşaklarında O'nu duymadınız mı peki ya Magi ilkesi ve Mısırın kumları üzerinde? Ve burada sızın Kuzey Ülkenizde ozanlarınızın eski Prometheus şarkısı olan, yangını getiren, O insanoğlunun gerçekleşen arzusu olan, kafeslenmiş umutları özgürleştiren ve insan ile canavarın ruhlarını hızlandırmak için bir ses ve Lir getiren Orpheustu. Ye Mıtra, kral olanı ve insanoğlunun eski uykusundan uyanan ve rüyalarımızın yatağında duran Persliier Peygamberi Zerdüşt'ü bilmiyor musunuz? Bin yılda bir görünmez Tapmakta buluştuğumuzda kendimizi güzel bir çobana dönüştürdük. Sonra somutlaşan biri ileri çıktı ve O'nun gelişiyle sessizliğimiz şarkıya dönüştü. Oysa ne kulaklarımız her zaman bunu duymaya ne de gözlerimiz görmeye açıktı. Isa, Nasıralı doğdu ve kendimiz gibi yetiştirildi; annesi ile babası bizim ana babamız gibiydi ve O bir insanoğluydu. Ama Mesih, Kelam, başlangıçta olan kişi, hayatlarımızı zengin dolu dolu yaşamamızı arzulayan O Ruh, İsa'ya geldi ve O'nunla birlikte oldu. Ye bu Ruh Rabbin usta eli ve Isa da arp oldu. Ruh ilahi idi ve Isa da bunların içinde dönen oldu. Ve Isa, Nasıralı adam, bizimle birlikte güneşte yürüyen ve bize arkadaşları diyen şahıs ev sahibi ve Mesih'in

sözcüsü oldu. O günlerde Celile, onun vadi ve tepeleri O’nun sesinden başka bir ses işitmiyordu. Ve o zamanlar ben bir delikanlıydım, O’nun yolunda yürüten ve ayak izlerini takip eden biriydi. Ben O’nun ayak izlerini takıp ettim ve Çelileli İsa'nın dudaklarından Mesih'in sözlerini duymak için, O'nun yolunda yürüdüm. Şimdi bazılarımızın O’na neden insanoğlu dediğimizi biliyorsunuz. Kendisi bu işimle çağrılmayı arzulardı, çünkü o insanoğlunun açlık ve susuzluğunu bilir ve insanoğlunun kendi yüce benliğini aradığını görebilirdi. İnsanın oğlu, Rahman Mesih, hepimizle birlikte olmayı arzulardı. O İsa, kardeşlerini Meshedilen O birine, hatta başlangıçtan beri Tanrıyla olan Kelam’a yönlendirmeyi isteyen Nasıralıydı. Çelileli İsa, insandan üstün insan hepimizi şair yapan Şair kalbimin içinde yaşar, uyanıp yükselmemiz ve çıplak hakikatle kayıtsız şartsız buluşabilmemiz için kapımızı çalan O Ruh kalbimin içinde yaşardı.

APENRAUM'DA GENÇ BİR RAHİP

O bir sihirbaz, bir sapkın, bir büyücü idi. Basit insanları tılsım ve efsunla yoldan çıkartan bir adamdı. Ve peygamberimizin kelamı ve atalarımızın kutsallığı ile oynadı. Evet, hatta ölüleri bile kendisine tanık ve sessiz mezarları kendi öncüsü ve yetkilisi olmaya davet etti. O Kudüs ve kırsal bölgedeki kadınları sineği arayan bir örümceğin kurnazlığıyla aradı ve böylece onlar O'nun ağına düştüler. Çünkü kadınlar zayıf ve boş kafalılardı ve onlar harcanmamış tutkularını nazik ve yumuşak sözlerle teselli eden adamı izlemek istemişlerdi. O'nun sakat ve kötü ruhu tarafından ele geçirilen bu kadınlardan olmasa, adı insanoğlunun hafızasından silinmiş olurdu. Ve O'nu takıp eden insanlar kimlerdi? Onlar boyunduruk altındaki, çiğnenmiş olan kalabalıklardı. Cehalet ve korkulan içinde onlar haklı Efendilerine karşı asla isyan etmezlerdi. Ancak kendi krallık serabında onlara yüksek mertebeler için söz verdiğinde kilin çömlekçiye yenik düştüğü gibi onlara dahi O'na yenik düştüler. O'nun düşlerindeki kölenin her zaman bir efendi ve cılızın da bir aslan olabileceğini bilmiyor musunuz? Çileli bir sihirbaz ve bir düzenbaz; kirli ağızlarından selam ve şükür duyabilmek için tüm günahkârların günahlarını affeden, belki O'nun sesine kulak verir ve O'nun emrine itaat ederler diye tüm umutsuz ve sefillerin solmuş kalpleri besleyen bir adamdı. O Sabbat'ı kanunsuzların desteğini kazanmak istedikleri için bozanlar ile beraber bozdu. Sanhedrinin dikkatini çekmek için yüce başrahiplerimiz hakkında kötü konuştu ve böylece muhalefet yoluyla şöhretini artırma}! yeğledi. Ben bu adamdan nefret ettiğimi sık sık söyledim. Evet, ben ondan ülkemizi yöneten Romalılardan da daha çok nefret ediyorum. Hatta gelişi bile Nasıradan, peygamberimiz tarafından lanetlenen, hiçbir iyiliğin çıkamayacağı Yahudi olmayanların çöplüğü bir şehirden.

NASIRA CİVARINDA ZENGİN BİR LEYİ

(İyi marangoz)

O iyi bir marangozdu. O'nun elinden çıkan kapıların kilidini hırsızlar asla açamazdı. Yaptığı pencereleri daima Doğu ve Batı rüzgârına açılmaya hazırdı. Ve o sedir ağacından sandılar yapardı, cilalı ve kalıcı ve pulluk ve tırmıkları güçlü ve ele kullanımını verimli kılardı. Ve Sinagoglarımız için rahleler oymuştur. Onları altın duttan oyardı ve kutsal kitapların durduğu yerdeki her iki desteklerin üzerine açık kanatlar ve desteklerin altına da boğa, güvecin ve kocaman gözlü ceylanların kafalarını çizerdi. Bütün bunları Keldanı ve Rumların tarzında çizerdi. Ancak ne Keldani ne de Rumların sahip olduğu bir vetenek vardı becerilen arasında. Şimdi benim bu evim otuz yıl önce birçok el taralından inşa edildi. Ben Celiledeki tüm kentlerinde usta ve marangozlar aradım. Bunların her birinin inşa etmek için yetenek beceri sanatları vardı ve ben yaptıkları tüm her şeyden memnun kalmıştım. Ama şimdi gelin ve Nasıralı Isa tarafından inşa edilen iki kapı ve bir pencereye bir bakın. Onlar sağlamlığıyla evimdeki her şeyle alay ediyorlar. Bu iki kapının diğer tüm kapılardan daha farklı olduğunu göremiyor musunuz? Ve Doğu doğru açılan pencere diğer pencerelerden tarklı değil mi? O’nun yaptıklarından hariç bütün kapı ve pencerelerim yıllara yenik düşüyor. Sadece onlar unsurlara karşı güçlü duruyor. Ve o çapraz kirişlere bakın, onları nasıl yerleştirdiğine bakın ve çiviler, bir tarafı nasıl tahrip etmeden çakılmış ve öbür tarafta nasıl sabitleştirilmişler. Ve asıl garip gelen iki kişinin ücretine layık olan emekçinin sadece hır kışı ücreti alması ve aynı emekçinin şimdi İsrail'de bir peygamber savılır olmasıdır.

Umde testere olan o delikanlının bir peygamber olduğunu bilseydim ona alışmak verine konuşması için yalvarır ve daha sonra sözleri için daha fazla öderdim. Ve şimdi hâlâ evim ve tarlalarımda çalışan pek çok insan vardır. Elleri sadece malzemeleri üzerinde olan adamı elinin üstüne Tanrı elini koyduğu adamdan ben nasıl ayırabilirim?

Evet, Tanrı'nın elini nasıl tanıyabilirim?

GÜNEY LÜBNAN'DA BİR ÇOBAN

(Bir mesel)

O ve diğer üç adam orada uzaktaki yoldan yürüdüklerinde Yaz sonuydu. Akşam olmuştu ve O duraksadı ve orada otlağın sonunda durdu. Ben kavalımı çalıyordum ve sürüm etrafımda otlanıyordu. O durduğunda ben ayağa kalktım ve O’na doğru yürüyerek karşına dikildim. Ve o “Uyasın mezarı nerede? Buralarda yakında bir yerde değil mi?” diye sordu. Ve ben O’nu yanıtlayarak şöyle dedim “Efendim, Orada, büyük taş yığınları altındadır. Hatta bugün bile yoldan her gelip geçen bir taş alıp o yığının üstüne koyuyor.” Ve O bana teşekkür etti ye uzaklaştı, arkadaşları da ardından O’nu izlediler. Ve üç gün sonra kendisi de bir çoban olan Ganaliel bana geçen adamın Yudeada bir peygamber olduğunu söyledi ama ben ona inanmadım. Yine de ben bir ay boyunca bu adamı düşündüm. Bahar geldiğinde İsa bir kez daha otlaktan geçti ama bu kez yalnızdı. O gün ben kavalımı çalmıyordum çünkü bir korunumu kaybetmiştim, yastaydım ye kalbim içimde hüzünlüydüm. Yanma gittim ve önünde kıpırdamadan önünde durdum çünkü avuntuya ihtiyacım vardı. O bana baktı ve dedi ki; “kavalını bugün çalmıyorsun ve gözlerindeki bu hüzün, neden?” Ve ben yanıt verdim “korunlarımın arasından korunumun biri kayıp. Onu her yerde aradım ama hiçbir yerde bulamadım. Ve ne yapacağımı bilemiyorum.” Ve O bir an için sessiz kaldı, sonra bana gülümsedi ve dedi ki “Burada biraz bekle sen, ben koyunu bulup getireceğim.” O, uzaklaştı ve tepelerin arasında kayboldu. Bir saat sonra geldi ve koyunum da arkasında O’na yakındı. Ve önüme gelip durduğu zaman koyunda benim yaptığım gibi O’nun yüzüne bakıyordu. Sonra ben kovunu sevinçle kucakladım. Ve O elini omzuma koydu ve şöyle dedi “Bugünden itibaren bu koyunu süründeki diğer koyunların hepsinden daha çok seveceksin çünkü o kayboldu ve şimdi bulundu.” Ve ben tekrar sevinçle koyunu kucakladım ve o bana yakın geldi ve ben sessiz kaldım. Ben İsa'yı teşekkür kafamı kaldırdığım da o çoktan uzaklara gitmişti ve benim O'nu izleyecek cesaretim yoktu.

VAFTİZCİ YAHYA

(Vaftiz şakirtlerinden biriyle konuşurken)

İsa’nın sesi muharebe alanlarından yükselirken ben bu kötü delikte sessiz değilim. O özgürken ben ne tutsak tutulabilirim ne de hapsedilebilirim. Onlar bana engerek, O’nun aslanlarının yanına kıvrılmış diyorlar, ama ben “engerekler O’nun gücünü uyandıracaklar ve O onları topuklarıyla ezecektir” diye yanıt veriyorum. Ben sadece O’nun şimşeğinin gök gürültüsüyüm. İlk ben konuşmuş olsam da Kelam ve amaç O’ydu. Onlar beni habersiz yakaladı. Belki onlar O’nun üzerine de el kovacaklar. Yine de Kelamını tamamen telaffuz etmeden önce değil. Ve O’nun, onları aşması gerekir. Arabası onların üzerinden geçecek, atlarının yelesi onları ezecek ve O muzaffer olacaktır. Onlar mızrak ve kılıçlarla ilerleyecek ama O ruhun gücüyle onları karşılayacaktır. O’nun kanı toprağa akacaktır ama bu yaraları ve verdiği acıları kendileri duyacak ve kendi günahlarından temizlene kadar gözyaşlarıyla vaftiz olacaklardır. Lejyonları demir tekelerle O’nun şehirlerine hücum edecekler ancak yolları üzerinde Ürdün Nehrinde boğulacaklar. Ve Onun duvar ve kuleleri yükseldikçe yükselecek ye O'nun savaşçılarının kalkanları güneşte daha fazla parlayacaktır. Onlar benim O’nunla aynı lig de olduğumu, maksadımızın halkı ayaklandırma ve Yudea krallığına karşı isyan etmeye teşvik etmek olduğunu söylüyorlar. Ben yanıt veriyorum ve keşke sözler yerine alevlerim olsaydı. Eğer bu eşitsizlik çukuruna krallık deniliyorsa kov yıkılsın ve yeryüzünden silinsin. Sodom ve Gomore’nin yoluna gitsin. Ve bu ırk Tanrı tarafından unutulsun ve ülke küllere dönüşsün. Evet, bu cezaevi duvarların ardında ben gerçekten Nasıralı İsa'nın bir müttefikiyim ve ordularımı O güdecek, hem atlı hem piyade. Ve ben kendim, bir kaptan olsam da, O'nun sandalet dizelerim gevşetmeye layık değilim. O'na git ve sözlerimi tekrarla ve sonra benim adıma teselli ve korunma için O'na yalvar. Burada uzun kalmayacağım. Gecelen ben yarı uyku ve uyanıklığımda O’nun bedeni üzerinde yavaş ayakların ölçülmüş adımlarla yürüdüğünü hissediyorum. Ve kulak verdiğimde mezarımın üstüne düsen yağmuru duyuyorum. Isa’ya git ve

O’na ruhu gölgeyle dolu olan sonra tekrar boşalan ve mezarcılar yanı başında durmuş ve kılıçdar ödenekleri için avuçlarını açmışken Kedron’lu Yahya'nın O’nun için dua ettiğini söyle.

ARİMATYALI YUSUF

(Isa'nın Başlıca simadan itlerine)

Siz Isa'nın başlıca amacını bilemezsiniz ve ben bunu size mecburen söylemeliyim. Ama hiçbiri parmakları ile ne mübarek şarabın hayatına dokunabilir ne de onun dallarını besleyen özsuyu görebilir. Ben üzümünden yememe ve masarasından yeni bağbozumundan tatmış olmama rağmen yine de sizlere her şeyi açıklayamıyorum. Ben sadece O'nunla ilgili bildiklerimi aktarabilirim. Bizim efendimiz ve sevdiğimiz, yalnız üç peygamber mevsimince yasadı. Onlar şarkısının baharı, coşkusunun yazı ve arzularının güzüyddü.

Ve her mevsim bin yıllıktı. Şarkısının baharı Celile'de geçti. Orada O severlerini etrafına topladı ve mavi gölün kıyısın- davdı O ilk kez Babadan ve serbesdik ve özgürlüğümüzden bahsettiği yerdeydi. Celile gölünde biz kendimizi kaybettik Babaya giden yolumuzu bulmak için ve oh bu denli küçük bir kayıp o denli büyük bir kazanca dönüştü. Kulaklarımızda melek şarkıları ve bize kalbin arzu bahçesi için kurak toprakları terk etmemizi söyledi. O Beyaz lilyumların vadi toz geçen kervanların habersiz olan beyaz lilyumların olduğu Lübnan yamaçlarından, tarla ve yeşil otlaklardan bahsetti. O güneşte gülümseyen ve tütsüsünü geçen esintiye veren yaban güllerinden konuştu. Ve O, "lilyum sadece bir gün yaşar ama yine de o bir gün sonsuz özgürlük içinde harcanan bir gündür" derdi. Ve biz dere kenarında oturduğumuz bir akşam şöyle dedi. "Dereye bakın ve onun müziğine kulak verin" O sonsuza dek denizi arayacak ve sonsuz arayış içinde olmasına rağmen yine de öğleden öğleye gizeminin şarkısını söylüyor. Derenin denizi aradığı gibi sizlerin babayı aramanızı dilerdim. Sonra coşkusunun yazı geldi ve O'nun haziran aşkı üzerimizdeydi. O diğerleri; komşu, yol arkadaşı, yabancı ve çocukluk arkadaşları dışında başka bir şeyden konuşmadı. O Doğudan Mısıra yolculuk Yapan seyyahtan, akşam vakti öküzüyle eve dönen çiftçiden, şans eseri kapımıza alacakaranlık yüzünden kapımıza yönelen konuktan bahsetti. Ve O

“komşunuz sizin görünmez benliğinizin görünür hale gelmesidir. Onun yüzü durgun sularınıza yansıyacak ve eğer içine bakacak olursanız orada kendi simanızı göreceksiniz” derdi. Geceyi dinleyecek olsanız onun sesini duyacak ve sözleri kalp atışlarınız olacaktır. Kendinize davrandığınız gibi ona davranın. “Bu benim yasam ve bunu size ve çocuklarınıza söyleyeceğim ve ta kı zaman durana ve nesiller artık olmayana kadar onlarda kendi çocuklarına söyleyecekler. Ve başka bir gün O, kendiniz de yalnız olamayacaksınız” dedi. Siz başka insanların içlerinde olacaksınız ve onlar bundan habersiz olsa da tüm günlerinizde sizinle olacaklardır. Onlar bir suç işlemeyecek ve sizin eliniz de onların elinde olmayacaktır. Onlar düşmeden siz de düşmeyecek ve yükselirken siz de onlarla birlikte yükselmeden yükselemeyeceklerdir. Onların mabet yolu sizin yolunuzdur ve onlar verimsiz toprağı ararsa onlarla birlikte sizde arayın. Siz ve komşunuz tarlaya ekilen iki tohumsunuz. Birlikte yeşerecek ve birlikte rüzgârda sallanacaksınız. Ve hiçbiriniz tarlayı sahiplenmeye çalışmayınız. Çünkü büyüme yolundaki bir tohum kendi coşkusunu bile sahiplenemiyordur. Bugün ben sizinleyim. Yarın Batıya doğru gideceğim, ama gitmeden evvel ilk önce size “komşunuz sizin görünmez benliğinizin görünür hale gelmesidir” demem gerekir. Onu sevgiyle arayın ki kendinizi bilesiniz, çünkü bu gidişle sadece benim kardeşlerim olursunuz.

Sonra tutkusunun Sonbaharı geldi. Ve şarkısının baharında Celile de konuşmuş olsa da bize özgürlükten konuştu, ama şimdi sözleri derin anlayışımızı arardı. O sadece rüzgârda uçarken şarkı söyleyen yapraklardan bize bahsetti ve başka bir meleğin susuzluğunu gidermek için yetkili melek tarafından doldurulan bir kadeh gibi olan insanı anlattı. Bu kadeh dolu ya da boş olsa da yine de yüceler yücesinin masasında kristal yerinde yer alacaktır. O “Siz hem kadeh hem de şarapsınız. Tortusuna kadar kendinizden için ya da beni hatırlayın susuzluğunuz giderilecektir” dedi. Ve Güneye doğru yolumuz üzerinde O dedi ki “Yükseklerde gururla duran Kudüs, Cehennemin karanlık vadi Cehenne- min (jahannum) derinliğine inecek ve kendi ıssızlığının ortasında yalnız duracaktır. Tapınak toza dönüşecek ve revakı etrafında dul ve yetimlerin çığlıklarını duyacaksınız, korku içinde kaçıp kurtulmak isteyen insanlar kardeşlerinin yüzlerini tanıyamayacaklar, çünkü korku hepsinin üzerinde olacaktır. Ama orada bile eğer aranızdan iki kişi karşılaşır ye adımı anarak Batıya bakacak olursa beni

görecek ve benim bu sözlerim tekrar kulaklarınızı ziyaret ediyor olacaktır. Ye biz Bethany tepesine ulaştığımızda şöyle dedi “Gelin Kudüs’e gidelim. Şehir bizi bekliyor. Şehir kapısından bir tay üzerinde giriş yapacağım ve kalabalığa sesleneceğim. Beni zincire vurmak isteyenlerin sayısı çok ve alevimi söndürmek isteyenler çok ama ölümümle siz hayat bulacak ve özgür olacaksınız. Onlar tarla ile yuvası arasında uçan kırlangıç gibi kalp ile zihin arasında uçan nefesi arayacaklar. Ama benim nefesim zaten onlardan kaçıp kurtulmuştur ve benim üstemden gelemeyecekler. Babamın etrafıma inşa ettiği duvarı aşağı indiremeyecekler ve O’nun yarattığı Kutsal dönümü kirletemeyecekler. Şafak söktüğünde, güneş başımı taçlandıracak ve günle ikizleşmek için sizinle birlikte olacağım. Ve o gün uzun olacak ve dünya onun akşam vaktini göremeyecek. Din bilginleri ve Ferisiler toprağın benim kanıma susadığını söylüyorlar. Ben kanımla toprağın susuzluğunu gidereceğim. Ama damlalar meşe ve akçaağaçları yükseltecek ve Doğu, diğer topraklara meşe palamudu taşıyacaktır.”

Ve sonra şöyle dedi “Yudeanm bir kralı olacak ve o Roma lejyonlarına karşı yürüyecektir. Onun kralı ben olmayacağım. Sivon diademleri daha az kaşlar için tasarlandı. Ve Süleyman'ın yüzüğü bu parmak için küçük kalıyor. Elime bakın. Bir asayı tutmak için fazla güçlü ve sıradan bir kılıç için aşırı kuvvetli olduğunu görmüyor musunuz? Hayır, ben Romalılara karşı Suriye etine komuta vermeyeceğim. Ama sözlerimle bu şehri siz uyandıracaksınız ve ruhum onun ikinci şafağında konuşacak. Benim sözlerim atlı ve arabalı birlikte görünmez bir ordu olacak ve balta ve mızraksız ben Kudüs rahipleri ve Caesar'ları fethedeceğim. Ben kölelerin oturduğu ve diğer kölelere hükmettiği bir tahtta ne oturacağım ne de İtalya oğullarına karşı isyan edeceğim. Ama onların gökyüzünde bir fırtına ve ruhlarında bir şarkı olacağım. Ve ben hatırlanacağım. Onlar beni Isa Kutsal olan diye çağıracaklar.” O şehre girmeden önce Kudüs duvarları dışında bu şeyleri söyledi. Ve sözleri keski, ile kazınmış gibi kazındı.

NATANYEL

(İsa ezik değildi)

Onlar Nasıralı İsa'nın mütevazı ve ezik olduğunu söylüyorlar. Onlar O'nun dürüst ve salih olmasına rağmen zayıf biri olduğunu ve sık sık güçlü kuvvetli kişileri şaşırttığını ve otorite sahibi kişilerin huzuruna geldiği zaman aslanlar arasında kalan bir kuzudan başka bir şey olmadığını söylüyorlar. Ama ben size İsa'nın insanlar üzerinde otoritesi ve gücünün farkında olduğunu, Yudea ve Finike şehirlerinde, Celile tepeleri arasında bunu ilan ettiğini söylüyorum. Hangi insan verimli ve yumuşak bir şekilde "Ben hayat ve hakikate giden yolum' diyebilirdi?" Hangi ezik ve düşük adam "Ben Tanrı, Babamızın içinde ve Tanrı, Babamız benim içimde yaşıyor" diyebilirdi? Kendi gücünden habersiz olan hangi adam, "Bana inanmayan ne bu hayatta ne de sonsuz olan Ötekine inanıyor?" diyebilirdi.

Hangi yarma güvenmeyen adam, benim sözlerim ölmeden evvel sizin dünyanız ölecek ve dağılmış küllerden başka bir şey kalmayacaktır diye ilan eder. Bir fahişe ile karşısına çıkıp onu yıkmaya çalışanlara "günahsız olan her kimse ilk taşı o atsın" dediğinde kendisinden kuşku duyuyor muydu? Rahipler tarafından yönetilmesine rağmen tapınağın mahkemesine sarrafları sürdüğü zaman o otoriteden korkuyor muydu? "Benim krallığım sizin dünyevi krallıkların üzerindedir" diye haykırdığı zaman kanatları kırpılmış mıydı? O tekrar ve tekrar "Bu tapmağı yıkın ve üç gün içinde size yeniden İnşa edeceğim", dediği zaman sözlere sığınmayı mı arıyordu? Yetkililerin karşısında elini sallayan ve onları "yalancı, alçak, pis ve yozlaşmış" olarak telaffuz eden biri bir korkak mıdır? Yudeada hüküm sürenlere karşı bunları söylemek için yeterince cesur bir adam mütevazı ve ezik sayılabilir mi? Hayır, Kartal ağlayan söğüde yuvasını kurmaz. Ve aslan eğrelti otları arasında kendi dengini aramaz. Ben tiksiniyorum, ben Isa'yı mütevazı ve ezik olarak tanımlayan solmuş kalplerin kendi solmuş kalpliliklerini haklı çıkarmak için konfor ve arkadaşlık namına t sakları yanlarında parlayan bir solucan olarak söz ettiklerini duyduğum zaman

içimdeki bağırsaklar çalkalanarak yukarı çıkıyor. Evet, böyle insanlardan midem bulanıyor. Ben böyle kudretli bir deha ve dağlar kadar geniş ve yenilmez olan bir ruhtan vaaz vermek istiyorum.

ANTAKYALI SABA

(Tarsuslu Saul ürerine)

Bugün Tarsuslu Saul'un bu şehrin Yahudilerine Mesih hakkında vaaz verdiğini duydum. Şimdi kendisine Pavlos Centillerin elçisi diyor. Ben onu gençliğimde tanıyordum ve o günlerde Nasıralının arkadaşlarına zulmederdi. Yoldaşları Istefan denilen parlak bir genci taşlarken memnuniyetini iyi hatırlıyorum. Bu Pavlos gerçekten de garip bir adamdır. Onun ruhları özgür bir adamın ruhu değildir. Bazı zamanlar ormanda kovalanan vahşi bir hayvan gibi sanki dünyadan kendi acılarını gizlemek için bir mağara arıyor gibi görünüyordu. O ne İsa'dan konuşuyor ne de onun sözlerini tekrarlıyor. O eski peygamberlerin kehanette bulunduğu Mesih'ten vaaz veriyor. Kendisi eğitimli bir Yahudi olmasına rağmen yoldaşlarına Yunanca hitap ediyor ve Yunancası sakat ve sözlerini kötü seçiyor. Ama o gizli güçlerin adamı ve onun varlığı etrafında toparlananlar tarafından teyit edilmiştir. Ve zaman zaman kendisinin emin olmadığı konularda diğerlerine teminat verir. Bizler İsa'yı tanıyan ve O'nun öğretilerini dinlemiş kişiler olarak şunu söylüyoruz ki, O insanlara geçmişlerinden özgür olabilmek için kendi tutsaklıklarının zincirlerini nasıl kıracaklarını öğretti. Ovsa Pavlos yarının insanına için zincirler yaratıyor. O tanımadığı birinin adına örsün üzerine kendi çekiciyle vurmayı arzular. Nasıralı bizim saati coşku ve tutku içerisinde yaşamamızı isterdi. Tarsusun adamı bizim defterlere kaydedilen eski yasalara dikkat etmemizi istiyor. Isa nefessiz ölüme Onun nefesini verdi. Ve kendi yalnız gecelerimde ben inanıyor ve anlıyorum. O masaya oturduğunda anlattıkları hikâyeler misafirlere mutluluk verdi ve O'nun sevinci et ve şarabın baharatı oldu. Ama Pavlos ekmek ve kadehimizi reçetelendirmek isterdi. Gözlerimi başka bir yola çevirmem için bana acı çektirmeyin.

BİR KADIN DOSTU SALOME

(Yerine getirilmemiş bir istek)

O güneşte parıldayan kavaklar gibiydi
Ye yalnız tepelerin arasında bir göl;
Güneşte parlayan;
Ve dağların zirvesindeki kar gibiydi;
Güneşte bembeyaz,
Evet, O, bütün bunlara benzerdi
Ve sevdim ben O'nu

Oysa varlığından korkuyordum.
Ve ayaklarım sevgi yükümü taşımak istemedi ki
Ben ayaklarını kollarımla kuşatayım
Ben O'na derdim,
"tutkulu bir saatte ben arkadaşını öldürdüm.
Bana günahlarımı affeder misin?
Ye merhamet için gençliğimi azat etmez misin?
Kendi kör amelinden ki
Senin ışığında yürüyebilsin?"

O benim dans edişimi atletmiş olurdu biliyorum
Arkadaşının aziz başı için.
Biliyorum içimde görecekti
Kendi öğretisinden bir nesne.
Çünkü ulaşamadığı hiçbir açlık vadisi
Ve aşamadığı hiçbir susuzluk çölü yoktu

Evet, O hatta akçaağaçlar gibiydi
Ve tepelerin arasında göller;
Ve Lübnan üzerinde ki kar gibiydi.
Ve ben dudaklarımı
O'nun giysi kıvrımlarında serinletmek isterdim.
Ama O benden uzaktı,

Ve ben utanmıştım.
Ve annem beni uzak tuttu;
O'nu arama arzusuna açık olduğumda
O her geçtiği zaman, kalbim onun hoşluğuyla yandı.
Oysa annem O'na hor görü ile çattı kaşlarını
Ve pencereden uzaklaştırmak için acele ederdi
yatak odama kadar.
Ve yüksek sesle haykırırdı
“O ancak çölde çekirge yiyen birinden başka kim olabilir ki?
O ancak bir alaycı ve bir dönekten
kışkırtıcı isyan çıkaran ve bizi asa ve taçtan
mahrum bırakacak bir soyguncu
Ve tilki ve çakallara lanetli yurdunu teklif eden
salonlarımızda feryat ederek tahtımıza oturmak isteyen
başka ne olabilir ki
Bu günden itibaren git yüzünü gizle
Ve başının düşeceği gün bekle
Ama tabağı üzerine değil.”

Bunlar dedi annem,
ama yüreğim tutmazdı onun sözlerini
Ve gizlice sevdim ben O'nu
Ve benim uykum alevler ile kuşatıldı
O şimdi artık gitti.
Ve içimde olan bir şey de birlikte gitti.
Belki de giden gençliğim oldu
Burada oyalanmak istemedi
Gençliğin Tanrısı öldürüldüğü için

KADIN ŞAKİRT RAHEL

(Vizyon Isa ve insanoğlu ürerine)

Ben sık sık İsa’nın bizim gibi etten ve kemikten bir insan ya da bedensiz olan bir düşünce, zihin de ya da insanoğlunun vizyonunu ziyaret eden bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Çoğu zaman bana öyle görünüyor ki O sayısız kadın ve erkeklerin aynı anda uykuların en derin uykusunda ve şafakların en sakin şafağında hep birlikte rüyasını gördükleri en derin rüyadan başka bir şey değildi. Ve bu rüya ile ilgi olarak, birinden diğerine, biz bunu gerçekten olmuş sayarak hayallerimiz de ona bir beden ve özlemlerimizde ona bir ses verdik, kendi maddemizden bir madde yarattık gibi geliyor. Ama gerçekte O bir rüya değildi. Biz O’nu üç yıl boyunca tanıdık ve ölülerinin yüksek dalgasında açıkgözlerle O’nu izledik. Ellerine dokunduk ve bir yerden diğerine O’nu takip ettik. Biz O’nun söylemlerini duyduk ve işlerine tanık olduk. Bizim düşünce arayan daha fazla düşünce ya da havailer bölgesinde bir rüya mı olduğumuzu düşünüyorsunuz? Doğaları doğamızda kök salabilmiş olsa da, büyük olaylar her zaman, bizim günlük yaşantımıza yabancı görünmüştür. Ama gelişleri ani bir geliş ve geçişleri ani bir geçiş olsa da gerçek etkileri yıllar ve nesiller içindir. Nasıralı Isa kendisi, büyük bir Olguydu. Babası, annesi ve kardeşlerini bildiğimiz bu adam Yudea’a kazman bir mucize idi. Evet, O'nun tüm kendi mucizeleri, eğer O'nun ayaklarının önüne serilse yine de O'nun ayak bileklerinin yüksekliğine kadar erişemez. Ve yılların tüm nehirleri O’nu bizim hatıralarımızdan alıp uzağa taşıyamaz. O gecede yanan bir dağdı, yine de tepenin ötesinde yumuşak bir parıltıydı. O gökyüzünde bir fırtınaydı, yine de şafağın sisinde bir esintiydi. O yükseklerden ovalara dökülen ve yoluna çıkan her şeyi yok eden bir seldi. Ve O çocukların kahkahasıydı. Ben her yıl Baharın bu vadiyi ziyaret etmesini bekledim. Ben Lilyum ve siklamen için beklemiştim ve her yıl ruhum da benimle birlikte üzülmüştü; baharla sonsuz özlemle sevinmeyi istiyordum ama yine de yapamıyordum. Ama İsa benim mevsimime girdiğinde, O gerçekten bir bahar oldu Ve O’nda gelecek tüm yılların umudu vardı. O kalbimi neşeyle

doldurdu ve O’nun gelişinin ışığında, ben utangaç bir şey, menekşeler gibi büyüdüm. Ve şimdi dünyaların değişen mevsimleri, hatta bizim dünyanın da, yine O’nun sevecenliğini dünyamızdan silemez. Hayır, İsa ne bir aldanış, nede ozanlara özgü bir algıydı. O sizin *ve* benim gibi bir insandı. Ama yalnızca görüntü, dokunuş ve işitme yönünden aynıydı; diğer tüm açılardan bizden farklıydı. O sevincin adamıydı ve bu sevinç yolu üzerindeydi ki O tüm insanoğullarının üzüntüleriyle buluştu. Ve acılarının yüksek çatılarındandı ki O tüm insanoğullarının sevinçlerini izledi. O bizim göremediğimiz bir vizyonu gördü ve duyamadığımız sesleri duydu ve sanki görünmez kalabalıklara konuşuyordu ve çoğu zaman bizim aracılığımızla henüz doğmamış ırklara seslendi. Ve İsa sık sık tek başına idi. O aramızdaydı ama bizimle birlikte değildi. O yeryüzündeydi ama göklerdendi. Ve sadece kendi yalnızlığımızda belki biz O’nun yalnızlık ülkesini ziyaret edebiliriz. O bizi hassas bir sevgiyle sevdi. Kalbi bir üzüm cenderesiydi. Siz ve ben O’na bir kadehle yaklaşıp ondan içebilirdik. Isa da anlamaya alışamadığım bir şey vardı. O dinleyicileri ile neşe vermek istiyordu. O şakalar yapar ve kelimelerle oynardı; gözlerinde mesafe ve sesinde hüzün olsa da O kalbinin tüm dolgunluğuyla gülerdi. Ama şimdi anlıyorum.

Ben dünyayı genellikle ilk çocuğuna gebe bir kadın olarak düşünüyorum. Isa doğduğunda ilk çocuktu ve öldüğünde de ölen ilk insanoğlu oldu. Yeryüzünün o karanlık Cuma günü suskun olduğunu ve göğün göklerle savaşta olduğunu sizde fark etmediğiniz mi? Ve O’nun yüzü gözlerimizin önünde kaybolduğu zaman biz siste boş anılardan başka bir şey olmadığımızı hissetmediniz mi?

BETRONYALI KLEYOPAS

(Yasa ve Peygamberler illerine)

İsa konuştuğu zaman bütün dünya dinlemek için susturulurdu. O’nun sözleri kulaklarımız için değil, daha ziyade Tanrı'nın dünyayı yarattığı elementler içindi. O denize, bizi doğuran geniş annemize konuştu. O dağa, zirvesi bir Söz olan ağabeyimize konuştu. Ve O, denizin ötesinde meleklerle ve güneşte henüz kilimiz kuruyup sertleşmeden evvel hayallerimizi emanet ettiğimiz dağlara konuştu. Ve hâlâ söylemleri içimizde varı unutulmuş bir aşk şarkısı gibi dönüp duruyor ve bazen tutuşarak hafızamıza yükseliyor. Konuşması basit ve neşe doluydu, sesi kurak topraklarda serin su gibiydi. Bir keresinde O gökyüzüne doğru elini kaldırdı ve Parmakları bir çınar ağacının dalları gibiydi ve gür bir sesle şöyle dedi “Eskinin peygamberleri size konuştu ve kulaklarınız onların konuşmalarıyla dolduruldu. Ama ben size duyduklarınızdan kulaklarınızı boşaltın diyorum.”

“Ye ben size İsa'nın bu sözleri, ne ırkımızdan ne de dünyamızdan bir insan tarafından söylenmedi, daha ziyade Yudea gökyüzünde yürüyen Serafimlerin ev sahibi olan biri tarafından söylendi, diyorum.” Yine tekrar ve tekrar O Yasa ve Peygamberlerden alıntı yapardı ve sonra “Ama ben size diyorum ki” derdi. Ah ne yakıcı sözler, aklımızın kıyılarına bilinmeyen ne denizlerin dalgalarıydı “Ama ben size diyorum ki” sözleri. Hangi yıldızlar ruhun karanlığını arar ve hangi uykusuz ruh şafağı bekler. İsa’nın konuşmasını anlatabilmek için insanın bu konuşmasına sahip olması ya da ondaki yankıyı yakalamaya ihtiyacı var. Ben de ne konuşması ne de yankısı bulunuyor. Bitmez bir hikâyeye başladığımdan size beni affetmeniz için yalvarıyorum. Ama son henüz dudaklarımın üzerinde değil. O rüzgârda hâlâ bir aşk şarkısı.

GADARALI NAAMAN İSTEFAN'IN ARKADAŞI

(Istefan 'm ölümü ürerine)

O’nun şahitleri hâlâ dağılmış bir halde. O kendisi idam edilmeden evvel onlara acıyı miras bıraktı. Onlar ceylan ve tarladaki tilkiler gibi avlanıyorlar ve avcının titreyişleri hâlâ oklarla dolu. Ama onlar yakalanıp ölüme gönderildikleri zaman bile yine de neşeliler ve yüzleri düğün şöleninde olan bir damadın yüzü gibi parlıyor. Çünkü O onlara sevinci de miras bıraktı. Benim kuzey ülkesinde bir dostum vardı adı Istefan'dı ve İsa'yı Tanrı'nın oğlu ilan ettiği için onu pazar yerine sürükleyip taşladılar. Ve Istefan yığılıp vere düştüğü zaman o sanki Efendisinin öldüğü şekle gelmek istercesine kollarını açtı. Kollan uçuşa hazır kanatlar gibi yayıldı. Ve ışığın son parıltısı onun gözlerinde kaybolduğu zaman ben kendi gözlerimle dudakları üzerinde bir gülümseme gördüm. Bu gülümseyiş, baharın geliş müjdesi ve sözü gibi, kış sonundan önce gelen bir nefes gibiydi. Bunu nasıl tarif edebilirim ki? Sanki Istefan “Eğer ben başka bir dünyaya gitsem ve orada başka insanlar beni taşlamak için Pazar yerine götürseler, hatta o zaman bile O’nun içinde olan gerçek ve şimdi benim de içimde olan gerçek için ben yine O’ni ilan ederdim” der gibi görünüyordu. Ve ben orada yakınında duran ve Istefarı’nın taşlanmasını zevkle izleyen bir adamı fark ettim. Onun adı Tarsuslu Saul idi ve Istefan'ı rahip ve Romalılara veren ve taşlamak için kalabalığa teslim eden oydu. Saul kafa olarak kel, kalafat olarak kısaydı. Omuzları çarpık ve görüntü özellikleri kötü sıralıydı ve ben ondan hoşlanmıyordum. Bana onun şimdi evlerin damlarında artık Isa’yı v^{T}aaz ettiği söylendi, inanması güç bir şeydir. Ama mezar Isa’yı O’na karşı çıkanları terbiye etmek ve esir almak için düşmanlarının kapına yürümekten alıkoyamadı. Bana lstefarı’nın ölümünden sonra onun Şam yolunda fethedilip terbiye edildiği söylense de ben o Tarsuslu adamı sevemedim. Ama gerçek bir mürit olabilmesi için kafası kalbinden çok daha büyük. Ve yine de belki ben yanılıyorum. Sık sık yanıldığım olmuştur.

TOMASO

(Kuşkularının ataları ürerine)

Bir avukat olan dedem bir zamanlar şöyle dedi “Gelin gerçeği gözlemleyelim ama sadece gerçek bize ortaya koyulduğu şekliyle” Isa beni çağırdığında ben O’nu önemsedim, çünkü O’nun emri benim irademden daha güçlüydü, yine de danışmanlığımı korudum. O konuştuğu zaman ve diğerleri rüzgârda sallanan dallar gibi eğildiğinde ben kıpırdamadan dinledim. Yine de O’nu sevdim. Üç yıl oldu O bizi, O’nun adını seslendirecek ve uluslara O’nun tanıklığını yapacak dağılmış kitleyi bırakıp gittiği. O zamanlar bana kuşkucu Tornası denirdi. Dedemin gölgesi hâlâ üzerimdeydi ve her zaman gerçeğin gözle görülür şekliyle apaçık ortaya konmasını isterdim. Hatta acıma inanmadan evvel önce elimi kendi yarama basarak kanı hissetmeyi isterdim. Şimdi kalbiyle seven bir insan üzer yine de zihninde bir kuşku barındırıyorsa o kadırgasında ellerinde kürekleri ile yatan ve Efendisinin kırbacı onu uyandırana dek özgürlük düşleri gören bir köle olmak dışında başka bir sev değildir. Ben kendim böyle bir köleydim ve ben özgürlük havaileri kurardım ama dedemin uykusu üzerimde idi. Etime kendi günümün kırbacı gerekli. Hatta Nasıralınm huzurunda bile küreğe zincirlenmiş ellerimi görmemek için gözlerimi kapamıştım. Kuşku, imanın kendi ikiz kardeşi olduğunu bilmek için gereğinden fazla yalnız bir acıdır. Kuşku mutsuz ve sapık bir sokak çocuğu ve kendisini doğuran anne onu bulup kucaklaşa da, o kararsız ve korku içinde geri çekilecektir. Çünkü kuşku kendi yaralan şifa bulup İyileşmeyene kadar gerçeği tanımayacaktır.

O kendini bana apaçık gösterene ve elimle O'nuıı yaralarına dokunana kadar Isa’dan kuşkulandım. Sonra ben kendi dünüm ve atalarımın dününden kurtulduğumda, gerçekten inandım. İçimdeki ölü kendi ölülerini gömdü ve yaşayanlar, hatta insanoğlu olan kişi bile Kutsanmış Kral için yaşayacaktır. daha dün onlar bana Persler ve Hindulara gidip O’nun adını dillendirmemi söylediler. Ben gideceğim. Ve bugünden ve ömrümün son gününe dek, şafakta ve akşam vaktinde, ben Rabbimin haşmetle

yükseldiğini görecek ve O’nun konuştuğunu duyacağım.

MANTIKÇI ELMADAM

(Isa bir serseri)

Siz bana İsa, Nasıralıdan konuşmayı önerdiniz ve söyleyecek çok şeyim var ama henüz zamanı gelmedi. Yine de şimdi size anlatacağım her şey gerçeğin kendisidir. Çünkü gerçeği açıklamadıkça, yapılan tüm konuşmalar değersizdir. Gördüğünüz, tüm düzene karşı gelen düzensiz bir adam, tüm malvarlığına karşı olan bir dilenci ve sadece düzenbaz ve serseriler arasında mutlu olan bir avvaştı. O ne bu devletin gururlu bir oğlu ne de bu imparatorluğun korumalı bir vatandaşıydı; bu nedenle O hem bu devleti hem de bu imparatorluğu hor gördü. O havada uçan kuşlar gibi hür ve sorumsuz yaşamak istiyordu ve bu nedenle avcılar oklarıyla O'nu yere indirdi. Hiç kimse atalarının sel kapılarını açarak suların altında kalmaktan kurtulamaz. Yasa budur ve o Nasıralı yasayı yıktığı için akılsız takipçileriyle birlikte yok edildi. Ve orada O'nun gibi, kaderimizin seyrini değiştirmek isteyen başkaları da yaşıyordu. Onlar kendileri değişmişti ve kaybedenler onlar kendileri oldu. Şehir duvarları yanında yetişen asmasız bir üzüm var. Yukarı doru sürünerek taşlara tutunur. Bu üzüm yüreğinden 'Ben gücüm ve ağırlığımla bu duvarları yok etmeliyim mi' demeli. Diğer bitkiler buna ne demeli? Elbette onlar onun bu aptallığına gülerdi. Şimdi Efendim, ben bu adam ve onun tedbirsiz havarilerine sadece gülerim ancak.

MERYEMLERDEN BİRİ

(O’nun hüznü ve gülümseyişi üzerine)

O’nun başı daima dikti ve Tanrı'nın alevi gözlerindeydi. Sık sık hüzünlüydü ama hüznü acı çekenlere gösterilen sevecenlik ve yalnızlığa adanan bir dostluktu. O gülümsediğinde bu gülümseyişi bilinmeyenin özlemini çekenlerin açlığı gibiydi. Bu çocukların göz kapaklarının üzerine düşen yıldızların tozu ve boğazdaki bir lokma ekmek gibiydi. O hüzünlüydü, yine de bu hüzün dudaklara yükselip bir gülümseyiş olurdu. Sonbahar dünya üzerindeyken bu ormanda altından bir duvak gibiydi. Ye bazen göl kıyılarındaki mehtap gibi görünüyordu. Yine de yoldaşları üzerinde havalanmak istemeyen kanatlının hüznü gibi hüzünlüydü.

YUNANLI ŞAİR ROMANUS

(İsa, Oğan)

O bir ozandı. O bizim gözlerimiz için gördü ve kulaklarımız için işitti ve sessiz sözcüklerimiz O'nun dudaklarındaydı ve hissedemediklerimize O'nun parmakları dokundu. Kalbinin içinden kuzeye ve güneye sayısız şarkı söyleyen kuşlar uçtu ve tepenin eteklerindeki küçük çiçekler adımlarını cennetlere kaldırdı. Çoğu zaman O'nun eğilerek çimenlerin dallarına dokunduğunu gördüm. Ye yüreğimde O'nun "Küçük yeşil setler tıpkı Besan ve Lübnan meşeleri gibi krallığımda benimle birlikte olacaksınız" dediğini duydum. O sevecenlikle, çocukların utangaç yüzlerini, Güneyden mürt ve buhur dâhil her şeyi sevdi. O bir nar ya da iyilik olsun diye O'na verilen bir kadeh şarabı sevdi; O'na sunulanın handaki bir yabancı ya da zengin bir ev sahibi tarafından sunulup sunamamasının bir önemi yoktu. Ve O badem çiçeklerini severdi. Onları avuçlarına toplayarak ve sanki dünyadaki tüm ağaçları sevgisiyle kucaklamak istercesine telekler arasına yüzünü gömdüğünü gördüm. O denizleri ve cennetleri biliyordu ve ışığı bu ışıktan olmayan İnciler ve gecelerimizin ötesindeki yıldızlardan bahsederdi. O dağları kartalların bildiği gibi ve vadileri dere ve akarsuların bildiği gibi bilirdi. Ve O'nun sessizliğinde bir çöl ve konuşmalarında bir bahçe vardı. Evet, O kalbi yükseklikler ötesinde bir çardakta yaşayan bir ozandı ve şarkısı kulaklarımız için söylense de, başka kulaklar ve hayatın her daim genç ve vaktin hep şafak vakti olduğu başka ülkelerin insanları için de söylendi. Bir vakitler bende kendimi ozan sanırdım ama Bethany de O'nun önünde durduğum vakit, tüm enstrümanlara hâkim olan birinin karşısında sadece tek dizdi bir enstrümanı tutmanın ne demek olduğunu bildim. Çünkü sesinde gök gürültüsünün kahkahası, yağmurun gözyaşları ve rüzgârda neşeli ağaçların dansı vardı. Ve bunu bildiğimden tek dizeli lirim ve sesim ile ne dünün anısını ne de yarının umutlarını örüyorum, lirimi bir kenara koydum ve sessiz kalacağım. Ama alacakaranlıkta her zaman kulak vereceğim ve tüm ozanlara egemen ozanı dinleyeceğim.

ŞAKİRT LEYİ

(İsa’yı ayıplayanlar ürerine)

Bir akşamüzeri evimin önünden geçti ve ruhum içimde şahlandı. O benimle konuştu ve dedi ki “Levi gel ve beni izle.”

Ve ben o gün O'nu izledim. Ve ertesi gün akşam vakti evime gelmesi ve benim konuğum olması için O'na yalvardım. Ve O ve O'nun arkadaşları benim eşiği geçtiler, beni ve eşim ve çocuklarımı kutsadılar. Ve benim diğer misafirlerim de vardı. Onlar publıcans ve öğrenme erkekler vardı, ama onlar yüreklerinde O'na karşı idi. Onlar vergi memuru ve öğrenim adamlarıydı, ama onlar yüreklerinde O'na karşı idiler. Biz masanın etrafında otururken hancılardan biri İsa’yı sorgulatarak “Siz ve müritlerinizin yasaları çiğnediği ve Sabbat günü ateş yaktığınız doğru mudur?” dedi. Ve Isa ona yanıt vererek şöyle dedi “Biz gerçekten Sabat günü ateş yakıyoruz. Biz Sabat gününü tahrik etmek \ʳe dokunuşumuzla tüm günlerin kura anızını yakmak istiyoruz.” Ve başka bir vergi memuru “Sizin handa kirli olanlarla oturup şarap içtiğiniz bize söylendi” dedi Ve Isa “Evet, onları da teselli etmek istiyoruz” diye yanıtladı. Biz buraya taçsız ve ayakkabısı* olanla ekmek ve kadehi paylaşmak dışında içinize neden geldik? Birkaç, evet, çok az sayıda tüysüz rüzgâra cesaret eder ve kanatlı ve tam teşekküldü olanlar çok ancak henüz yuvadalar. Ve biz onların hepsini gagamızla besleyeceğiz, hem zayii hem de atık olanı. Ve başka bir vergi memuru O'na şöyle dedi “Kudüs fahişelerini koruyormuşsunuz” Sonra İsa’nın yüzünde sanki Lübnan’ın yüksek kayalıklarını gördüm ve O şöyle cevap verdi “Doğrudur”

“Hesap günü bu kadınlar Baha'mın tahtı önünde yükselecekler *ve* kendi gözyaşları ile aklanacaklar, Ama siz kendi hükümlerinizin zincirleriyle ile aşağıda kalacaksınız.” Babil kendi fahişeleri tarafından yıkılmadı. Babil ikiyüzlülerin gözleri bir daha gün ışığı görmesin diye küle dönüştü. Ve diğer memurlarda O’nu sorgulayacaklardı ama ben işaret ettim ve susmalarını söyledim çünkü O’nun onları şaşırtacağını biliyordum ve onlarda benim misafirlerimdi ve utandırılmalarını istemiyordum. *Ve* gece

yarısı olurken memurlar evimden ayrıldılar ve ruhları topallıyordu. Sonra ben gözlerimi kapadım ve sanki bir vizyondaymış gibi beyaz giysiler içinde yedi kadının İsa'nın önünde durduklarını gördüm. Onların kolları göğüslerinde kamet bağlamış ve başları aşağı eğikti ve ben düşümdeki sisin içine derinden baktım ve yedi kadından birinin yüzünü izledim ve bu benim karanlığımda parlıyordu. Bu Kudüs'te yaşamış bir fahi- şenin yüzüydü. Sonra gözlerimi açtım ve O'na baktım ve O bana ve masadan ayırmayan diğerlerine gülümsüyordu. Ve ben yine gözlerimi kapadım ve bir ışıkta O'nun etrafında duran beyaz giysiler içinde yedi adam gördüm. Ve ben bunlardan birinin yüzünü seyrettim. Bu sonra sağ elinden çarmıha gerilen bir hırsızın yüzüydü. Ve sonra İsa ve yoldaşlar yola çıkmak için evimden ayrıldılar.

CELİLE'DE BİR DUL

(îsa, Z*alim)*

Oğlum benim ilk ve tek doğan çocuğumdu. Tarlalarımızda emek verir ve hayatından memnundu ta ki Isa denilen adamın kalabalıklara konuştuğunu duyana kadar. Sonra oğlum, sanki Yabancı ve zararlı yeni bir ruh, onun ruhunu kuşatmış gibi aniden değişti. O tarlayı ve bahçeyi terk etti ve beni de terk etti. O değersiz biri ve yolların yaratığı oldu. O Nasıralı İsa kötü biriydi, yoksa hangi iyi insan oğlunu annesinden ayırır? Çocuğum bana söylediği son şey bu oldu: "Ben O'nun müritlerinden biriyle Kuzey Ulkesi'ne gideceğim. Hayatım Nasıralı üzerine kurulmuştur. Beni sen doğurdun ve bunun için sana minnettarım. Ama Benim mecburen gitmem gerekir. Sana zengin toprağımızı ve gümüş ile altınları bırakarak gitmiyor muyum? Giydiğim giysiler dışında başka bir şey almayacağım." Böylece oğlum konuştu ve ayrıldı.

Ve şimdi Romalılar ve rahipler İsa'yı ele geçirdiler ve O'nu çarmıha gerdiler ve iyi de yaptılar. Anne ve oğlu ayıran bir adam dindar olamaz. Centilmenlerin şehirlerine bizim çocuklarımızı gönderen bir adam bizim dostumuz olamaz. Oğlumun bana geri dönmeyeceğini biliyorum. Ben onun gözlerinde bunu gördüm. Ve bana sürülmemiş bir tarla ve solmuş bir bahçeye sebep olan kişi, Nasıralı İsa'dan bu nedenle nefret ediyorum. *Ve* O'na şükreden tüm herkesten nefret ediyorum. Pek gün olmadı bana İsa'nın birinde "Babam, annem ve kardeşlerin benim sözlerimi duyan ve beni takip edenlerdir" dediğini söyledikleri. Ama oğullar neden O'nun ayak izlerini takip etmek için annelerini terk etmeli? Ve neden benim mememin süt henüz tadılmamış bir çeşme için unutulmalıdır? Ve kollarımın sıcaklığı soğuk ve düşmanca Kuzey ülkesi için terk edilmeli? Evet, ben Nasıralıdan nefret ediyorum ve ömrümün son günlerine kadar da edeceğim çünkü O beni ilk doğanım ve tek oğlumdan şovdu.

İSA'NIN KUZENİ YAHUDA

(Vaftizci Yahya’nın ölümü ürerine)

Ağustos ayında bir gece üzeri biz gölden fazla uzakta olmayan bir kırda Efendi ile birlikte idik. Kıra eskiler tarafından Kafatası Çayırı deniyordu. Ve İsa çayırın üzerine uzanmış ve yıldızlara bakıyordu. Ve aniden iki adam nefes nefese aceleyle bize doğru geldiler. Onlar sanki acı içinde kıvranıyorlardı ve İsa'nın ayaklarına secde düştüler. Ve İsa ayağa kalktı ve dedi, “siz nereden geldiniz?” Ve adamlardan biri “Machaereus’ten” diye yanıtladı. Ve İsa ona baktı ve rahatsız oldu, ve, “Yahya’ya ne oldu?” dedi. “Yahya bugün zindan hücresinde öldürüldü” dedi. *Ye* adam “Hücresinde kafası kesildi” diye ekledi. Sonra İsa başını kaldırdı. Ve ardından yürüyerek bizden biraz uzaklaştı. Bir süre sonra O yeniden aramızda durdu. Ve “kral, peygamberi bugünden daha önce de öldürebilirdi. Gerçekte kral, tebaasının arzusunu test etmiştir” Eski zaman kralları bir peygamberin kafasını kata avcılara vermek için bu kadar yavaş hareket etmezlerdi. Ben Yahya için üzülmeyeceğim, aksine kılıcın inmesine izin veren Herod’a üzülüyorum. Zavallı kral, yakalanan bir hayvan gibi ve çember ve iple yönlendiriliyor. “Zavallı küçük Tetrarkh'lar kendi karanlıklarında kaybolurken tökezleyerek aşağı düşüyorlar.” Ve durgun denizden ölü balıktan başka ne bekleyebilirsin ki? Krallardan nefret etmiyorum. Bırakın insanoğullarını yönetsinler, ama sadece onlar insanoğlundan daha akıllı oldukları sürece. Ve efendi iki kederli yüze baktı ve sonra bize baktı ve tekrar konuştu ve şöyle dedi “Yahya yaralı olarak doğdu ve onun yaralarının kanı sözleriyle birlikte ileriye aktı. O özgürlüktü yine de kendin özgür değil ve sadece dürüst ve adıl olana sabır gösterirdi. Gerçekte o sağırlar yurdunda haykıran bir sesti ve ben onu acısı ve yalnızlığı içinde sevdim. Ve ben kafasını toza vermeden evvel kılıca verecek gururunu sevdim.” Size söylüyorum “Zekeriya oğlu Yahya kuşkusuz ırkının son adamı ve tıpkı ataları gibi o da tapınağın eşiği ve mihrabın arasında öldürüldü.” Ve İsa tekrar bizden uzak çürüdü. Sonra döndü ve şöyle dedi “Bir saat yönetenler yılları yönetenleri öldürdüğü her daim var olmuştur. Ve sonsuza dek mahkeme tutacak ve henüz doğmamış

birini kınadığım ilan edecek ve o suçu işlemeden evvel ölüm kararnamesini verecekler. Zekeriya oğlu krallığımda benimle birlikte yaşayacak ve günlen uzun olacak. Sonra Yahya'nın öğrencilerine döndü ve “her eylemin kendi sabahı vardır” dedi. Ben kendim belki bu eylemin sabahı olabilirim. Gen gidin arkadaşlarımın arkadaşları ve onlara benim onlarla olduğumu söylevin. Ve iki adam bizden ayrılarak gittiler ve daha az ağır kalpli görünüyorlardı. Sonra İsa çimenlerin üzerine tekrar uzandı ve kollarını açtı ve tekrar yeniden yıldızlara baktı. Şimdi artık geç olmuştu. Ve ben O'ndan pek uzakta yatmıyordum ve mecburen dinlenmem gerekir ordu ama uykumun kapısını bir el tıklıyordu ve ben uyanık kaldım ta ki İsa ve şafak beni tekrar yola çağırana kadar.

ÇÖLDEN GELEN ADAM

(Para sarrafları ürerine)

Ben Kudiis'rc bir tabancıydım. Ben kutsal şehre büyük Tapınağı görmeye ve eşim kabileye ikiz oğul verdiği için sunakta kurban vermek için gelmiştim. Ve kurbanımı verdikten sonra ben tapınağın revakında durdum ve sarraflara ve kurbanlık için güvercin satanlara baktım ve mahkemeden yükselen büyük gürültüyü dinledim. Ve ben yerimde hâlâ duruyorken sarraflar ve güvercin satıcılarının ortasına aniden bir adam geldi. O heybetli bir adamdı ve hızla geldi. Elinde keçi derisinden bir ip tutuyordu ve sarrafların tezgâhlarını devirdi ve iple kuş tezgâhlarına vurmaya başladı. Ve ben onun yüksek sesle “bu kuşları yuvaları olan gökyüzüne bırakın” dediğini duydum. Erkek ve kadınlar ondan kaçıyordu ve o kum tepelerin üzerinde dönen rüzgâr gibi aralarında dönüyordu. Bütün bunlar bir anda olup bitti ve sonra tapmak mahkemesi sarraflardan boşaldı. Sadece adam orada yalnızca durdu ve takipçileri ona mesafede duruyordu. Sonra yüzümü döndüm ve tapınağın revakında başka bir adam gördüm. Ve ben ona doğru yürüdüm ve şöyle dedim “Efendim tıpkı bir tapmak gibi orada yalnız duran bu adam kim?” Ve o “Bu Nasıralı İsa, Celilede son dönem peydahlanan bir peygamber. Burada Kudüs’te tüm insanlar ondan nefret eder” dedi. Ve ben “Kalbim onun kamçısı olacak kadar güçlü ve ayaklarına eğilecek kadar verimlidir” dedim. Ve İsa kendisini bekleyen takipçilerine doğru döndü. Ama onlara ulaşmadan önce tapınağın üç güvercini uçtu ve biri onun sol omzuna diğer ikisi ayaklarının önüne kondu. W o her birine şefkatle dokundu. Sonra yürümeye devam etti ve attığı her adımında ligler vardı. Şimdi söyleyin bana muhalefet görmeden yüzlerce kadın ve erkeğe saldırtıp dağıttıran hangi güç vardı bu adamda? Bana herkesin ondan nefret ettiği söylendi, yine de o gün onun önünde kimse durmadı. O tapmak mahkemesi yolunda nefretin dişlerini mi sökmüştü?

PETRUS

(Takipçilerinin sabahı ürerine)

Birinde günbatımında İsa bizi Beytsayda kasabasına yöneltti. Biz yorgun bir gruptuk ve yolların tozu üzerimizdeydi. Ve biz bahçe ortasında büyük bir eve geldik ve ev sahibi kapıda duruyordu. Ve İsa ona şöyle dedi "Bu adamlar yorgun ve ayakları şişmiş. İzin ver evinde uyusunlar. Gece soğuk ve onların dinlenecek sıcak bir yere ihtiyaçları var." Ve zengin adam "Onlar benim evimde uyumayacaklar" dedi ve İsa, "Bahçenizde uyumakla onları mustarip edin" dedi. Ve adam "Hayır, onlar benim bahçemde de uyuyamazlar" diye yanıtladı. Sonra İsa bize dönüp, "sizin yarınınız böyle olacak, şimdiki *mevcut an geleceğiniz* gibi olacak. Tüm kapılar yüzünüze kapanacak ve yıldızların altındaki bir bahçe bile döşeğiniz olamayacak" dedi. .Ayaklarınız gerçekten yolda sabırlı olur ve beni takip ederse, belki bir lavabo ve bir yatak bulabileceksiniz ve belki ekmek ve şarap da. Ama eğer bunlardan hiçbirini bulamadaysanız çöllerimden biri geçtiğinizi unutmayın. Gelin ilerleyelim. Ve zengin adam rahatsız olmuştu ve yüzü değişmişti ve kendi kendisine duyamadığım kelimeler mırıldandı ve o bizden küçülerek çekildi ve bahçesine döndü. Ve biz yolun üzerine İsa'yı izledik.

MELAİKE BABİLLİ GÖKBİLİMCİ

(İsa'nın Mucizeleri)

Sız beni İsa'nın mucizeleri hakkında sorguluyorsunuz. Her bin vılda bir güneş, av ve bu dünya ve kardeş gezegenler düz bir çizgide buluşarak bir an görüşüp birlikte teselli oluyorlar. Sonra yavaş yavaş dağılarak ve başka bir bin yılın geçişini bekliyorlar. Orada mucizeler ötesinde mevsimler vok ancak yine de sessiz ve ben her mevsimi bilmiyoruz. Ve ya eğer bir mevsim bir adam şeklinde tezahür ederse ne yapılabilir? İsa'da, vücudumuz ve havailerimizin unsurları yasaya göre bir araya geldi. Onun önünde zamansız olan tüm her şey O'nda zamanla doldu.

Onun körlere göz verdiği, felçlileri yürüttüğü ve kaçıklardan şeytanları çıkardığını söylerler. Farz et körlük karanlık düşüncelerin üstesinden gelinecek yanan bir alevden başka bir şey değil; farz et kavruk bir uzuv enerjiyle canlandırılabilecek bir aylaklıktan öte bir şey değil ve belki şeytanlar, yaşamımızın bu huzursuz unsurları, barış ve dinginlik meleklerince dışarı atılıyorlar. Onlar O'nun ölüleri hayata döndürdüklerini söylüyorlar. Eğer sız bana ölümün ne olduğunu anlatabilirseniz sonra ben hayatın ne olduğunu size söyleyeceğim. Bir tarlada ben bir meşe palamudunu, hareketsiz ve görünüşte yararsız görünen bir şeyi izledim. Ye ilkbaharda ben bu meşe palamudunun kök salıp bir meşe ağacının başlangıcı olarak güneşe doğru yükseldiğini gördüm. Elbette siz bunu bir mucize savardınız, vine de bu mucize her sonbahar uyuşukluluğunda her ilkbahar tutkusuyla binlerce kere dövünecektir. Neden o insanoğlunun kalbinde dövünmesin ki? Mevsimler mesh edilen bir insanoğlunun ellerinde va da dudaklarında toparlanmamak mı? Eğer tohum görünüşte ölü göründüğü halde Tanrı toprağa onu barındırma sanatım veriyorsa, görünüşte ölü görünse dahi başka bir insanın kalbine nefes veren bir insana neden bunu vermesin? Ben insanoğlunun en büyük mucizenin ta kendisi olduğu, bir yolcu olan, cürufumu altına dönüştüren, benden nefret edenleri sevmemi bana öğreten ve böyle yapmamla bana teselli ve uykularıma tatlı rüyalar

veren kişinin yanında size bahsettiğim küçük savdığım mucizelerdendi. Bu benim kendi havarimin mucizedir. Benim ruhum kör benim ruhum topaldı. Ye ben huzursuz ruhlar tarafından ele geçirilmiş ve ölmüştüm. Ama şimdi apaçık görüyor ve dimdik yürüyorum. Huzurluyum ve kendi öz varlığımı günün her saati açıklayıp ilan etmek için yaşıyorum. Ve ben O'nun takipçilerinden biri değilim. Ben ancak mevsimde bir boş arazileri ziyaret eden ve göklerin yasaları ve bunların mucizeleri dikkatte alan eski bir gökbilimcisinin. Ve ben zamanımın alacakaranlığındayım ama her ne zaman onun şafağını arasam İsa’nın gençliğini ararım. Ve sonsuza dek gençliği arayacağım, içimde şimdi vizyonları arayacak bilgi duruyor.

BİR FİLOZOF

(Merak ve güzellik ürerine)

Bizimle olduğu zaman O bize ve dünyamıza meraklı gözlerle bakardı çünkü O’nun gözleri çıtların perdeleriyle perdelenmemişti ve gördüğü her şey gençliğinin ışığında net görünüyordu. O güzelliğin derinliğini bilse de yine de onun huzuru ve heybeti karşısında daima hayret ederdi ve O dünyanın karşısında ilk gününün önünde duran ilk insan gibi dururdu. Duyulan körelmiş olan bizler ise tana gün ışığında bakıyor ama yine de göremiyorduk. Kulaklarımızı kabartır ama duyamıyordu, kollarımızı uzatır ama dokunamıyorduk ve Arabistan’ın tüm tütsüleri yakılmış olsa da yoluma devam eder ve kokusunu alamıyorduk. Biz ne akşam vakti tarlasını sürmekten evine dönen çiftçiyi görüyor, ne sürüsünü bayıra süren çobanın kavalını duyuyor ne de günbatımına dokunmak için kollarımızı açardık ve burun deliklerimiz artık Şaron gülünün kokusunun açlığını çekmiyordu. Hayır, biz ne krallıkları olmayan kralları şereflendiriyor ne dizeleri insan eli tarafından dizginlenmeyen arpları duyuş or ne de sanki kendimiz genç bir zeytin ağacıymışız gibi zenginliklerimizde oynayan çocukları görüyorduk. Bütün kelimelerin etten dudaklardan yükselmesi gerekiyordu, yoksa birbirimizi sağır ve dilsiz savardık. Gerçekte bizler bakar ama göremeyiz ve kulak verir ama işitemeyiz; biz yer içer ama bir tat alamayız. Ve işte Nastralı İsa ile aramızdaki fark burada yatar. O’nun duyuları daima yenileniyor ve O'na dünya her zaman yeni bir dünya oluyordu. O’na bir bebenin ığıl tısı tüm insanlığın çığlığından daha değersiz değildi, ovsa bize bu sadece bir ığılıydı. O’na bir çiçeğin kökü Tanrıya duyulan özlemdi, oysa bize bu sadece bir kökten başka bir şey değildi.

ÜRİYA NASIRALI YAŞLI BİR ADAM

(O aramızda bir yabancıydı)

O aramızda bir yabancıydı ve hayatı karanlık perdeler ardında gizliydi. O bizim Tanrı'mızın yolunda yürümedi ancak hata ve rezillerin yolunu izledi. O'nun çocukluğu ayaklandı ve doğamızın tatlı sütünü reddetti. Gençliği tıpkı gece vanan kuru otlar gibi tutuşmuştu. Bu tür adamların tohumları insanlığın irilik dalgasının kıyısında atılır ve kutsal olmayan fırtınalarda doğarlar. Ve bu fırtınalar içinde hayatı bir gün ve ölümü sonsuza dek yaşarlar. Siz O'nu bizim bilgin büyüklerimizle tartışan ve onların haysiyetlerine gülen aşırı mağrur çocuğu hatırlamıyor musunuz? Ve O'nun testere ve keski aletiyle yaşadığı gençlik zamanını hatırlamıyor musunuz?

O tatillerde bizim oğul ve kızlarımıza eşlik etmek istemiyor, yalnız yürümek istiyordu. W ona selam verenlerin selamını almazdı sanki kendisi bizden üstünmüş gibi. Ben kendim onunla bir kez tarlada karşılaşırken selam verdim, o sadece gülümsedi ve bu gülümsemesinde ben kibir ve hakareti gördüm. Bundan kısa süre sonra kızım arkadaşlarıyla üzüm toplamak için bağlara gitti ve onunla konuştu ama o kızıma cevap vermedi. Sanki kızım aralarında değilmiş gibi o bütün üzüm toplayıcılarına bir grup halinde konuştu. Kendi halkını terk edip bir serseriye dönüştüğü zaman bir gevezeden başka bir şey olmadı. Sözleri etimizde bir pençe gibiydi ve sesi belleğimiz de hâlâ bir ağrıdır. O bize ve atalarımızın atalarına mutlak kötülük çekerdi. Ve dili zehirli ok gibi bağrımızı arardı.

Isa böyleydi. O benim oğlum olsaydı onu Roma ordusuyla Arabistan'a taahhüt eder ve düşman okçuları onu hedef alsın ve beni onun saygısızlığından özgürleştirsinler diye, savaşın en ön saflarına yerleştirmesi için kaptana yalvarırdım. Ama benim oğlum yok. Ve belki de buna minnettar olmalıyım. Halkının düşmanı ve ağaran saçlarımı ve beyaz sakalımı utanç içinde yere indiren Ya benim oğlum olsaydı?

OZAN NİKODİM SANHEDRİN'DEKİ YAŞLILARIN EN GENCİ

(Aptallar re hokkabazlar üzerine)

İsa'nın kendi yolunda kendi kendine muhalefet ederek durduğunu ve kendi zihnini bilmediğini ve bu bilginin eksikliğinden kendisini şaşırmış olduğunu söyleyen aptalların sayısı çok. Kendi öttükleri şarkılar dışında başka şarkı tanımayan gerçekten çok baykuşlar var. Siz ve ben Pazar t erine kafalarını sepette taşıyan ve sonra karşılaştıkları ilk alıcıya satan ve sadece kendilerinden daha büyük bir hokkabaza saygı duyan söz hokkabazlarını biliyoruz. Biz Gök-adamını kötüye kullanan pigmeleri biliyoruz. Ve onun meşe ve sedir ağacına ne diyeceğini biliyoruz. Engin boyutlara yükselemedikleri için onlara acıyorum. Mevsime karşı durmaya cesaret eden karaağacı kıskanan büzüşmüş dikene acıyorum. Tüm meleklerin pişmanlıklarıyla kuşatılsalar dahi acımak onlara ışığı getirmez. Çürümüş giysilerinin bile mısırın içinde çarpan ancak yine de kendisi hem mısıra hem de rüzgârın şarkısına ölü olan bostan korkulukları biliyorum. Eçan her şeye ağ ören kanatsız örümceği biliyorum. Ben surlara üfleyen ve kendi gürültülerinden ne tarladakini ne de doğu rüzgârının sesini duyan davullara vuran boynuzlu kurnazları biliyorum. Ben akıntıya karşı kürek çeken ama akıntının kaynağını bulamayan, tüm nehirlerle akarken denize cesaret edemeyenleri biliyorum. Tapınağı inşa edecek olana vasıfsız ellerini sunan ve o vasıfsız eller reddedilince kendi kalbinin karanlığında "ben inşa edilecek her şeyi yok edeceğim diyenleri biliyorum. Ben bütün bunları biliyorum. Onlar İsa'nın bir gün "size esenlik getiriyorum" ve diğer bir günde "kılıç getiriyorum" dediğine itiraz eden insanlardır. Onlar aslında gerçekte İsa'nın "ben iyi niyetli insanlara barış getiriyorum ve barışı yeğleyenler ile kılıcı yeğleyenler arasına bir kılıç uzatıyorum" dediğini anlamıyorlar. Onlar O'nun "benim gerçek krallığım bu dünyadan değil derken aynı zamanda Sezar'a Sezar'ın hakkı olanı da verin deyip demeyeceğini merak ediyorlar ve bilmiyorlar ki tutkularının krallıklarında özgürce girmek istiyorlarsa eğer o zaman kendi ihtiyaç kapılarındaki

muhafıza direnmemeleri gerekir. Bu şehre girmek için bunu hüzünle ödemeleri onların memnuniyet ye yararlarına olacaktır.” Orada “O hassasiyet, nezaket, sevecenlik ve sevgiyle vaaz verirken Kudüs sokaklarında onu arayan annesi ve kardeşlerini duymuyor bile” diyenler var. Onlar annesi ve kardeşlerinin sevgi dolu korkuları içinde yeni bir günün şafağına gözlerimizi açtığı marangoz tezgâhına dönmesini istediklerini bilmiyorlar. Annesi ve kardeşlen onun ölümün gölgesinde yaşanasını istiyorlardı ama O kendisi uykusuz belleğimizde yaşamak için uzak tepenin üzerinde ölüme meydan okuyordu. Ben bu hiç bir yere varmayan çukurları kazan köstebekleri biliyorum. Onlar kalabalığa “Ben kurtuluş yolu ve kapışıyım” ve hatta kendisini yaşam ve diriliş olduğunu iddia ederek kendisini yüceltilğini söyleyen İsa’yı suçlayanlar değil mıydı? Ama Isa Mayıs ayının en yüksek döneminde iddia ettiğinden daha fazla bir şey iddia etmedi. O çok parlak olduğu için parıldayan gerçeği anlatmamak mıydı?

Gerçekten kendisinin yol ve yaşam ve kalbin dirilişi olduğunu söyledi ye ben kendimde O’nun bu geçeğinin ifadesinin bir kanıtıyım. Siz beni, kanun ve kararnameler dışında başka bir şeye inanmayan ve yıldönümlerine daima boyun eğen beni, Nikodım’i hatırlamıyor musunuz? Ve şimdi bana bakın hayat ile yürür ve o tepelerin arkasında yatağına verene kadar dağın üzerine ilk gülümsediği andan itibaren güneşle gülümseyen bir adamım işte. Siz kurtuluş kelimesi karşısında neden topallıyorsunuz? Ben kendim kendi kurtuluşuma onun aracılığıyla ermiş oldum. Yarın bana ne olacağı umurumda değil çünkü biliyorum ki Isa uykumu hızlandırdı ve uzak hayallerimi yoldaşlarım ve yol arkadaşlarım yaptı. Ben büyük bir adama inanıyorum diye daha değersiz bir insan mı oluyorum? Etin ve kemiğin engelleri yere düştü ben Gelileli Ozanı dinlediğim zaman ve bir ruh tarafından kucaklandım ve yüksek boyutlara kaldırıldım ve havadayken kanatlarım tutkunun şarkısını topladı. Ve rüzgâr atından indiğimde Sanhedrin de piyonlarım söküldü yine de kaburgalarım, tüysüz kanatlarım bu şarkıyı korudu. Tün: ovaların yoksulluğu beni bu hazinemden mahrum edemez. Yeterinde konuştum. Vücudunun elleri mıhlanıp kanarken onun düzenlet ip tuttuğu lirinin sesinden memnunum ben.

ARAMATYALI YUSUF ve ON YIL SONRA

(İsa'nın kalbindeki iki akım)

Nasıralının kalbinde Onun baba dediği Tanrı krallığı ve üst dünya krallığı dediği sevinç akımı diye iki akım t ardı. Ve yalnızlığımda ben Onu düşünürdüm ve bu iki akımı onun kalbine kadar izlerdim. Birisinin kıyısında kendi ruhumla buluştum ve bazen ruhum bir dilenci, bazen bir gezgin ve bazen de kendi bahçesinde olan bir prensesti. Sonra kalbindeki diğer akımı izledim ve yolumda dayak yiyen ve tüm altınları soyulan birine rastladım ve o gülümsüyordu. Ve daha sonra ilerde onu soyanı gördüm ve yüzünde akmamış gözyaşları vardı. Sonra bu iki akarsuyun hırıltısını kendi bağrımda da duydum ve sevinçliydim. Ben Pontus Pılatusten ve büyüklerin onu ele geçirdiği günden önceki gün İsa'yı ziyaret ettiğimde uzunca konuştuk ve ben O'na birçok soru sordum ve O benim sorularımı zarifçe yanıtladı

ve ayrıldığımda Onun Rab ve bu bizim dünyanın efendisi olduğunu biliyordum. Bizim sedir ağacı düşeli uzun zaman oldu ama kokusu hâlâ devam ediyor ve sonsuza dek dünyanın dört bir köşesini arayacağız.

BEYRUTLU YORGİ

(Yabancılar ürerine)

O ve arkadaşları benim çitin ötesinde çam koruluğundaydı- iar ve O, onlarla konuşuyordu. Ben çite yakın durdum ve dinledim. Ve kim olduğunu biliyordum çünkü daha o kendisi buraya gelmeden evvel ünü bu kıyılara ulaşmıştı. O konuşmasını bitirdikten sonra ben O’na yaklaştım ve dedim ki; " Efendim, bu adamlarla birlikte gelin beni ve çatımı onurlandırın. "

Ve O bana gülümsedi ve dedi ki “Bugün değil, dostum. Bugün değil.” Ve O'nun sözlerinde bir nimet vardı ve O'ıun sesi soğuk bir gecede bir giysi gibi beni kuşattı. Sonra O arkadaşlarına döndü ve dedi ki “Bizi bir yabancı saymayan bir adama bakın bizi bugünden önce burada görmemesine rağmen bizi kendi eşiğine davet ediyor. Kuşkusuz benim krallığımda hiçbir yabancı yoktur. Bizim hayatlarımız ancak diğer tüm insanların hayatıdır, hepsini bilelim ve bu bilgi dahilinde onları sevebilelim diye bize verildi. Tüm insanların eylemleri bizim eylemler hem gizli hem de açıkta olanlar. Sizi tek bir öz olmaktan ziyade ev sahibi, evsiz olan, çiftçi toprakta uyuklamadan önce tahılı alan serçe ve şükranla veren verici ve gurur ve kabulle verileni alan alıcı birçok öz canlar olmanızı istiyorum. Günün güzelliği sadece kendi gördüklerinde değil ancak başka insanların gördüklerindedir. Bunun için beni seçenlerin birçoğunun arasından ben sizi seçtim.

Sonra tekrar bana döndü, gülümsedi ve dedi ki “Ben de size bunları söylüyorum ve siz de bunu hatırlamalısınız." Sonra O'na yakardım ve dedim ki, efendim evime ziyarete gelmez misiniz? O da yanıtladı “ben sizin yüreğinizi biliyorum ve sizin daha geniş evinizi ziyaret ettim.” Ve o müritleriyle uzaklaşırken “iyi geceler ve evinizin yurdun tüm gezginleri barındıracak kadar büyük olmasını dilerim” dedi.

MECDELLİ MERYEM

Ağzı bir narın kalbi gibiydi ve gözlerindeki gölgeler derin idi. Ve kendi gücünü dikkate alan bir adam gibi O nazik ti. Rüyalarımda bu dünyanın krallarını Onun huzurunda huşu içinde görürdüm. Onun yüzünü anlatmak isterdim ama nasıl anlatabilirim ki? Bu karanlığı olmayan bir gece gibi ve gürültüsü olmayan gündüz gibiydi. Bu hüzünlü bir yüz ve sevinçli bir yüzdü. Ve elini bir kez gökyüzüne doğru nasıl kaldırdığını iyi hatırlıyorum ve ayrılmış parmakları karaağacın dalları gibiydi. Ve O'nun akşama volta attığını hatırlıyorum. O yürümüyordu. Kendisi yol üzerinde bir yoldu; hatta dünyayı yenilemek yeryüzünün üzerine inen bir bulut gibiydi. Ama ben O'nun önünde durduğum ve O'na konuştuğum zaman, O bir insandı ve yüzünü seyretmek kuvvetliydi. Ve O bana "Ne arzulardınız Meryem" dedi. Ben O'na cevap vermek istemiyordum ama kanatlarım sırrımı sardı ve beni ısıttı. Ve çünkü ben O'nun ışığını artık taşıyamadığını için dönüp uzaklaştım ancak utanç içinde değil. Ben sadece utangaçtım ve O'nun parmakları kalbimin dizleri üzerindeyken yalnız kalmak istiyordum.

NASIRALI YOTAM BİR ROMA’LIYA

(Yaşam ve 1*7arlık itlerine)*

Dostum, diğer tüm Romalılar gibi sende hayan yaşamak yerine onu tasavvur etmeyi istiyorsun. Siz ruhlar tarafından yönetilmekten ziyade ülkeleri yönetmek istiyorsunuz. Siz Roma'da kalmak, mesut ve mutlu olmaktan ziyade ırkları fethetmek ve onlar tarafından lanetlenmek istiyorsunuz. Siz sadece yürüyen ordular ve denizlerde konuşlandırılan gemileri düşünürsünüz. Öyleyse siz Nasıralı İsa’yı, kalplerde bir krallık ve ruhun serbest alanlarında bir imparatorluk kurmak için ordusuz ve gemisiz gelen bu basit ve yalnız adamı nasıl anlayabilirsiniz?

Nasıl anlayacaksın savaşçı olmayan fakat vüce göklerin gücüyle gelen bu adamı? O bir Tanrı değildi bizler gibi bir insandı; ancak O’nun içinde toprağın mürü göklerin buhuruyla buluşmak için yükseldi ve sözlerinde kekelemelerimiz görünmez olanın fısıltısıyla kucaklandı ve O'nun sesinde dipsiz bir şarkı duyduk biz. Evet Isa bir insandı, bir Tanrı değil ve işte şaşkınlık ve merakımız burada yatar. Oysa siz Romalılar Tanrılardan başka hiç bir şeyi merak etmezsiniz ve hiç bir insan sizi şaşırtamaz. Bu yüzden Nasıralıyı anlayamıyorsunuz. O aklın gençliğine siz de onun eski çağma aitsiniz. Bugün bizi yönetiyorsunuz; ama biz o başka bir günü bekleyelim. Ne ordusu ne de gemileri olan bu adamın yarma hükmedeceğini kim bilebilir kı? Ruhu izleyen bizler O’nunla yolculuk ederken kan terleyeceğiz ama Roma beyaz bir iskelet gibi güneşte yatacaktır. Biz çok acı çekeceğiz yine de tahammül edecek *ve* yaşayacağız. Ama Roma mecburen toza dönüşecektir. Yine de eğer Roma boyunları bükük ye alçaldığı zamanda O’nun adını telaffuz ederse O Romanın sesine kulak verecektir. Ve O tekrar yeryüzünün kentleri arasında yükselsin diye kemiklerine yeni bir nefes üfleyecektir. Ama bunu ordusu olmadan ve ne kadırga kürekle ne de kölelerle yapmayacak. Bunda tek başına olacaktır.

RIHALI EFRAIM

(Diğer Düğün)

O tekrar Rılıaya geldiğinde onu aradım ye Ona dedim ki; “Efendim, oğluma bir eş alacağım yarın sizden düğün şölenimize katılmanızı rica ediyor ye Gelileli Kana’nın düğünü

nü şereflendirdiğiniz gibi bizim düğünü de şereflendirmeniz için yalvarıyorum.” Ve O, “Ben bir kez düğün şöleninde konuk olduğum doğrudur, ama ben tekrar bir konuk olmayacağım. Ben kendim şimdi artık bir damat’ım” diye yanıtladı. Ve “Ben Efendim, oğlumun düğününe gelmeniz için, size yalvarırım” dedim. Ve O, beni sanki azarlayacakmış gibi gülümsedi ve dedi ki “Neden bana yalvarıyorsunuz? Şarabınız yeterli değil mi?” Ve ben “Benim testiler, tamamen dolu Efendim yine de oğlumun düğününe gelmeniz için ısrar ediyorum sizden” dedim.

Sonra O “kim bilir belki gelebilirim, eğer yüreğin tapınağında bir sunaksa belki kesin gelebilirim” dedi. Ve ertesi gün oldu oğlum evlendi ama Isa düğün şölenine gelmedi. Tüm kalabalık konuklara rağmen kimse gelmemiş gibi hissettim... Belki de O'nu çağırırken yüreğim bir sunak değildi. Belki de başka bir mucize istiyordum.

SURLU TÜCCAR BARKA

(Alım satım ürerine)

Ben ne Romalıların ne Yahudilerin ne de halen O'nun adını öğreten şakirtlerinin Nasıralı İsa'yı anladıklarına inanmıyorum. Romalılar O'nu katlettiler ve bu bir gaftı, Çelildiler O'ndan bir Tanrı yaratmak istediler buda bir hataydı. Isa insanoğlunun kalbiydi. Ben yedi denizlerde yelken açtım, kralları prensesler ve uzak şehirlerin Pazar yerlerindeki hile- kâr ve kurnazlarıyla takas yaptım ama asla onun gibi tüccarları anlayan biriyle hiç karşılaşmadım. Birinde bir meselini anlattığını duydum. "Bir tüccar kendi ülkesini yabancı bir ülke için terk etti." Onun iki hizmetçisi vardı ve o her birine bir avuç dolusu altın vererek şöyle dedi "Ben yurtdışına gittiğim zaman siz de ileri çıkıp kar arayın doğru takas yapın ve alma vermede hizmetinize dikkat edin." Ve bir yıl sonra tüccar gen döndü. Ve o iki hizmetçisine onun altınlarıyla ne yaptıklarını sordu. "İlk hizmetçi 'Bakın Efendim ben hem alını hem satım yaptım ve kar kazandım" dedi. Ve tüccar "kâr sizin olsun çünkü iyi iş yaptın ve hem bana hem de kendine sadık kaldın" diye yanıt verdi. Sonra diğer hizmetçi ileri çıktı ve şöyle dedi "Efendim, ben kaybetmekten korktuğum için ne alım ne de satım yaptım. Bakın, hepsi burada çantanızda duruyor." Ve tüccar altınları aldı ve "sizin inancınız çok az. Takas ederek kaybetmek korku yüzünden ilerleyememekten daha iyidir" dedi. Hatta tüccar rüzgâr gibi tohumunu dağıtsa ve beklediği meyveyi yok etse dahi bundan sonra başkalarına hizmet etmek senin için uygundur." Kendisi bir tüccar olmadığı halde, Isa böyle konuştu, O ticaretin sırrını açıkladı. Ayrıca, O'nun benzetmeleri çoğu zaman bana seyahatlerimden daha uzak gelse de evime ve mallarıma yakındı. Ama genç Naşıralı bir Tanrı değildi ve O'nun takipçilerin böyle bir bilgeden bir tanrı yapma arayış lan üzücüydü.

SAYDALI BAŞRAHİBE
PHUMİA'DAN DİĞER RAHİBELERE

(Bir çağrı)

Arpınızı alın, size şarkı söyleyeyim;
Dizelerinizi altın ve gümüşten vurun;
Çünkü Vadide ejderhayı öldüren
Sonra öldürdüğüne merhametle bakan
Korkusuz adamın şarkısını söyleyeceğim

Arpınızı alın benimle şarkı söyleyin
Yüksekteki yüce meşe
Gök kalpli ye okyanus elli olan
Ölümün solgun dudaklarını öpen adam
Henüz şimdi hayatın ağzında titriyor

Arpınızı alın şarkı söyleyelim
Canavarı nişan alan, görünmez okuyla vuran;
Boynuz ve fildişini yeryüzüne indiren;
Korkusuz avcı

Arpınızı alın benimle şarkı söyleyin
Dağ kentlerini ve kumda kıvrılan yılan gibi
ova şehirlerini fetheden yiğit genç
O pigmelere değil etimize acıkan, kanımıza susayan
Tanrılara karşı savaştı
Ve ilk altın şahin gibi
Yalnız kartalları rakip seçti çünkü
Kanatları geniş ve gururluydu;
Ve az kanatlı olanı kanatsız bırakmak istemedi
Arpınızı alın benimle şarkı söyleyin;
Deniz ve uçurumu neşeli şarkısını
Tanrılar öldü;
Ve onlar unutulmuş adanın unutulmuş denizinde yatıyorlar

Ve onları öldüren tahtında oturur
O sadece bir delikanlı
Bahar henüz ona sakal vermemiş
Ve yazı henüz tarlasında genç
Arpınızı alın benimle şarkı söyleyin
Kuru ve yapraksız dalları kesen;
Yine de yaşayan kökleri derin besleyen toprağın bağrına gönderen;
Ormandaki fırtına
Arpınızı alın benimle şarkı söyleyin
Sevdiklerimizin ölümsüz şarkısını
Hayır, kızlarım ellerinizi alın
Arpınızın yanma yatırın
Onu şimdi seslendirenleyiz
Ne şarkımızın hafif fısıltısı onun fırtınalarına ulaşabilir
Ne de heybetli sessizliğini delebilir
Arpınızın yanına yatın, yakınımda etrafıma toplanın
Onun sözlerini size yineleyeceğim
Ve size amellerini anlatacağım
Çünkü sesinin yankısı tutkularımızdan derindir.

KÂTİP BENYAMİN

(Bırakın kendi ölülerini ölüler gömsünler)

İsa’nın Roma ve Yudea’nın düşmanı olduğu söylendi ama ben size Isa hiç kimsenin ve hiç bir ırkın düşmanı olmadığını söylüyorum. Ben O’nun “Havadaki kuşlar ve dağın zirveleri, kendi karanlık deliklerindeki yılanları düşünmezler. Bırakın kendi ölülerini ölüler gömsünler. Yaşayanlar arasında kendiniz olun ve yükseklere uçun” dediğini duydum. Ben O’nun şakirtlerinden biri değildim. Ben sadece O’nun yüzünü izlemek için O’nunla giden birçok kişiden biri idim. O Roma’ya sonra Romanın köleleri olan bizlere oyuncaklarıyla oynayan ve daha büyük oyuncak için birbirleriyle itişen çocuklarına bakan bir baba gibi baktı. Ve bulunduğu yükseklikten güldü.

O devlet ve ırklardan daha büyüktü. O devrimlerden daha büyüktü... Tek başına ve yalnızdı. Ve O bir uyanıştı O bizim tüm dökülmemiş gözyaşlarımıza ağladı. Ve tüm isyanlarımıza gülümsedi. O henüz doğmamışlarla doğmanın kendi gücü idaresinde olduğunu ve onlara kendi gözleriyle değil O’nun bakış açısıyla görmelerini önerebileceğini biliyordu. Isa yeryüzünde yeni bir krallığın başlangıcıydı ve bu krallık kalıcı olacaktı. O, ruhun krallığını inşa eden tüm kralların oğlu ve torunu idi. Ve dünyamızda sadece ruhuyla kralları hüküm sürmüştür.

ZAKAY

(İsa'nın Kaderi üzerine)

Siz söylendiğini duyduklarınıza inanıyorsunuz. Söylenmeyene inanın çünkü insanoğlunun sessizliği onun kelimelerinden daha çok gerçeğe yakındır. Siz İsa'nın kendi utanç verici ölümünden kaçarak ve takipçilerini zulümden korutup koruyamayacağını soruyorsunuz. Ben size eğer isteseydi gerçekten kaçabilecekti diye cevap veriyorum ama O ne güvenliği ne de sürüsünü gecenin kurtlarından koruma arayışındaydı. O kendi kaderini ve O'nu daimi severlerin yarınını biliyordu. O'na her birimize neyin isabet edeceği kehaneti müjdelenmişti. O kendi ölümünü aramadı ama O ölümü mısırını toprakla kundaklarken kışı kabul eden ve ardından bahar ve hasat dönemini bekleyen bir karı koca gibi ve en büyük taşı temele yerleştiren bir inşaat ustası gibi kabul ederdi. Biz Çelileli insanlarız ve Lübnan'ın yamaçlarındanız. Efendimiz kendi, yaşlılık gelene ve yıllara geri dönmemizi fısıldayana dek kendi bahçelerimizde onun gençliğiyle yaşamamız için bizi ülkemize yönlendirebilirdi. Bir şeyler O'ıun, diğerlerinin peygamberleri okuduğu ve ardından kalplerini ifşa ettiği köyümüzün tapınaklarına geri getiren yolunu engellemiş miydi? O, "Şimdi batı rüzgârı ile doğuya gideceğim" diyemez miydi ve bunu demekle dudaklarında bir gülümseme ile bizi azledemez miydi? Evet, O "Akrabalarınıza geri dönün. Dünya henüz benim için hazır değil; Ben bin yıl sonra geleceğim; Benim dönüşümümü beklemek için çocuklarınızı eğitin" diyebilirdi. O böyle yapabilirdi eğer yapmayı seçseydi. Ama O görünmez bir tapınağı inşa etmek için köşe taşını kendi kovması ve kendisine yakın çimento olarak küçük çakıl taşları olan bizi koyması gerektiğini biliyordu. O ağacının özsuyunun köklere yükselmesi gerektiğini biliyordu ve O köklerin üzerine kanını döktü ve O'na göre bu bir kurban değil bir kazanç idi. Ölüm bir açıklamaydı. İsa'nın ölümü O'nun hayatını açıkladı. O sizden ve kendi düşmanlarından kaçınış olsaydı, dünyanın fatihleri siz olurdunuz. Bu nedenle O kaçmadı. Sadece her şeyi arzulanan her şeyi verebilir. Evet, İsa düşmanlarından kaçabilir ve yaşlanana kadar

uzun ömür yaşayabilirdi. Ama O mevsimlerin geçişini biliyordu ve onların şarkısını söylemek istedi. Silahlanmış dünyaya karşı duran hangi insan çağların üstesinden gelebilmek için anlık yenilgiyi kabul etmez? Ve sız şimdi gerçekte İsa'yı kim katletti, Romalıların mı yoksa Kudüs’ün rahipleri mi diye soruyorsunuz. O'nu ne Romalılar ne de Rahipler katletti. Bütün dünya bu tepenin üzerinde O'nu onurlandırmak için durdu.

JONATHAN

(Su zambaklar arasında)

Bir gün sevdiğim ve ben tatlı su gölü üzerinde kürek çekiyorduk. Ve Lübnan'ın tepeleri etrafımızda yükseliyordu. Ağlayan söğütlerin yanma hareket ettik ve söğüdün yansımaları çevremizi derinden sarmıştı. Ben bir kürek ile tekneyi kumanda ederken, sevdiğim eline udunu aldı ve şunları seslendirdi.

"Lotus'tan hariç hangi çiçek suları ve güneş bilebilir? Lotusun kalbinden hariç hangi kalp hem ver hem de gökyüzünü bilebilir?

Derinlik ve yükseklik arasında yüzen altın çiçek, aşkımı seyret.
Tıpkı şenle ben ebedi var olan aşk arasında yüzdüğümüz gibi
Ben de ebediyen var olacağım
Aşkım küreğini daldır
Ve dizelerime dokunmama izin ver
Gel söğütleri izleyelim ve su zambaklarını bırakmayalım
Nasırada bir Ozan yaşar ve O'nun kalbi nilüfer gibi
O kadının ruhunu ziyaret etti
O onun susuzluğunun suların dışına taştığını
Ve dudakları tok olsa da güneşe olan açlığını biliyor
Onlar O'nun Celilede yürüdüğü söylüyorlar
Ben ise bizimle birlikte kürek çektiğini söylüyorum
O'nun yüzünü göremiyor musun aşkım?
Söğüt dalının eğilerek yansımasıyla buluştuğu yerde
Biz hareket ettikçe bizimle hareket ettiğini görmüyor musun?
Sevgili, hayatın gençliğini bilmek iyidir.
Onun şarkı söyleyen sevincini bilmek iyidir.
Keşke her zaman senin küreğin
Ve Benim de telli udum Lotusun güneşte güldüğü
Ve söğüdün sulara daldığı
Ve O'nun sesinin dizelerimin üzerinde olduğu yerde olsa.

Küreğini daldır benim sevgilim
Ve dizelerime dokunmama izin ver
Nasırada bizi bilen ve seven bir ozan var
Küreğini daldır sevgilim
Ve dizelerime dokunmama izin ver”

BETHSAIDA’LI HANNAH

(Babasının ablası hakkında konuşuyor)

Babamın ablası kendi babasının eski bağının yanında bir kulübede yaşamak için gençliğinde bizden ayrılmıştı. O yalnız yaşıyordu ve kırsal bölgenin halkı onu hastalıklarında arardı ve o onları yeşil otlar ve güneşte kurutulmuş kök ve çiçeklerle iyileştirdi. Ve onlarda onu bir kâhin savarlardı ama ona bir cadı ve bir büyücü de diyenler vardı. Bir gün babam bana şöyle dedi “Ablama bu buğdaydan somun ekmekleri götür ve al bu şarap testisini ve kuru üzüm sepetini de götür.” Hepsi bir tayın sırtına yüklendi ve ben bağa ve babamın ablasının oturduğu kulübeye varana dek yolu izledim. Ve o çok sevinmişti. Şimdi biz günün serinliği altında birlikte otururken yol üzerinden bir adam geldi ve babamın ablasına “Akşamın iyiliği ve gecenin bereketi üzerinize olsun.” diyerek selam verdi. Sonra o ayağa kalktı ve sanki huşu içindeymiş gibi O’nun önünde durdu ve “iyi akşamlar size de bütün iyi ruhların Efendisi ve tüm kötü ruhların fatihi.” dedi. Adam ona şefkatli gözlerle baktı ve ardından geçip gitti. Ama ben yüreğimden gülüyordum. Babamın ablasının kaçık olduğunu zannettiğim için. Ama şimdi onun kaçık olmadığını biliyorum. Kaçık olan bunu anlamayan bendim. Gizlenmiş olsa da benim kahkahamdan o bunu biliyordu. Ve o konuştu ama öfke ile değil. Şöyle dedi “Kızım dinle, sözlerime kulak ve aklında tut; Ta şimdi buradan geçen adam güneş ve yeryüzü arasında uçan bir kuş gölgesi gibi Sezar ve Sezar’ın imparatorluğunu yenecektir. O Chaldea'lı taçlı boğa ve Mısırın insan başlı aslanı ile güreşecek ve onlara galip gelecek ve O, dünyaya hükmedecek. Ama O’nun şimdi üzerinde yürüdüğü bu ülke bir boşa gidecek ve tepelerin zirvesinde gururla oturan Kudüs, ıssızlık rüzgârın dumanında sürüklenecektir.” O bunları konuştuğu zaman böylece benim kahkahalarım sükûnete dönüştü ve ben sessiz kaldım. Sonra ben şöyle dedim “Kim bu adam ve hangi ülke ve kabileden geliyor? Ve O nasıl büyük krallar ve büyük krallıkların imparatorluklarını fethedecektir?” Ve o yanıt verdi “O, bu topraklarda, burada doğmuş olan biri, ama biz özlemimizde O’nu yılların başından itibaren tasavvur ettik. O

tüm kabilelerden biri yine de hiçbirinden. O ağzından çıkan Sözler ve ruhunun alevi ile fethedecektir.” Sonra o aniden kalktı ve bir kaya doruğu gibi ayakta durdu ve şöyle dedi “Bu sözleri telaffuz ettiğim için Rabb’in melekleri beni af etsin; O öldürülecek ve gençliği kefenlere sarılacak ve toprağın dilsiz kalbinin yanında sessizlik içinde yatırılacaktır. Ve Yudea bakireleri O’nun için ağlayacaklar.” Sonra o göğe doğru elini kaldırdı ve tekrar konuştu ve dedi ki “Ama O, sadece vücut olarak öldürülecektir. Ruhla O dirilecek ve ilerleyerek güneşin doğduğu bu ülkeden, güneşin akşam vakti öldürüldüğü ülkeye doğru sahibine öncülük edecektir. Ve Onun adı insanoğulları arasında ilk olacaktır.” O bu şeyleri söylediği vakit yaşlı bir kâhindi ve ben de bir genç kız, henüz sürülmemiş bir tarla, duvar olmamış bir taştım. Ama onun zihin aynasında izlediği her şey geldi geçti, hatta benim günlerim de bile. Nasıralı İsa öldükten sonra dirildi ve kadın ile erkeleri gün- batımı kavmine yönlendirmek için onlara öncülük etti. O’nu vargıya veren şehir, imhaya verildi ve yargılanarak mahkûm edildiği mahkeme salonunda baykuşlar ağıtlarını çağırıyor ve gecede kalbinin çiğini düşmüş mermerlere siliyor. Ve ben yaşlı bir kadınım ve yıllar belimi bükmüş. Halkim artık yok ve ırkım da ortadan kalktı. Ben O’nu o günden sonra bir kez daha gördüm ve bir kez daha sesini duydum. Bu bir tepe üzerinde O arkadaş ve takipçilerine konuştuğu zamandı. Ve şimdi ben artık yaşlı ve yalnız biriyim, yine de rüyalarımda hâlâ beni ziyaret ediyor. O piyonları olan beyaz bir melek gibi gelir ve lütfu ile karanlık korkularımı susturur. Ve O henüz daha uzakta ki rüyalara beni yüceltir. Ben hâlâ sürülmemiş bir tarla ve düşmek istemeyen olgun bir meyveyim. En çok sahip olduğum güneşin sıcaklığı ve O adamın hatırası. Ben kendi halkımın arasından bir daha böylesi ne kral ne peygamber ne de rahip yükselmeyeceğini biliyorum, tıpkı babamın ablasının önceden anlattığı gibi. Biz nehirlerin akışı ile geçip gideceğiz ve isimsiz olacağız. Ama O’nu orta akışta geçenler, orta akışta O’nu geçişleriyle hatırlanacaklar.

MANAŞŞE, KUDÜS'TE BİR HUKUKÇU

(İsa'nın Konuşması ve jesti üzerine)

Evet, ben genelde O’nun konuşmalarını dinlerdim. Dudakları üzerinde her zaman hazır bir söz vardı. Ama bir lider olmaktan ziyade ben ona bir insan olarak hayrandım. O bazen benim hoşlandığımın ötesinde, belki de mantığımın ötesinde vaaz verirdi. Ben hiçbir kimsenin bana vaaz vermesini istemiyordum. Ben O’nun konuşmasının içeriğine değil O’nun sesi ve jestlerine tutuldum. O beni cezbetti ama ikna asla; çünkü zihnime ulaşmak için çok belirsiz, çok mesafeli ve çok karanlıktı. Ben O’nun gibi başka insanlar da tanıdım. Onlar ne sabit ne de tutarlıdırlar. Düşmanlarının O’nu yüzleştirerek konuyu zorlamaları yazık oldu. Bu gerekli değildi. Ben düşmanlıklarının O’nun yüceliğine katkıda bulunduğuna ve ılımlığını kudrete dönüştürdüğüne inanıyorum. Çünkü bir insana muhalefet etmekle ona cesaret verileceği garip değil, öyle değil mi? Ve ayaklarını tutmakla ona kanat verirsiniz? Ben O’nun düşmanlarını tanımıyorum yine de kendi korkuları içinde zararsız bir adama kendi güçlerini vererek O’nu tehlikeli kıldıklarından eminim.

SEZARİYELİ YEFTAH

(İsa'dan yorulan bir adam)

Bu sizin günlerinizi dolduran ve gecelerinizi avlayan adam bana itici geliyor. Yine de O'nun sözleriyle gözlerimi ve eylemleriyle zihnimi yormak istiyorsunuz. Ben O'nun sözlerinden ve yaptığı her şeyden yoruldum. Onun ismi ve geldiği kısalın isminden dahi beni rahatsız ediyor. Onunla ilgili hiç bir şey istemiyorum Gölgeden başka bir şey olmayan bir adamı neden peygamber yapıyorsunuz? Bir kum tepesi içinde neden bir kuleyi ya da bir ava izinde toplanan yağmur damlalarından neden bir göl hayal ediyorsunuz? Ben ne mağaradaki yankıyı ne de günbatımındaki uzun gölgeyi hor görüyorum ama ben ne kafalarınızın içindeki mırıldanan aldatmacaları dinlemek ne de gözlerinizdeki yansımalarını incelemek istiyorum.

İsa Halliel'in dillendirmediği hangi sözleri dillendirdi? O Gamaliele ait olmayan hangi hikmeti ortaya çıkardı? Philo'nun sesine karşı onun kekelemeleri ne olabilir ki? O kendi yaşamında önce çalmamış olan hangi çanı çaldırdı? Ben mağaradan vadiye uzanan yankıya kulak veriyor ve günbatımının uzun gölgelerini izliyorum ama ne bu adamın kalp yankısını, ne de başkasının kapı sesini duymak ne de onu peygamber ilan eğen kâhinlerin gölgelerini görmek istiyorum. Yeşava konuştuktan sonra hangi insan konuşabilir ki? Davut'tan sonra kim şarkı söylemeye cüret edebilir ki? Ve dilleri kılıç ve dudakları alev olan peygamberlerimizi ne yapacağız? Onlar bu Çeliklinin toplaması için aralarında bir kamış mı ya da düşmüş bir meyve mi bıraktılar bu Kuzey ülkesi dilencisine? Onda atalarımızın zaten pişirmiş olduğu ekmeği bölmekten ve zaten onların kutsal ayaklarından geçen eski üzümlerin şarabından dökmekten hariç kavda alınacak başka bir şey yoktu. Ben çömleği satın alan adamı değil çömlekçinin elini onurlandırırım. Giysiyi giyen hödükten ziyade onun tezgâhında oturanları onurlandırırım. Bu Nasıralı Isa kimdi ve o nedir? Düşüncelerini yaşamaya cesaret edemeyen bir adam. Bu nedenle unutulmaya yüz tuttu ve bu da onun

sonudur. Size yalvarıyorum benim kulaklarımı onun sözleri ya da eylemlerine yüklemeyin. Benim kalbim eski peygamberlerle dolup taşıyor ve bu da bana yeterli.

SEVİLEN HAVARİ YAHYA

(Yaslı lığın da, Söz olan İsa iğe tine)

Siz benim Isa üzerine konuşmamı istiyorsunuz, ama dünyanın tutku şarkısını içi boş bir kamışa ben nasıl cezbede bilirim? Günün her yönüyle Isa Babanın farkındaydı. O O'nu bulutlarda ve yeryüzü üzerinden geçen bulutların gölgesinde görürdü. O Baba'nın yüzünün yansımasını durgun havuzda ve kumda solmuş ayak izlerini görürdü ve çoğu zaman O'nun kutsal gözlerinin içine bakmak için gözlerini kapardı.

Gece O'na Baha'nın sesi ile konuşur ve yalnızlıkta O Rabb'in meleklerinin O'nu çağırdıklarını duyardı. Ve O uykuya yatarken rüyalarında cennetlerin fısıltısını işitirdi. Çoğu zaman bizim ile mutluydu ve bizi kardeşleri olarak tanımlardı. Bakın ilk SÖZ olan bizi kardeşleri olarak tanımladı, oysa biz daha dün heceliyorduk. Bana O'na neden ilk SÖZ dediğimi soruyorsunuz? Dinleyin, size yanıt vereceğim "Başlangıçta Tanrı evrende hareket ederdi ve O'nun sayısız karıştırmalarından dünya ve bundan da mevsimler doğmuş oldu. Sonra Tanrı tekrar hareket etti ve hayat ileri aktı ve yaşamın özlemi yükselişi ve derinliği aradı ve kendi özünden daha fazla istedi. Sonra Tanrı böylece konuşmuş oldu ve O'nun sözleri insanoğlu oldu ve insanoğlu Tanrı'nın ruhu tarafından doğrulan bir ruh oldu. Ve Tanrı bu şekilde konuşmaya başladığı zaman Mesih O'nun ilk Sözü oldu ve ne mükemmel bir Sözdü ve Nasıralı Isa dünyaya geldiği zaman ilk Söz biz mutlak oldu ve sesi et ile kana büründü. Isa kutsanmış olan, Tanrı'nın insanoğluna mutlak olan ilk Sözüdür, hatta bir meyve bahçesindeki elma ağacının diğer ağaçlardan önce tomurcuklanıp çiçek açması gerektiği bir gün gibi. Ve Tanrı'nın bahçesinde o gün bir sonsuzluk oldu. Hepimiz Yücelerin Yücesinin oğulları ve kızlarıyız ama Kutsanmış olan, Nasıralı İsa'nın bedeninde yaşayan O'nun ilk doğanıydı ve O aramızda yürüdü ve biz onu izledik.

POMPEY’Lİ MANNUS’TAN BİR YUNANLIYA

(Semitik Taun ürerine)

Komşuları Pompev’li ve Araplar gibi Yahudiler de rüzgârda bir an dinlenmekle Tanrılarını mağdur etmek istemezler. Onlar Tanrılarına karsı aşırı hassaslar ve birbirlerinin dua, ibadet ve kurbanlarında aşırı gözetleyiciler. Biz Romalılar Tanrılarımıza mermer tapınaklar inşa ederken bu insanlar daha ziyade Tanrılarının doğasını tartışmayı tercih ederler. Biz coşku içindeyken Mars ile Venüs, Jüpiter ile Juno sunakları etrafında şarkı söyleyip dans ediyoruz ama onlar tutsaklıklarında çul giyinir, başlarını küllerle örterler ve hatta onları doğuran güne ağıt yakarlar.

Ve Isa ya Tanrı’yı bir mutluluk kaynağı olarak gösteren bu adama işkence ettiler ve sonra O'nu öldürdüler.

Bu insanlar mutlu bir Tanrı ile mutlu olamazlar. Onlar sadece kendi acılarının Tanrılarını tanırlar. Hatta O’nun neşesini bilen ve kahkahalarını duyan arkadaş ve müritleri bile bir hüznü resmediyor ve bu resme tapıyorlar. Ve bu tapmalarında Tanrılarına yükselemezler, sadece Tanrılarını kendi seviyelerine alçaltırlar. Ben yine de bu filozof, Sokrates’ten pek farklı olmayan İsa’nın kendi ırkına ve dolayısıyla başka ırklara da hâkim olacağına inanıyorum. Çünkü hepimiz hüzün ve küçük kuşkuların yaratıklarıyız. Ve bir kişi bize “Gelin Tanrılarla neşelenelim” derse biz onun sesine kulak veririz. Bu adamın acısının bir ayine dönüştürülmüş olması gariptir. Bu insanlar başka bir Adonis, ormanda öldürülen başka bir Tanrı keşfetmek ve O’nun öldürülmesini kutlamak istiyorlardı. Yazık O’nun kahkahalarını duyamıyorlar. Ama Romalıdan Yunanlıya itiraf edelim. Biz kendimiz de Sokrates’in kahkahalarını Atina sokaklarında duyuyor muyuz? Dionvsios tiyatrosunda bile baldıran fincanını hiç unutabiliyor muyuz?

Doğrusu babalarımız hâlâ sokak köşelerinde sıkıntıları hakkında sohbet etmiyor ve tüm büyük adamlarımızın hüzünlü sonlarını anımsadıkları için bir anlık mutlu olmuyorlar mı?

PONTUS PİLATUS

(Doğu Ayinler ve Mezhepler)

O benim önüme getirilmeden evvel karım onunla defalarca konuşmuştu, ama ben bundan endişe dut mamıştım. Karım bir hayalperest ve o da mertebe sahibi pek çok Romalı kadın gibi Doğu kült ve rimellerine kendini vermişti. Ve bu kültler imparatorluk için tehlikelidirler ve oniar bizim kadınların kainlerine bir yol bulunca yıkıcı olmaya başlıyorlar. Arabistan Hvskos’u ona kendi çölünün tek Tanrısını getirdikten sonra Mısır yok oldu. Ve Ashtarte ile yedi bakiresi Suriye kıyılarına geldikten sonra Yunanistan’ın da üstesinden gelindi ve toz oldu. Isa’ya gelince, O'nuıı kendi milletinin ve aynı zamanda Roma'nın düşmanı, bir erkek faktörü olarak bana teslim edilmeden önce ben bu adamı hiç görmemiştim.

Yargı salonuna kollan iplerle bedenine bağlı olarak getirildi. Ben kürsüde oturuyordum ve o uzun, kararlı adımlarla bana doğru yürüdü, sonra doğruldu, başı dik duruyordu. Ve o anda bana ne oldu anlayamadım, kendi iradem olmasına rağmen aniden kürsüden aşağı inip onun ayaklarına kapanmayı arzuladım. Roma’dan da daha büyük olan adam, sanla Sezar içeri girmiş gibi hissettim. Ama bu sadece bir an sürdü. Ve sonra ben karşımda sadece kendi halkı tarafından ihanetle suçlanan bir adam gördüm. Ve ben O’nun hâkimi ve yargıcı idim. Ben O'nu sorguladım, ama cevap vermedi. O sadece bana baktı. Ve sanki o benim hâkimim ve yargıcımmış gibi bakışlarında acıma vardı. Sonra insanların çığlıkları oradan yükseldi. Ama O sessiz kaldı ve hâlâ gözlerinde acıma ile bana bakıyordu. Ben sarayın merdivenlerine çıktım ve insanlar beni görünce haykırmayı durdurdular. Ve ben “Bu adama ne yapmak istiyorsunuz?” dedim. Ve onlar hep bir ağızdan “Biz O'nu çarmıha germek istiyoruz. O bizim düşmanımız ve Roma düşmanıdır.” dediler. Ve bazısı, “O, tapmağı yok edeceğini söylemedi mi? Ve bu krallığın sahibi olduğunu iddia eden O değil miydi? Bizim Sezar’dan başka kralımız yok” seslendiler. Sonra ben onları bıraktım ve tekrar mahkeme salonuna döndüm ve ben O'nu hâlâ orada yalnız ayakta

gördüm ve başı hâlâ dik duruyordu. Ve ben “Yalnız adam güçlü bir adamdır.” diyen bir Yunan filozofu okuduğumu hatırladım. O anda Naşıralı kendi ırkından daha büyüktü. Ve O’na karşı hoşgörülü değildim. O benim hoşgörümün ötesinde idi. Ben O'ııa sonra “Sen Yahudilerın Kralı mısın?” dit e sordum. O bir söz dahi etmedi. Ve ben O’na tekrar sordum; “Sen Yahudilerin Kralı olduğunu söylemedin mı?” Ve O bana baktı. Sonra salan bir sesle “Siz kendiniz beni bir kral ilan ettiniz. Belki de bu amaçla doğdum ve bu uğurda hakikate şahitlik etmek için geldim” dedi. Borle bir anda gerçeği konuşan bir adama bakın. Sabırsızlığım içerisinde Ona olduğu kadar kendime de yüksek sesle “Hakikat nedir? Ve cellâdının eli üzerinde olan bir masum için hakikat nevi ifade eder?” dedim.

Sonra İsa güçlü bir şekilde “Ruh ve hakikat olmadan hiç kimse dünyaya hükmedemeyecektir” dedi. Ve ben Ona “Siz Ruhtan mısınız?” diye sorarak konuştum. O “Farkında olmasanız da sizde öylesiniz” diye yanıt verdi. Ben, devlet uğruna ve kendi eski ayinlerine kıskançlık içinde onlar için, masum bir adamı ölümüne teslim ettiğim zaman Ruh neydi ve hakikat neydi? Hiçbir insan, hiçbir ırk, hiçbir imparatorluk kendini gerçekleştirme yönünde yol alan bir hakikatin önünde duramayacaktır. Ve ben tekrar “Sen Yahudilerin Kralı mısın?” dedim. Ve O, cevap verdi “Bunu siz Fendindiniz söylüyorsunuz. Ben bu saatten evvel dünyayı fethettim.” Maden Roma dünyayı ele geçirmişti, söylediği bütün şeyler arasında bu en yakışıksız olanıydı. Ama şimdi insanların sesleri yeniden yükseldi ve bu gürültü öndekinden daha büyüktü. Ve ben kürsümden aşağı indim ve O’na “Beni takip edin.”dedım. Ve ben yeniden sarayın merdivenlerine çıktım ve O’da benim yanımda duruyordu. Halk O'- nu görünce kükreyen gök gürültüsü gibi kükrediler: Ve onların feryatları arasında “O'nu çarmıha ger, O'nu çarmıha” demelerinden başka bir şey duymadım. Sonra ben O’nu benim elime veren rahiplerin eline verdim ve onlara “Bu dürüst adama ne yapacaksanız yapın. Dilerseniz O’nu korumak için yanınıza Roma’nın askerlerini de alın” dedim. Sonra O'nu aldı ve ben çarmıhta Onun başının üstünde “Nasıralı İsa, Yahudilerin Kralı” yazılmasını hükmettim. Bunun yerine ben, “Nasıralı İsa bir Kral” demeliydim. Ve adam soyuldu ve dövülerek ve çarmıha gerildi. O'nu kurtarmak benim elimdeydi fakat O'nu kurtarmak bir isyana sebep olurdu ve fethettiği bir ırkın dini vicdanına hoşgörüsüz olmamak, bir Roma eyaletinin yöneticisi için her zaman akıllıca

olacağını biliyordum. Bu saate kadar o adamın sadece bir isyancıdan daha fazla olduğuna inanıyorum. Verdiğim karar benim iradem için değil, Romanın iyiliği için verildi. Çok zaman geçmeden biz Surne'yi terk ettik ve o günden beri benim karım hüznün kadın oldu. Bazen burada bu bahçede bile ben onun yüzünde bir trajedi görüyorum. Bana onun Romalı diğer kadınlara çok bahsettiği söylendi. Bakın ölümünü hükmettiğim bir adam gölgeler dünyasından dönüyor ve benim kendi evimin içine giriyor. Ve ben kendime tekrar tekrar soruyorum, 'Hakikat nedir ve ne değildir? Bu Suriyeliler gecenin sessiz saatlerinde bizi fethediyor olabilirler mi?' Bu hakikaten de böyle olmalı. Çünkü Romanın kendi karılarımızın kâbuslarına hâkim olması gerekir.

EFES’TEKİ BARTHOLOMEO

(Kök ve serseriler ürerine)

İsa’nın düşmanları O’nun köle ve serserilere hitap ettiğini ve onları efendilerine karşı durmaya teşvik ettiğini söylerler. Onlar bunu O’nun düşük olduğu, kendi türünü çağırdığı, buna rağmen yine de kendi kökenini gizlemeye çalıştığı için söylüyorlar. Ama gelin biz İsa'nın takipçileri ve O'nun liderliğini bir göz atalım. Başlangıçta O, Kuzey Ülkesinden yoldaşları olarak birkaç adamı seçti ve bunlar adamlardı. Bunların vücudu güçlü ve ruhu cesur idi ve bu son iki yılda onlarda ölüme karşı cesaretle meydan okuma isteği vardı. Bu adamların köle ya da serseriler olduklarını düşünüyor musunuz? Ve siz Lübnan ile Ermenistan’ın gururlu prenslerinin Tanrı'nın bir peygamber olarak İsa'yı kabul etmekle duraklarını unuttuklarını ya da Antakya, Bizans, Atina ve Romanın soylu doğan kadın ve erkeklerinin kölelerin lideri olan bir ses tarafından durulabileceğini mi düşünüyorsunuz? Hayır, Nasıralı ne hizmetçilerle efendisine karşı ne de efendi ile hizmetçilere karşıydı. O başka birine karşı olan hiçbir insanla birlikte değildi. O insanoğlu üstünde bir insandı ve O’nun damarlarında akan nehir kudret ve tutkuyla şarkı söylüyordu. Eğer asalet koruyucu olmakta yatıyorsa, O tüm insanoğlundan daha asildi. Eğer özgürlük düşünce, söz ve eylemde ise O tüm insanoğullarından daha özgürdü.

Eğer kutsal doğum sadece aşka verimli olan gururun içindeyse ve sokulganlık, ebedi zarafet ve nezaket ise, o zaman O doğan insanoğullarından en kutsal doğanı idi. Unutmayın ki, sadece güçlü ve hızlı olan yarışı ve şöhreti kazanır. Isa O’nu sevenler, onlar bunu bilmese de aynı zamanda düşmanları tarafından da taçlandırılmıştı. Hatta O şimdi bile onun Tapınağının gizli yerlerinde Artemis rahipleri tarafından her gün taçlandırılmaktadır.

MATTA

(Cezaevi duvarı yanında Isa illerine)

Bir akşamüzeri İsa Davut'un Kulesi’nde bulunan bir hapishanenin önünden geçmekteydi. Ve biz de O’nun arkasında yürüyorduk. Birdenbire duraksadı ve cezaevi duvarının taşlarına yanağını dayadı. Ve bu şekilde konuşmaya başladı: Benim eski gün kardeşlerim, benim kalbim parmaklıklar arkasındaki kalplerinizle birlikte çarpıyor. Keşke özgürlüğüm içinde özgür olsaydınız, ben ve yoldaşlarım ile birlikte yürüseydiniz. Siz sınırlandırıldınız ama yalnız değilsiniz. Açık sokaklarda yürüyen mahkûmların sayısı çoktur. Onların kanatları kırpılmadı ama tavus kuşu gibi çırpınırlar, ancak uçamıyorlar. İkinci günümün kardeşleri, yakında sizi hücrelerinizde ziyaret edecek ve yükünüze omuzlarınıı vereceğim. Çünkü masumlar suçludan ve önkolun iki kemiği gibi birbirlerinden asla ayrılmazlar. Aynı zamanda günüm olan bu günümün kardeşleri, siz onların mantıklarının akıntısına karşı yüzdünüz ve yakalandınız. Onlar ben de bu akıntıya karşı yüzmem gerektiğini söylüyorlar. Belki bende yakında yasa ihlalcileri arasında bir yasa ihlalcisi olarak yanınızda olacağım. Henüz gelmemiş bir günün kardeşleri, bu duvarlar yıkılacak ve taşlarına tokmağı ışık olan ve keskisi rüzgâr olan tarafından başka şekiller verilecek ve benim yeni günümün özgürlüğünde özgür olacaksınız. Isa bu şekilde konuştu ve ardından yürümeye devam etti ve Davud’un Kulesi’ni geçene kadar eli cezaevi duvarının üzerine idi.

ANDREAS

(Fahişeler itlerine)

Ölümün acısı O'nusuz bir hayattan daha az acıdır. O sessiz olduğu zaman günler susturulur ve sessiz kalıyordu. Sadece belleğimin yankısı O'nun sözlerini tekrarlıyor. Ama sesini değil. Bir kez O'nun şöyle dediğini duydum; Kendi özleminizde tarlalara doğru ileri gidin ve lilyumların varana oturun ve burada güneşin uğultularım duyacaksınız. Onlar ne giysiler örüyor ne de orman ya da sığınak olacak taşları bürütürler, yine de şarkı söylüyorlar. Gecede çalışan kişi onların ihtiyaçlarını karşılar ve onun lütfumun çiy damlası onların telekleri üzerindedir. Ve ayrıca siz onun ne yorulan ne de dinlenen refakatçileri da değil misiniz? Ve birinde O'nun şöyle dediğini duydum "Tıpkı kafanızdaki saç tellerinin sayılı olduğu gibi Gökyüzünün kuşları da savılmış ve Baba tarafından kaydedilmiştir. O'nun iradesi olmadan ne bir kuş okçunun ayaklarının önüne serilecek ne de kafanızdaki bir saç teliniz yılların boşluğuna girerek ağarabilir." *Ve O* bir kez daha şöyle dedi "Ben kalplerinizin içindeki mırıldanmalarınızı duydum. Bizim Tanrımız O'nu başlangıçta bilme- yenlerdense, bilse, İbrahim'in çocuklarına daha merhametli olmalı. Ama ben size "Bağını biçmek için şafakta işçisini çağıran ve günbatımında çağırdığı başkasına da ilk çağırdığı gibi ücretini veren bir bağ sahibi gerçekten de adaletli bir adamdır diyorum. O kendi cüzdanı ve kendi hür iradesi dâhilinde bu ödemeyi yapmıyor mu? Babam da kendi konağının kapısını tıpkı sizin çaldığınız da açtığı gibi onu çalan Centillere de aynı şekilde açacaktır.

Çünkü O'nun kulakları nasıl sıkça duyduğu bir şarkıyı sevgiyle sakınıyorsa yeni melodiyi de aynı sevgiyle sakınacaktır. Ve kendi kalbinin en genç karışımı olduğu için özenle karşılayacaktır. Ve bir kez daha O'nun şöyle dediğini duydum "Bunu Unutmayın: Bir hırsız muhtaç bir insan, bir yalancı korku içinde olan bir insandır; sizin gece bekçileriniz tarafından avlanan bir avcı aynı zamanda kendi karanlığının bekçisi tarafından da avlanmaktadır." Sizden hepsine merhamet etmenizi istiyorum. Onlar evinize gelecek olsa,

onlara kapınızı açıp masalarınız da oturmalarına özen gösterin. Eğer onları kabul etmiyorsanız onların işledikleri her ne olursa olsun siz ondan özgür olamazsınız. Ve bir gün onu takip eden diğerleri gibi ben de O'nu Pazar yerine takip ettim." Ve O bize savurgan bir oğul benzetmesini ve bir inciyi satın almak için tüm varlığını satan tüccar benzetmesini anlattı. Ama O konuşurken Ferisiler kalabalığın ortasına fahişe olarak tanımladıkları bir kadını getirdiler. Ve Isa'yı yüzleştirerek O'na şöyle dediler "O evlilik yemini kirletti ve bunu yaparken suçüstü yakalandı." Ve O, ona baktı ve onun alnına elini koydu ve gözlerinin içine derinden baktı. Sonra O'na onu getiren adamlara döndü ve O, onlara uzun uzun baktı ve yere eğildi ve parmaklarıyla toprağın üzerine yazmaya başladı. O her adamın ismini yazdı ve her ismin yanına işledikleri günahlarını yazdı. O bunları yazarken her biri kaçarak utanç içinde sokaklara dağıldılar. Ve *O* yazmayı bitirmeden evvel karşısında sadece o kadın ve biz kalmıştık. Ve O, tekrar onun gözlerinin içine baktı ve dedi ki: Siz aşırı çok sevdiniz. Sizi buraya getiren onlar ise sadece az seviyorlar. Ama onlar sizi tuzaklığıma bir tuzak olarak bana getirdiler. "Ve şimdi huzur içinde gidin. Bunların hiçbiri sizi yargılamak için burada değiller. Ve eğer sevdiğiniz kadar akıllı da olmak istiyorsanız o zaman beni arayınız çünkü insanoğlu sizi yargılayamayacaktır." Ve ben O'nun bunu kendisi de günahkâr olmadığı için mi söyleyip söylemediğini merak ettim. Ama o günden beri uzun zaman düşündüm ve şimdi ölü suların susuzluğunu sadece kalbi temiz olanın affedebileceğini biliyorum. Ve sendeleyen birine sadece ayakları sağlam yere basan destek verebilir. Ve yine tekrar tekrar diyorum ölümün acısı O'suz bir hayattan daha az acıdır.

VARLIKLI BİR ADAM

(Mal varlığı liderine)

O varlıklı insanlar hakkında kötü konuşurdu. Ve bir gün ben O’nu sorgulayarak şöyle dedim “Efemdim ruhun huzuruna erişmek için ben ne yapabilirim?” Ve o bana sahip olduklarımı yoksullara vererek onu takip etmemi söyledi. Ama hiçbir şeye sahip değildi; bu nedenle O ne malın verdiği güvence ve özgürlüğü biliyor ne de bunda yatan hassasiyet ve öz saygıyı biliyordu. Benim evimde bağ ve bahçelerimde ve bazıları da gemilerimi uzak adalara yönlendiren yedi farklı kategoride köle ve hizmetkârlar vardır. Şimdi beni onu sakınarak mal varlığımı yoksullara verseydim, benim köle ve hizmetkârların ve onların karı ve çocuklarına ne olacaktı? Onlar da kentin kapısında veya tapınağın revakında birer dilenci olacaklardı. Hayır, O iyi adam mal varlığının sırrını anlayamamıştı. Kendisi ve takipçileri başka insanların lütuflarıyla yaşadıkları için başkalarının da aynı şekilde yaşamasını istiyorlardı. Bir çelişki ve bir bilmeceye bakın; zengin bir insan kendi zenginliğini yoksulların üzerine mı saçmalı ve yoksul zengin adamı masasına davet etmeden evvel onun fincanı ve somununa mı sahip olmalı? Ve bir kulenin sahibi kendi kulesinin efendisi olarak kendisini ilan etmeden evvel, önce kiracısının kiracısı mı olmak zorunda? Kışlık yiyecek depolayan karıncalar bir gün şarkı söyleş en ve başka bir aç kalan bir çekirge daha bilgedir. Son Şabatta takipçilerinden bir Pazar yerinde şöyle dedi “Isa’nın sandaletini bırakabildiği cennetin eşiğine bile, başka hiçbir insan basını bırakmaya layık değildir.” Ama ben soruyorum, bu dürüst serseri hangi evin eşiğine sandaletini bırakmış olabilirdi ki? Onun kendisinin ne bir evi ne de bir eşiği vardı ve O genellikle sandaletleri olmadan yürüyordu.

PATMOS'LU YAHYA

(Rahman İsa)

Bir ke2 daha ben O'dan söz etmek istiyorum. Tanrı bana konuşmak için ses ve tutuşan dudaklar verdi yine de Söz'ü vermedi. Ye dolgun Söz'ün layığı değilim yine de kalbimi dudaklarıma çağırmak istedim.

İsa beni sevdi ve ben neden olduğunu bilemiyorum.

Ve ben O'nu ruhu boyumun ötesinde boyutlara ve derinliğimin ötesinde derinliklere yücelterek hızlandırdığı için ben O'nu sevdim. Aşk kutsal bir sırdır.

Sevenler için, sonsuza dek sözsüz kalır; Ama aşkı Bilmeyenler için, o kalpsiz bir jestten başka bir şey değildir. İsa beni ve kardeşlerimi biz tarlada emek verirken çağırdı. Ben o zamanlar gençtim ve sadece şafağın sesi kulaklarımı ziyaret etmişti.

Fakat O'nun sesi ve sesinin trompeti emeğin sonu ve tutkumun başlangıcı oldu. Ve bundan sonra güneşte yürümek ve anın hoşluğuna tapmaktan başka bir şey yoktu benim için. Heybetli birisine lütfen görkemli olabilir misiniz ve çok parlak bir güzelliğe daha güzel görünebilir misiniz diyebilir miydiniz? Rüyalarınızda coşkulu utangaç bir sesi duyabilir miydiniz? O beni çağırdı ve ben de O'nu izledim. O aksam benim diğer cübbemi almak için babamın evine döndüm. Ve ben anneme "Nasıralı Isa onlara eşlik etmemi istiyor" dedim. Ve o bana "O'nun yoluna git oğlumu tıpkı kardeşin gibi" dedi. Ve ben O'na eşlik ettim. Onun koku beni aradı ve bana emretti, ama sadece beni azat etmek için. Aşk misafirleri için zarif bir ev sahibidir yine de davetsiz olana evi bir serap ve bir alaydır.

Şimdi benden İsa'nın mucizeleri açıklamamı istiyorsunuz. Hepimiz anın mucizevî jestleriyiz; Rabbimiz ve Efendimiz o anın merkezidir. Yine de jestlerinin bilinmesi O'nun arzusu değildi. Ben O'nun topala "Ayağa kalk ve evine git ama rahiplere benim seni iyileştirdiğimi söyleme" dediğini duydum. Ve İsa'nın zihni sakata ile değil, daha ziyade güçlü ve dik duranla

idi. Ve O’nun zihni başka zihinleri arar bulurdu ve ruhunun tamamı başka ruhları ziyaret ederdi. Ve böyle yapmakla ruhu bu zihinleri ve ruhları bu değiştirirdi. Bu mucizevî gibi görünüyordu, ama Rabbimiz ve Efendimizle bu sadece günlük havavı solumak gibiydi.

Ve şimdi başka şeylerden bahsetmeme izin verin. Bir gün O ve ben yalnız bir tarlada tamirken ikimizde acıkmıştık ve yabani bir elma ağacına vardık. Dal üzerinde asılı sadece iki elma vardı. Ve O ağacın gövdesini kollarıyla sardı ve onu salladı ve iki elma yere düştü. O ikisini aldı ve birini bana verdi. Diğerim elinde tuttu. Açlığımda ben elmayı yedim ve hızlı da yedim. Sonra O'na baktım ve O’nun hâlâ diğer elmayı elinde tüttüğünü gördüm.

Ve O, bunu bana vererek şöyle dedi “Bunu da yiyin.” Ve ben elma aldım ve utanmaz açlığım da onu da yedim. Biz yürürken O'nun yüzüne baktım. Ama ne gördüğümü size nasıl anlatacağım?

Mumların uzayda yandığı bir geceyi;

Erişebildiğimizin ötesinde bir rüyayı;

Bütün çobanların huzurlu ve sürülerinin otlatmasıyla mutlu olduğu bir öğleni; günbatımı, bir sessizlik ve bir eve dönüşü;

Sonra bir uyku ve bir rüyayı;

Ben O'nun yüzünde tüm bu şeyleri gördüm. Bana iki elma vermişti. Ve ben kendimde olduğum gibi onun da aç olduğunu biliyordum. Ama şimdi biliyorum O bana bunları vermekle memnun olmuştu. O Kendisi başka bir ağaçtan başka meyve yemişti. Ben size O’nsan daha fazla şey anlatmak isterdim ama nasıl anlatabilirim ki? Aşk geniş bir aşka dönüştüğü zaman sözsüz olur. Ve zihin aşırı yüklendikçe derin sessizliği arıyor.

PETRUS

(Komşuluk ürerine)

Birinde Rabbim ve Efendim Kapernaum'da şu şekilde konuştu "Komşun bir duvarın arkasında yaşayan senin diğer özündür. Bunu anlamakla tüm duvarlar takılacaktır. Kim komşunun başka bir beden giyen kendi yüce özünden başka biri olmadığını bilir ki? Kendinizi sevdiğiniz gibi onu sevmeye bakın. O da bilmediğiniz Yüce Kudretin bir tezahürüdür. Komşunuz umutlarınızın baharının yeşil giysileri içinde yürüdüğü bir tarla ve arzularınızın kışının havalini kurduğu karlı zirvelerdir. Komşunuz içinde teveccühünüzün sevinçle güzelleştirdiği ve kendinizin paylaşmadığı hüznünüzün olduğu bir aynadır. Ve ben sizden komşunuzu benim sizi sevdiğim gibi sevmenizi istiyorum." Sonra ben O'rıa sorarak şöyle dedim "Ben nasıl beni sevmeyen ve malıma göz diken bir komşuyu nasıl sevebilirim? Benim malımı çalmak isteyen birini?" Ve O yanıt verdi "Siz toprağı sürerken ve ardınızdan uşağınız tohumları ekerken siz işinizi durdurup geriye bakarak, tohumların bir kaçıyla beslenen bir serçeyi kovalamaya kalkışır mısınız? Bunu yapacak olursanız, o zaman haşatın bereketine layık değilsiniz?" Isa bu sözleri söyledikten sonra, ben utandım ve sessiz kaldım. Ama ben endişeli değildim çünkü O bana gülümsüyordu.

KUDÜS'TE BİR AYAKKABICI

Ben O’nu sevmiyordum ama O’ndan nefrette etmiyordum. Ben O'nun sözlerini işitmek için değil, daha ziyade O'nun sesinin sesini duymak için dinlerdim; çünkü sesi beni memnun ediyordu. Söylediği tüm her şey benim zihnime yabancıydı ama bunların müziğine kulağım açıktı. Başkalarının

O'nun öğretisi hakkında bana söylediklerinden olmasa O’nun Yudea’ya karşı mı değil mi olup olmadığını bilemeyecektim.

NASIRALI SUZANNAH, MERYEM'İN BİR KOMŞUSU

(İsa'nın ergenliği ve gençliği üzerine)

Ben O marangoz Yusuf un eşi olmadan önce ve ikimiz de henüz evlenmeden önce İsa'nın annesi Meryem'i tanıyorum. O günlerde Meryem öngörüde bulunuyor ve sesler duyuyordu ve hayallerini ziyaret eden göksel elçilerden bahsederdi. Ve Nasıra halkı ona dikkat eder ve onun gidiş gelişlerini gözlerlerdi. Ve onun kaşlarını ve attığı adımların mesafelerine bakarlardı. Ancak bazıları ona musallat olunduğunu söylerdi. Böyle söylerlerdi çünkü o sadece kendi işleriyle ilgilenmek istiyordu. O henüz gençken ben onu yaşlı saydım çünkü çiçek açmasında bir hasat ve ilkbaharında olgun meyvesi vardı. O aramızda doğdu ve yetiştirildi yine de Kuzey ülkesinden bir uzaylı gibiydi. Gözlerinde her zaman yüzümüze henüz aşina olmayan birinin şaşkınlığı vardı. Kardeşleriyle birlikte Nil'den vahşi doğaya yürüyen eskilerin mağrur Meryem'iydi. Sonra Meryem marangoz Yusuf'a nişanla verildi. Meryem İsa'da ağır yüklüyken o teperler arasından türüyor ve akşam vakti hoşluk ve gözlerinde bir acıyla dönerdi. Ve İsa'nın doğduğu zaman bana Meryem'in annesine şöyle dediği söylendi "Ben değmemiş bir ağaçtan başka bir şey değilim. Bu meyveye bakar mısınız? Ebe Martha Onu duymuştu. Üç gün sonra ben onu ziyaret ettim. Ve gözlerinde merak vardı ve göğüslerini çekti ve kolları inciyi saran kabuk gibi ilk doğanının etrafını sarılmıştı. Hepimiz Meryem'in bebeğini sevdik ve onu kolladık çünkü varlığında bir sıcaklık vardı ve O hayatının hızıyla zonkluyordu. Mevsim geçti ve O, kahkaha ve küçük göçebeliklerle dolu bir çocuk oldu. Hiçbirimiz O'nun ne yapacağını bilemiyorduk, çünkü o her zaman ırkımızın dışında gibi görünüyordu. Ama maceraperest ve aşırı cesur olmasına rağmen, asla azarlanmadı. Diğer çocukların O'nunla oynamasından ziyade O onlarla oynardı. O on iki yaşındayken, bir gün kör bir adamı derenin karşısından açık yolun güvenliğine yönlendirdi. Ve minnettarlık içinde kör adam "Küçük çocuk sen kimsin?" diye O'na sordu. Ve O, "Ben küçük bir çocuk değilim, ben İsa'yım" diye yanıt verdi. Ve kör adam "Baban kim?" dedi

Ve O, “Tanrı benim babam” diye yanıtladı. Ve kör adam güldü ve cevap vererek, “Eh benim küçük oğlum, Ama senin annen kim?” Ve İsa, “Ben senin küçük oğlun değilim. Ve benim annem topraktır” diye cevap verdi. Ve kör adam “O zaman bak dere boyunca bana Tanrı ve toprağın Oğlu önderlik etti öyleyse” dedi. Ve Isa, ona “Gitmek istediğiniz her yere sizi götürecek ve gözlerim ayaklarınıza eşlik edecek” diye yanıtladı. Ve O, bizim bahçelerde değerli bir palmiye ağacı gibi büyüdü. O on dokuz yaşındayken bir kalp gibi alımlı idi ve gözlen bal ve günün sürpriziyle dolu gibiydi. Ve O'nun ağzı üzerinde çöl sürünün göl susuzluğu vardı. O tarlaları yalnız yürümek istiyor ve gözlerimiz ve Nasıralı tüm kızların gözleri de O’nu izlerdi. Ama biz O’dan utanarak çekiniyorduk. Aşk güzelliğin sonsuza utangaçlığı yine de güzellik sonsuza dek aşk tarafından takip edilecektir. Sonra yıllar O’ıdan Tapınak ve Celile bahçelerinde konuşmaya başlamasını istediler. Ve zaman zaman Meryem O’nun Sözlerini ve kendi kalbinin sesini dinlemek için O’nu takip ediyordu. Ama O ve O'nu sevenler birlikte Kudüs'e gittikleri zaman Meryem gitmek istemedi. Çünkü Kuzey ülkesinden olan bizlerle çoğu zaman Kudüs sokaklarında, tapmağa kurbanlarımıza taşımak için gitmiş olsak dahi alay ediliyor. Ve Meryem Güney ülkesine boyun ekmek için fazla gururluydu. Ve Isa, Doğu da ve Batı da başka toprakları ziyaret etti. Biz O’nun ne topraklar ziyaret etüğinı bilmiyorduk yine de kalplerimiz O'nu izledi. Ama Meryem eşiğinin üzerinde O’nu bekledi ve her akşamüzeri O’nun eve döneceği yolu izledi. Yine de O’nun dönüşünde

o bize “O benim oğlum olmak için fazla geniş, sessiz kalbim için fazla anlamlı. Ben nasıl onu sahiplenebilirim ki?” diyordu. Öyle görünüyordu ki Meryem düzlüğün sapı doğurduğuna inanmıyordu; yüreğinin beyazlığında o bu sırtın zirve için bir yol olduğunu göremiyordu. O adamı biliyordu ama O onun oğlu olduğu için O’nu tanımaya cesaret edemiyordu. Ve Isa balıkçılarla olmak için göle gittiği bir gün o bana şöyle dedi “insanoğlu yeryüzünde dirilecek bu huzursuz varlıktan ve yıldızları arzulayan bir özlemden başka ne olabilir? Oğlum bir özlemdir. O yıldızların özlemini çeken hepimizdir. Oğlum mu dedim? Tanrı beni affetsin. Yine de kalbimde annesi olmak isterim.”

Şimdi, Meryem ve onun oğlu hakkında daha fazla konuşmak zor ama boğazım tıkansa ve sözlerim koltuk değnekleri kullanan topal gibi size

ulaşsa da yine de ben ne gördüm ve ne duyduysam onun hakkında konuşmaya mecburum. Yılların gençliğinde, daha kızıl anemonlar tepeler üzerindeyken Isa müritlerini çağırdı ve onlara şöyle dedi “Benimle Kudüs’e gelin ve Hamursuz Bayram için kuzunun katledilişine tanıt olun.” O günün ta kendisinde Meryem benim kapıya geldi ve dedi ki “O Kutsal Şehri aramaktadır. O’nu takıp etmek için ben ve diğer kadınlarla gelir misin?” Ve biz Kudüs'e ulaşana kadar biz Meryem ve oğlunun arkasından o uzun bir yolu yürüdük. Ve orada bir grup kadın ve erkekler kapıda bizi selamladılar, çünkü O’nun gelişi sevenlerine müjdelenmısti. Ama aynı gece İsa adamlarıyla şehri terk etti. Bize O’nun Bethany’e gittiği söylendi. Ve Meryem dönüşünü beklerken bizimle handa kaldı. İzleyen Perşembe akşamının arifesinde O surlar dışında yakalanarak tutsak edildi. Ve O’nun esir olduğunu duyduktan sonra Meryem’in tek kelime ettiğini duymadık ama bakışlarında o daha Nasıra da genç bir gelin iken gözlerinde görülen vaat edilmiş acı ve sevincin yerine geldiğini izledik. O ağlamadı. O sadece oğlunun hayaletine hayıflanmayan bir annenin hayaleti gibi aramızda gezindi. Biz alçakta, zeminde oturmuştuk ama o ayakta duruyor ve yukarı aşağı yolta atarak yürüyordu. Pencere yanında duruyor ve Doğuya doğru bakıyor ve ardından

parmaklarıyla saçlarını tarayarak arkaya doğru atıyordu. Şafakta o hâlâ vahşi doğada sahipsiz bir direk gibi aramızda duruyordu. Biz ağlıyorduk, çünkü oğlunun yarınını biliyoruz, ama O’na nevin isabet ettiğini kendisi de bildiği için o ağlamıyordu. Kemikleri bronz ve damarları antik karaağaçtandı ve tıpkı gökyüzü gibi gözleri geniş ve cesurdu. Siz hiç yuvası rüzgârda yanarken şarkı söyleyen pamukçuğu duydunuz mu? O anda ben pelerinimi yüzüme kapatmak ve Kuzey ülkesine kaçmak istedim. Ama aniden Meryem’in şöyle dediğini duydum “Benim oğlum olmayan, oğlum, sağ elinin yanındaki adama onu acısı içinde mutlu edecek ne dedin? Ölümün gölgesi hafif yüzünde ve o senden gözlerini çeviremiyor. Şimdi bana gülümsüyorsun ve gülümsediğin için fethettiğini biliyorum.” Ve Isa annesine baktı ve dedi ki “Mervem, bu saatten sonra Yahya’nın annesi olacaksın.” Ve Yahya’ya “Bu kadına sevgili bir oğul ol. Onun evine git ve bırak gölgen benim bir zamanlar durduğum eşiğe gölgen ilişsin. Bunu benim anım için böyle vap” dedi. Ve Meryem sağ elini O’na doğru kaldırdı ve o tek dalı olan bir ağaç gibiydi. Ve o tekrar haykırdı “Benim oğlum

olmayan oğlum, eğer bu Tanrı'dan geldiyse Tanrı bize sabır ve dolayısıyla dayanacak bilgeliği versin. Ama eğer insanoğlundan geldiyse Tanrı onu sonsuza dek affetsin. Eğer Tanrı'dan geldiyse Lübnan'ın karları kefenin olsun ama eğer rahip ve askerlerdense o zaman çıplaklığın için sana bu giysiyi getirdim. Benim oğlum olmayan oğlum Tanrı'nın burada inşa ettiği yok olmayacak ve insanoğlunun yıkacak olacağı yıkılmadan kalacak ama onun göreceği şekilde değil. Ve o anda Gökvüzü O'nu bir haykırış ve bir nefes gibi yeryüzüne verdi. Ve Mervem de bir vara ve bir deva gibi O'nu insanoğluna verdi. Ve Meryem şöyle dedi: Şimdi O gitti. Savaş bitti. Yıldızlar ileri parladı. Gemi limana ulaştı. Bir zamanlar kalbimde vatan o artık evrende zokluyor. Ve biz ona yakın geldik ve o bize şöyle dedi: (ölümde bile O gülümsedi. O fethetmişti. Ben gerçekte bir fatihin annesi olacaktım. Ve Meryem genç mürit Yahya'ya yaslanarak Kudüs'e döndü. Ve O tekâmül etmiş bir kadındı. Ve biz şehrin kapısına

vardığımızda, ben onun yüzüne bakarken şaşkındım çünkü o gün insanlar arasında Isa'nın başı en dik durandı ve yine de Meryem'in de daha az dik değildi. Bütün bunlar yılın baharında gerçekleşti. Ve şimdi sonbahar oldu. Ve Isa'nın annesi Meryem yaşadığı yere tekrar geldi ve o yalnızdır, iki Şabat önce kalbin sinemde bir kaya gibiydi, çünkü oğlum Sur'lu bir gemi için beni terk etmişti. O denizci olmak istiyordu. Ve o bana artık dönmeyeceğini söylemişti. Ve bir akşamüzeri ben Meryem'i aradım. Onun evinden içeriye girdiğim zaman, o tezgâhında oturuyordu, ama dokumuyordu. O Nasıra ötesindeki gökyüzüne bakıyordu. Ve ben ona "Selam Meryem" dedim. Ve o kollarını uzattı ve şöyle dedi "Gel şöyle yanıma otur ve güneşin kanını tepelere döküşünü izleyelim." Ve ben bankta yanma oturdum ve pencereden Batıya doğru baktık. Ve bir süre sonra Meryem şöyle dedi "Bu güneşi akşamüzeri çarmıha geren kimdir merak ediyorum." Sonra dedim ki "Ben teselli bulmak için size geldim" Oğlum deniz için beni bıraktı ve yolun kenarındaki evde yalnızım ben. Sonra Meryem "Ben seni teselli etmek istiyorum, ama nasıl edebilirim ki?" dedi. Ve ben "Eğer sadece Oğlunuzdan bahsederseniz ben teselli olurum" dedim. Ve Meryem bana gülümsedi ve elini omzuma koyarak şöyle söyledi "O'ndan bahsedeceğim. Seni teselli eden bana da teselli verecektir." Sonra o Isa'dan konuştu ve başlangıçta olan tüm her şeyden uzun uzun bahsetti. Ve öyle görünüyordu kı o konuşmasında kendi oğlu ile benim oğlum

arasında bir fark göremiyordu. Çünkü o bana dedi ki “Benim oğlum da bir denizciydi. Neden benim ona güvendiğim gibi sen de kendi oğlunu dalgalara vermeye güvenmiyorsun? Kadın sonsuza dek bir ana-rahmi ve bir beşik olacak ama asla bir mezar değil. Parmaklarımız asla giyemeyeceğimiz elbisenin ipliğini dokusa da belki yaşama hayat veririz diye öleceğiz. Ve asla tadamayacağım balıklar için ağ atacağız. Ve bunun için üzülüyoruz, yine de sevincimiz bütün bunlarda yatar.” Meryem benimle bu şekilde konuştu. Ve ben ondan ayrıldım ve evime geldim ve gün

ışığı geçmiş olmasına rağmen giysiden daha fazla dokumak için tezgâhıma oturdum.

JUSTUS NAMI DİĞER YUSUF

(Seyyah Isa)

Onlar O’nun görgüsüz, sıradan tohumun sıradan bir tohumu eğitilmemiş kaba bir adam olduğunu söylüyorlar. Saçlarını sadece rüzgârın taradığını ve giysilerini bedeniyle sadece yağmurun birleştirdiğim söylüyorlar. Onlar O’nu kaçık sayıyor ve sözlerini şeytanlara bağlıyorlar. Oysa bakın işte, hor görülen adam meydan okumayı seslendirdi ve bu ses asla yok olmayacak. O bir şarkıyı seslendirdi ve bu melodiyi hiç kimse tutsak edemeyecek. Bu nesilden nesle devam edecek ve onu doğuran dudakları ve beşikte sallayan kulakları hatırlayarak evrenden evrene yükselmeye devam edecek. O bir yabancı idi. Evet, O bir yabancı, türbe yolundaki bir seyyah, kapımızı çalan bir ziyaretçi, uzak bir ülkeden gelen bir konuktu. Ve zarif bir ev sahibi bulamadığı için kendi mekânına geri döndü.

FILIPUS

(Ve O *öldüğü zaman tüm insanlık da öldü)*

Bizim sevdiğimiz öldüğü zaman tüm insanlık da öldü ve her şey boşlukta sessiz ve griye dönüştü. Sonra Doğu karardı, oradan bir fırtına fışkırdı ve ülkeyi sardı. Göğün gözleri açıldı, kapandı, yağmur seller gibi aktı ve O'nun el ve ayaklarından akan kam taşıdı. Ben kendim de öldüm. Ama dalgınlık anımın derinliklerinde O'nun konuşarak şöyle dediğini duydum "Baba onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar." Ve sesi boğulan ruhumu aradı ve ben tekrar kıyıya getirildim. Ve gözlerimi açtım ve buluta karşı asılı duran beyaz bedenini gördüm ve duymuş olduğum Sözleri içimde şekillendi ve yeni bir insana dönüştü. Ve ben artık üzülmedim. Kim yüzünü açıklayan bir denize ya da güneşte gülen bir dağ için üzülür ki? O kalp delinirken insanın kalbinden hiç bu tür sözler söylemek geçiyor muydu? insanoğlunun hangi yargıcı onun hâkimlerini serbest bırakmıştır. Ve hiçbir zaman kendinden bu kadar emin bir şekilde sevgi nefrete karşı gelebilmiş miydi? Hiç böyle göy ile yeryüzü arasında bu tür bir trompet duyulmuş muydu? Öldürülenin katiline merhamet ettiği daha önce hiç görülmüş müydü? Ya da meteorun ayak izlerini köstebeğe bırakması? "Baba onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar". Sözleri tükenmeden evvel Mevsimler yorulacak ve yıllar yaşlanacaktır. Ve siz ile ben tekrar tekrar doğsak dahi bunları koruyacağız. Ve şimdi ben artık evime giderek yüce bir dilenci gibi O'nun kapısında duracağım.

YAMUNİ’Lİ BİRBARAH

(Sabırsız İsa'nın ürerine)

Kaşın baharı beklediği gibi Isa aptal ve alçaklara karşı sabırlıydı. O Rüzgârda bir dağ gibi sabırlıydı. O düşmanlarının sert sorgulamalarını lütufla yanıtlardı. O hatta tartışma ve anlaşmazlıklarda da sessiz kalırdı çünkü güçlüydü ve güçlü olan kendisini tutabilirdi. Ama Isa aynı zamanda sabırsızdı da. O ikiyüzlüleri bağışlamazdı. O ne kurnaz insanlara ne de laf cambazlarına boyun eğmezdi. Ve O yönetilmek istemiyordu. O kendileri gölgede yaşadıkları için ışığa inanmayanlara ve kendi kalpleri yerine gökyüzünde bir işaret arayanlara karşı sabırsızdı. O şafak ya da akşama hayallerini güvenle teslim etmeden evvel hem günü hem geceyi ölçüp tartanlara karşı sabırlıydı.

İsa sabırlıydı. Yine de insanlar arasında en sabırsızıydı. O tezgâhla kumaş arasında yıllarınızı harcasanız dahi sizden keteni dokumanızı isterdi. Ama dokunan kumaştan bir ine de bir damla yaş istemiyordu.

PILATUS’UN KARISI BİR ROMALI KADINA

Ben hizmetçilerimle Kudüs’ün dış bahçelerinde yürüdüğüm bir zaman da etrafında oturmuş bir kaç kadın ve erkekler O’nu gördüm ve O onlara benim sadece yarısını anlayabildiğim bir dilde onlara konuşuyordu. Ama bir ışık sütununu veya kristal bir dağı algılamak için insanın bir dile ihtiyacı yoktur. Kalp dilin asla dillendiremeyeceğini ve kulakların asla duyamamayacağını biliyor. O arkadaşlarına sevgi ve dirayetten bahsediyordu. O’nun sevgiden konuştuğunu biliyordum çünkü sesinde bir melodi vardı ve dirayetten konuştuğunu biliyordum çünkü jestlerinde ordular vardı. Hatta kocam bile böyle bir yetkili sesle konuşamasa da yine de o ılımlıydı. O benim geçtiğimi gördüğü zaman bir an konuşmayı durdurdu ve nezaketle bana baktı. Ve ben tevazu içindeydim ve ruhumun içinde ben bir Tanrının yanından geçtiğimi biliyordum. O günden sonra bir kişinin hiçbir kadın veya erkek tarafından ziyaret edilmek istemediği gız- lik anımda onun görüntüsü beni ziyaret etti ve gözleri kendi gözlerim kapalıyken ruhumu aradı. Ve O’nun sesi gecelerimin sessizliğini yönetir. Ve ben sonsuza dek tutuldum ve acımın içinde huzur ve gözyaşlarımda özgürlük var. Sevgili Dostum, sen o adamı hiç göremedin ve asla da göremeyeceksin. O duyularımızın ötesine gitti ama tüm insanoğullarından O bana şimdi daha yakındır.

KUDÜS'ÜN DIŞINDA BİR ADAM

(Y*ahuda ürerine)*

Yahuda Cuma günü, Hamursuz Bayramı'nın arifesinde evime geldi ve o şiddetle kapımı çaldı. O içeri girdiği zaman ben ona baktım ve yüzü kül gibiydi. Elleri rüzgârda sallanan kuru dallar gibi titriyordu ve giysileri sanki nehirden yeni çıkmış gibi ıslaktı çünkü o akşam büyük fırtınalar vardı. O bana baktı ve gözlerinin yuvalan karanlık mağaralar gibiydi ve gözlerini kan bürümüştü. Ve o, “Ben Nasıralı Isa’yı O'nun düşmanlarına ve benim düşmanlarıma teslim ettim.” dedi. Sonra Yahuda ellerini sıktı ve İsa O'nun tüm düşmanları ve halkımızın düşmanlarının üstesinden edeceğini açıkladı. Ve ben inandım ve ben O'nu izledim. İlk O'na bizi çağırdı zaman, O bize güçlü ve geniş bir krallık vaat etti ve niyetimizde biz O'nun mahkemesinde onurlu bir durak bulabiliriz belki diye O’nun iyiliğini aradık. Kendimizi, onlar bizi ele geçirdiği gibi biz de Romalıları ele geçiren prensler gibi gördük.

Ve Isa kendi krallığı hakkında çok şey dedi ve ben O'nun beni arabalarına bir kaptan ve savaşçılarına bir lider olarak seçtiğini düşündüm. Ve ben O'nun ayak izlerini isteyerek takip ettim. Ama İsa’nın aradığının ve bir krallık olduğunu ne de bizi Romalılardan özgürleştirme olduğunu fark ettim. O’nun krallığı kalbin krallığından başka bir şey değildi. Ben O'nun sevgi, hayırseverlik ve mağfiret üzerine konuştuğunu duydum ve yol kenarlarında kadınlar memnuniyetle dinliyorlardı ama kalbimin acısı büyüdü ve ben gaddar oldum. Benim vaadi Yudea kralım aniden kaval çalanı gezginlerin ve serseriler zihinlerini yatıştırana dönüştürmüştü. Ben O’nu kabilemden O’nu seven diğerleri gibi sevdim. Ben O'na yabancıların boyunduruğundan bir umut ve kurtuluşu gösterdim. Ama O’ bizi o boyunduruktan azat etmek için ne bir söz etti ya da ne bir el kaldırdı ve hatta Sezar'ın olduğunu Sezar'ın hakkı kıldığında o zaman beni umutsuzluk sardı ve umutlarım öldü. Ve ben dedim ki: Umutlarımı öldüren kendisi de öldürülmek çünkü benim umut ve beklentilerim herhangi bir adamın

‘hayatından daha değerlidir.’ Sonra Yahuda dişlerini gıcırdattı ve başını yere eğdi. Ve tekrar konuştuğunda dedi ki “Ben O’nu yukarı teskm ettim. Ve O, bu gün çarmıha gerildi. Yine de O çarmıhta öldüğü zaman bile bir kral olarak öldü. O fırtınada teskm edenlerin öldüğü gibi, kefen ve taşın ötesinde yaşayan geniş insanlar gibi öldü. Ve O ölmek üzere olduğu tüm anlarda hep zarafet ve nezaket içindeydi ve kalbi merhametle doluydu. O acıyordu, hatta O’nu yukarı teslim eden bana bile acıyordu.” Ve ben “Yahuda sen ciddi bir yanlış yaptın” dedim ona. Ve Yahuda cevap verdi “Ama O bir kral öldü. Neden bir kralı yaşamak istemedi?” Ve ben tekrar “Ciddi bir suç işledin.” dedim, o orada bankonun üzerine oturdu ve bir taş gibi sessizdi. Ama ben odada ileri geri yürüdüm ve bir kez daha tekrar “Sen büyük bir günah işledin” dedim. Ancak Yahuda tek kekme dahi etmedi. O toprak gibi sessiz kaldı. Ve bir süre sonra ayağa kalktı ve benimle ikizleşti ve sanki daha uzun boylu görünüyordu ve konuştuğu zaman sesi kırık bir araç gibiydi ve o “günah kalbimde değildi” dedi. Bu gece de ben O’nun krallığını arayacağım ve huzurunda duracak ve O’na beni bağışlaması için yalvaracağım. “O bir kral öldü ve ben bir suçlu olarak öleceğim. Fakat kalbimde O’nun beni affedeceğini biliyorum.” Bu sözleri söyledikten sonra etrafına ıslak cübbesini sardı ve dedi ki “Ben size sıkıntı getirmiş olsam bile bu gece size geldiğim iyi oldu. Siz de beni affeder misiniz? Siz oğullarınıza, oğullarınızın oğullarına deyin ki: Yahuda Iskariyot Nasıralı İsa’yı O’nun düşmanlarına verdi çünkü İsa’nın kendi ırkının düşmanı olduğuna inanıyordu. Ve Yahuda’nın yaptığı büyük hatanın aynı gününde kendi ruhunu teslim ederek yargılanmak için kralı kendi tahtının basamaklarına kadar takip ettiğini de söyleyin. Ben kendi kanımın da çim için sabırsızlandığını ve sakat ruhumun azat olmak istediğini O'na anlatacağım.” Sonra Yahuda geri başını duvara yaslandı ve hay

kırdı “Ey Tanrım korkulan ismini dudaklarına ölümün parmakları dokunmadan evvel hiçbir insanın mutlak etmeyen birine, neden ışığı olmayan bir ateşle yaktın beni? Neden Celilelire bilinmeyen bir ülkenin tutkusunu ve ne akraba ne de kalpten kaçan bir arzu yükünü neden verdiniz? Ve Yahuda, elleri kana bulanmış olan bu adam kimdir? Bana onu, bu eski giysiyi, yırtık pırtık bir kuşumu armam için bir el ödünç ver. Bunu bu gece yapmam için bana yardım et. Ve tekrar bu duvarların dışında durmam için izin ver. Ben bu kanatsız özgürlük yoruldum. Keşke büyük bir

zindan olabilsem. Ben acı denize gözyaşından bir nehir akıtırdım. Ben kendi kalbinin kapısını çalan biri olmaktan ziyade merhametinin bir adamı olmak isterdim.” Yahuda bu şekilde konuştu ve bunun üzerine kapıyı açtı ve tekrar dışarı fırtınanın içine çıktı. Üç gün sonra Kudüs'ü ziyaret ettim ve olup biten tüm her şeyi duydum. Ve Yahuda’nın da yüksek kayalıkların zirvesinden kendini aşağı attığını duydum. Ben o günden sonra uzunca düşündüm ve ben Yahuda’yı anlıyorum. Büyük peygamber zirvelere yükselirken o bu toprakları süpüren sis ve Romalıların esiri olan küçük hayatını tamamladı. Bir adam bir krallıkta özlemini çektiği bir prens olmak istiyordu. Başka bir adam da içinde tüm adamların prens olacağı bir krallık istiyordu.

SARKIS KAÇIK DENİLEN YAŞLI BİR RUM ÇOBAN

(İsa ve Patı)

Bir rüyada ben İsa’yı ve kendi Tanrım Pan’ı ormanın kalbinde birlikte otururlarken gördüm. Onlar yakınlarında akan dereyle birlikte birbirlerinin konuşmalarına gülüyorlardı ve İsa’nın kahkahası daha neşeliydi. Ve onlar uzun uzun konuştular. Pan dünya ve onun sırları, toynaklı kardeşleri ve boynuzlu kız kardeşlerinden ve onun hayallerinden konuştu. Ve o kökler ve onların yavrularından, uyanıp yükselen ve yaza şarkı söyleyen özsuyundan konuştu. Ve İsa, ormandaki sürüngenlerden, çiçek ve meyvelerden ve onları henüz gelmemiş bir mevsime taşıyacakları tohumlardan konuştu. O havadaki kuşlardan ve onların üst dünyadaki şarkılarından konuştu. Ve O Tanrı'nın onlara çobanlık yaptığı çöldeki beyaz kalpleri anlattı. Ve Pan yeni Tanrı'nın konuşması ile memnun oldu ve burun delikleri titredi. Ve aynı rüyada ben, Pan ve İsa’yı yeşil gölgelerin sessiz ve durgunluğunda büyüdüklerini izledim. Ve sonra Pan kamışlarını aldı ve İsa’ ya çalmaya başladı. Ağaçlar sarsıldı ve eğrelti otları titredi ve üzerime bir korku yoktu. Ve İsa, “İyi kardeşim, siz kavran ve kayalıkların yüksekliği olan kamışlara sahipsiniz.” Sonra Pan İsa'ya kamışları verdi ve dedi ki “Artık çalma sırası sende.” Ve İsa, “Bu kamışların sayısı benim ağzıma çok fazla. Bende bu kaval var” dedi. Ve O kavalını aldı ve çalmaya başladı. Ve ben yapraklarda yağmurun sesini ve tepelerin arasında derenin şarkısını ve dağın tepesine düşen karı duydum. Bir zamanlar rüzgâra yenik düzen sonra yeniden geri gelen kalp atışlarım ve dünlerimin tüm dalgaları kıyılarımdaydı ve ben tekrar çoban Sarkistim ve İsa’nın kavalı sayısız sürüleri çağıran sayısız çobanlara dönüşmüştü. Sonra Pan İsa’va “Aenin gençliğin benim yıllarıma kamışlarımdan daha akraba’ dedi. Ve bu sessizliğimden çok evvel ben şarkınızı ve adınızın mırıltılarını duymuştum. İsminiz güzel bir sesi var; özsuyuvla dallara iyi yükselecek ve bu tepelerin arasında toynaklarla iyi koşacak. Babam beni ismimle çağırmasa da bu bana çok garip gelmedi. Bunu belleğime geri getiren senin kavalın oldu. Ve gel şimdi birlikte kamışlarımızı çalalım.” Ve onlar birlikte çalmaya başladılar. Ve müzikleri

yeri ve göğü cezalandırdı ve bir terör tüm canlıları vurdu. Ben hayvanların feryadını ve ormanın açlığını duydum. Ve ben yalnız insanların çığlığını ve bildiklerinin hasretini çekenlerin şikâyetini duydum. Ben bir bakirenin sevgilisi için iç çekişini ve şansız avcının duasındaki nefesini duydum. Ve sonra onların müziğine huzur geldi ve yerle gök birlikte şarkı söyledi. Rüyamda ben bütün bunları gördüm ve bütün bunları duydum.

BAŞRAHİP ANNAS

(Ayaktakımı Isa ürerine)

O ayaktakımından, bir haydut, bir şarlatan ve bir öz-trompetçiydi. O sadece kirli ve mirassız olanlara hitap ederdi ve bunun için O'nun, tüm kusurlu ve kirlilerin yolunu yürümesi gerekti. O biz ve yasalarımızla oynadı; o onurumuz ve şerefimizle alay etti. O hatta tapınakları yok edeceğini ve kutsal yerlere hakaret edeceğini söyledi. O utanmazdı ve bunu için utanç verici bir ölümle ölmesi gerekti. O Centillerden Çelileli bir yabancı, Adonis ve Ashtarte'nin hâlâ İsrail ve İsrail Tanrısına karşı güç iddia ettiği Kuzey ülkesinden bir adamdı. O peygamberlerimizin konuşmalarını dillendirirken kekeleyen ve düşük doğan piçlerin kaba dilini konuşurken kulakları yaran kişi. Onun ölümünü ilan etmekten başka hangi seçeneğim vardı? Ben tapınağın koruyucusu değil miyim? Yasaların muhafaza eden değil miyim? Ben ona sırtımı dönebilir ve sakin bir şekilde "O kaçıklar arasında bir kaçık. Bırakın çılgınlığıyla kendini bitirsin; çünkü kaçık ile çılgınlar ve şeytanın musallat olduklarından İsrail'in yolunda bir şey olmayacaktır diyebilir miydim? O bize yalancı dediği zaman ben münafık, kurt, engerekler ve engerek oğullarına karşı sağır olabilir miydim?" Hayır, ben ona karşı sağır olamazdım çünkü o bir kaçık değildi. O kendi kendisine musallat olmuş ve kendi büyük sondajlı aklıyla o bizi kınadı ve hepimize meydan okudu. Bunun için ben onu çarmıha gerdirdim ve çarmıha gerilişi bir işaret ve aynı lanet mührü ile damgalanmış başkalarına bir uyarıydı. Bundan sorumlu tutulduğumu biliyorum hatta Sanhedrin deki bazı büyükler tarafından da. Ama ben halkın bir kişi tarafından yoldan çıkarılmasındansa o kişinin halk için silmesi gerektiği konusunda o zamanda dikkat ediyordum şimdi de. İsa dışarıdan bir düşman tarafından fethedildi. Ben Yudeanm içinden bir düşman tarafından tekrar fethedilmemesini sağlayacağım. Lanetli Kuzeyden hiç bir kimse ne kutsal kutsallığımızın ne de Ahit Sandığı'nm üstüne kendi gölgesini düşürebilir.

BİR KADIN, MERYEMİN BİR KOMŞUSU

(Bir Ağıt)

O'nun ölümünün Kırkıncı gününden sonra kadın komşuların tümü onu teselli etmek ve ağıtlar yakmak için Meryem’in evine geldiler. Ve onlardan biri şunu seslendirdi: Nereye benim Baharım, nereye?

Ve başka hangi evrene parfümün yükseliyor?
Başka hangi tarlalarda yürüyeceksin?
Ve kalplerimize seslenmek için hangi gökyüzüne başım kaldıracaksın?
Bu vadiler kısırlaşacak
Ve biz kurumuş ve kurak tarlardan başka bir şey olmayacağız
Tüm yeşillikler güneşte kuruyacak
Ve bahçelerimiz ekşi elmalar yetiştirecek
Ve üzüm bağlarımız acı üzümler
Biz şarabına susayacağız
Ve burun deliklerimiz kokunun özlemini çekecek
Nereye ilkbaharımızın çiçeği nereye?
Ve bir daha dönmeyecek misin?
Yaseminin bizi tekrar ziyaret etmeyecek;
Ve siklamenin yolumuzun kenarında durarak
Bizim de köklerimizin toprağın derinliğinde olduğunu anlatmak için
Ve bitmeyen nefesimizin sonsuza dek
gökyüzüne tırmanacağını söylemeyecek misin?
Nereye Isa Nereye?
Komşum Meryem’in oğlu Ve oğlumun yoldaşı
Nereye ilkbaharımız ve hangi başka tarlalara?
Bize tekrar dönecek misin?
Kendi Aşk gelgitinde bizim rüyaların çorak kıyılarını ziyaret edecek misin?

ŞİŞMAN AHAZ

(Han sahibi)

Ben Nasıralı İsa'yı son kez gördüğüm zamanı iyi hatırlıyorum. Yahuda o Perşembenin öğlen saatinde bana geldi ve İsa ile O'nun arkadaşlarına akşam yemeği hazırlamamı benden istedi. Bana iki gümüş akçe verdi ve dedi ki "Yemek için gerekli gördüğün bütün her şeyi al." Ve o gittikten sonra karım bana şöyle dedi "Bu gerçekten bir ayrıcalıktır." Çünkü İsa bir peygamber olmuş ve O çok sayıda mucizeler yaratmıştı. Alacakaranlıkta O ve O'nun takipçileri geldiler ve üst odada masanın etrafına oturdular yine de sessiz ve sakinlerdi. Onlar geçen yıl ve ondan önceki yıl da geldiklerinde neşeliydiler. Ekmeyi koparıp şarabi içer, eski sularımızı seslendirirlerdi ve Isa gece varışına kadar onlarla konuşurdu. Bunun ardından üst odada yalnız O'na bırakır ve uyumak için diğer odalara giderlerdi çünkü gece yarısından sonra yalnız kalmak onun arzusu idi. Ve O, uyanık kalırdı ve ben yatağımda yatarken O'nun ayak seslerini duyardım. Ama bu son kez O ve O'nun arkadaşları mutlu değillerdi. Eşim Celile Gölü'den balıklar hazırlamıştı ve Houran'dan gelen sülünleri pirinç ve nar taneleri ile doldurmuştu. Ben de onlara servi şarabımdan bir testi taşıdım. Ve sonra ben onları bıraktım çünkü yalnız kalmak istediklerini hissettim. Tam karanlık olana kadar kaldılar ve sonra hepsi üst odadan aşağı indiler ama merdivenin dibinde İsa biraz duraksadı. Ve O, bana ve eşime baktı ve elini kızımın kafasına koyarak şöyle dedi "Hepinize iyi geceler. Biz üst odaya tekrar geleceğiz, ama sizi bu kadar erken bir saatte terk etmeyeceğiz. Güneş ufkun üzerinde yükselene kadar kalacağız. Kısa bir süre sonra gelecek ve sizden biraz daha ekmek ve şarap isteyeceğiz. Siz ve eşiniz bize iyi ev sahipliği yaptınız ve biz konağımıza geldiğimiz ve masamızın etrafında oturduğumuz zaman sizleri hatırlayacağız." Ve ben şöyle dedim "Efendim, size hizmet etmek bir onurdur. Diğer han sahipleri bizi ziyaret ettiğiniz için kıskanıyorlar ve gururumla onlara pazar yerinde gülümsüyorum." Hatta bazen onlara surat yapıyorum. Ve O dedi ki "Tüm han sahipleri hizmetle gurur duymalılar. Çünkü ekmek ve şarap veren kimseler bizim ve harman yeri için toparlayan

ve üzümü cenderede ezenlerin kardeşleridir. Ve hepiniz naziksiniz. Hatta aç ve susuz olarak lanetlere bile lütufta bulunuyorsunuz. Sonra grubun çantasını tutan Yahuda Iskariyot'a döndü ve "Bana iki şikel ver" dedi.

Ve Yahuda ona iki şikel vererek şöyle dedi "Bunlar benim çantamdaki son gümüş akçelerdir." İsa ona bakü ve dedi ki "Yakında, çok yakında çantanız gümüşle doldurulacaktır." Sonra avucuma iki akçeyi koydu ve dedi ki "Bu ile kızınız için ipeksi bir kuşak satın alın ve ona beni anmak için Hamursuz Bavramı gününde giymesini söyleyin." Ve kızımın yüzüne tekrar bakarken eğildi ve alnını öptü. Ve sonra O bir kez daha, "Hepinize iyi geceler." dedi ve ayrılarak gitti. Bana onun bizimle konuştuklarının arkadaşları tarafından bir parşömenin üzerine kaydedildiği söyledi ama ben bunu size sanki onun dudaklarından dökülmüş gibi tekrarlıyorum. Ben onun "Hepinize iyi geceler" dediği zamanki sesini asla unutmayacağım. Onun hakkında daha fazla bilmek istiyorsanız kızıma sorun. O şimdi artık bir kadın ama kızlık çağının hatıralarına değer verir. Ve onun sözleri benimkinden daha açıktır.

BARRABAS

(İsa’nın Son Söyleri)

Onlar beni bıraktı ve O’nu seçtiler. Sonra O yükseldi ve ben aşağı düştüm. Ve O'nu bir kurban olarak tuttular ve Hamursuz Bayramı için kurban ettiler. Ben zincirlerimden kurtulmuş, Onun arkasındaki kalabalık ile yürüyordum ama ben kendi mezarına giden yaşayan bir adamdım. Ben çöle utancın güneşle yandığı yere kaymalıydım. Yine de benim suçu taşıması için onu seçenlerle yürüyordum. Onu çarmıha gerdikleri zaman ben oradaydım. Ben görüyor ve duyuyordum ama sanki bedenimin dışındaydım. Onun “Sağda çarmıha gerilmiş hırsız da sen, sen bile, Nasıralı İsa benim ile birlikte mi kanıyorsun?” dedi. Ve İsa cevap verdi ve “Elimi tutan mıhtan olmasa elimi uzatır ve elini sıkardım” dedi. Biz birlikte çarmıha gerildik. Keşke senin haçını bana yakın dikselerdi. Sonra O aşağı baktı, annesi ve onun yanında olan bir genci seyretti. O “Anne, oğlun senin yanında duruyor işte” dedi. “Kadın, bak işte kanımın damlalarını Kuzey ülkesine taşıyacak bir adam.” Ve O Çelileli kadınların feryatlarını duyunca şöyle dedi “Bak, onlar ağlıyor ve ben susuyorum. Gözyaşlarına ulaşmak için çok yüksekte duruyorum. Ben bu susuzluğu gidermek için sirke ve safranı almayacağım.” Sonra Gözleri gökyüzüne doğru genişçe açıldı ve dedi ki “Baba, neden bizi terk ettin?” Ve sonra merhamet içinde şöyle dedi “Baba onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar, onları bağışla.” Bu sözleri dillendirdiği zaman ben sakı bu adamın çarmıha gerildiği için bütün insanların af dilemek için Tanrı'nın önünde durup yalvardıklarını gördüm. Sonra tekrar gür bir sesle Baba senin elime ruhumu tekrar geri veriyorum. Ve son olarak başını kaldırdı ve dedi ki “Şimdi bitti artık ama sadece bu tepenin üzerinde.” Ve gözlerini kapadı. Sonra yıldırım karanlık gökyüzünü yardı ve büyük bir gök gürültüsü oldu. Şimdi artık biliyorum ki Benim yerime O'nu öldürenler bana sonsuz azabı verdiler.

Onun çarmıha gerilişi bir saatten fazla sürmedi ama ben ömrümün sonuna kadar çarmıha gerileceğim.

CALAUDİUS ROMALI NÖBETÇİ

(Stoacı Isa)

O alındıktan sonra O’nu bana emanet ettiler. Ve ertesi sabaha kadar O'nu gözaltında tutmak bana Pontius Pilatus tarafından emredildi. Ve askerlerim onu esir aldı ve O, onlara itaat etti. Gece yarısı ben Karımı ve çocuklarımdan ayrıldım ve cephaneliği ziyaret ettim. Her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için Kudüs’teki taburlarıma bakmak benim alışkanlığımdı ve o gece onun bulunduğu cephaneliği ziyaret ettim. Benim askerlerim ve birkaç genç Yahudi onunla alay ediyorlardı. Onu giysilerinden soymuş- lardı ve kafasına geçen yılın yaban gülü dikeninden bir taç koymuşlardı. Onu bir sütuna karşı oturtmuş ve önünde dans edip bağırıyorlardı. Ve elinde tutmak için O'na bir kamış vermiştiler. Ben içeri girerken birisi “Bakın, ey Kaptan, Yahudilerin Kralı” diye bağırdı. Ben O'nun önünde durdum ve O'na baktım ve ben utandım. Nedenini bilmiyorum. Ben Gallia ve Ispanya'da savaşmış ve kendi adamlarımla ölümle yüz yüze gelmiştim. Yine de asla ne korkmuş ne de korkak olmuştum. Ama ben bu adamın önünde dururken ve o bana baktığı zaman ben kalbimi yitirdim. Sanki dudaklarım mühürlendi ve ben hiçbir kelime dahi edemedim. Ve ben hemen cephaneliği terk ettim. Bu otuz yıl önce tezahür etti. O zamanlar bebek olan oğullarım şimdi artık erkek oldular. Ve onlar Sezar ve Roma’ya hizmet ediyorlar. Ama çoğu zaman ben onlara tavsiyelerde bulunduğum zaman ölümle yüz yüzeyken bile dudaklarında hayatın özsuyu ve kendisini katledenlere karşı merhametli bakışları olan adamdan onlara bahsediyorum. Ve şimdi ben bir yaşlıyım. Ve ben yılları dolu dolu yaşadım. Ve ben ne Pompey ne de Sezar’ın bu Gelileli adam kadar büyük bir komutan olduklarını düşünüyorum. Çünkü O’nun direnişsiz ölümünden beri benim ordum yeryüzünde yükselerek onun için mücadele etmiştir. Ve Sezar ve Pompey hayatta olmaları ve onun ölü olmasına rağmen O ordu tarafından daha iyi hizmet görmüştür.

YAKUP EFENDİ’NİN KARDEŞİ

(Son akşam yemeği)

O gece ben hatıralar tarafından bin kere ziyaret edildim. Ve biliyorum ki binlerce kez daha ziyaret edileceğim. Ben o geceyi unutmadan evvel Toprak bağrı üzerinde sürülmüş olukları ve bir kadın doğumun acısı ve sevincini unutacak. Öğleden sonra Kudüs duvarlarının dışındaydık ve Isa, “Gelin şimdi şehre gidelim ve akşam yemeğini handa yiyelim” dedi. Han’a vardığımızda karanlıktı ve biz açtık. Hancı, bizi karşıladı ve bir üst odaya götürdü. İsa bize masanın etrafında oturmamızı söyledi ama kendisi ayakta kaldı ve gözleri üzerimizde dinleniyordu. Ve O hanın sahibiyle konuştu ve dedi ki “Bana bir havza ve su dolu bir sürahi ve bir havlu getir.” Ve O, bize tekrar baktı ve yavaşça, “Sandaletlerinizi çıkarın” dedi. Biz bundan bir şey anlamdık ama O’nun emri üzerine onları çıkardık. Sonra han sahibi havza ve sürahiyi gedrdi ve İsa, “Şimdi ben senin ayaklarını yıkayacağım çünkü antik yolun tozlarından ayaklarınızı özgürleştirmem ve onlara yeni bir yolun özgürlüğünü vermem gerekiyor” dedi. Ve hepimiz utanmış ve çekingendik. Sonra Simon Petrus ayağa kalktı ve şöyle dedi “Ben Efendim ve Rabbime nasıl ayaklarımı yıkamakla nasıl ağırlık verebilirim ki?” Ve İsa, “Ben sizin ayaklarınızı yıkayacağım ki insanlara hizmet eden insanın insanlar arasında en büyük olduğunu unutmayasınız” diye yanıtladı. Sonra O, her birimize tek tek baktı ve dedi ki “Onun kardeşleri olarak sizi seçen İnsanoğlu, o ki ayakları daha dün Arabistan mürü ile meshedildi ve bir kadın saçları ile kurtulan kişi sizin ayakları yıkamak istiyor.” Ve O havzayı ve sürahiyi aldı, diz çöktü ve Yahuda İskariyot’tan başlayarak ayaklarımızı yıkadı. Sonra bizimle birlikte masaya oturdu ve yüzü, mücadele ve kan dökülen bir gecenin ardından savaş alanı üzerine yükselen şafak gibiydi. Ve han sahibi eşiyle birlikte geldi ve yemek ile şarap getirdiler. Ve Isa ayaklarımın önüne diz çökmeden önce aç olsam da şimdi yemek için hiç bir iştahım kalmamıştı. Ve boğazımda şarapla söndüremeyeceğini bir alev vardı. Sonra Isa bir somun ekmeğini aldı ve bize vererek şöyle dedi “Belki biz tekrar bu ekmeği bölüşemeyeceğiz, Gelin Ceüledeki günlerimizin

anısına bu lokmayı yiyelim.” Ve O bir kadehe testideki şaraptan döktü ve içti ve bize de vererek şöyle dedi “Bunu birlikte yaşadığımız susuzluğun anısına için. Ve yeni bir bağbozumu umudu için de için. Ben kucaklandığım ve artık aranızda olmadığım ve siz burada ya da başka yerde buluştuğunuzda ekmeği bölün ve şarabı dökün ve tıpkı şimdi yaptığınız gibi yiyin ve için. Sonra etrafınıza bakın ve belki de benim sizinle birlikte oturduğumu göreceksiniz.” Bunu söyledikten sonra O yavrularını besleyen bir kuş gibi hepimize balık ve sülün lokmaları dağıttı. Az yememize rağmen kesildik ve bir damladan fazla içmedik çünkü kadehin sanki bu toprak ve başka topraklar arasındaki bir mesafe gibi hissettik. Sonra Isa “Bu masayı terk etmeden önce gelin ayağa kalkalım ve Celilelin neşeli, ilahileri seslendirelim” dedi. Ve biz ayağa kalktık ve hep birlikte söyledik ve O’nun sesi seslerimizin üzerindeydi ve kelimelerinin he sözünde bir titreşim vardı. Ve o hepimizin yüzlerine teker teker baktı ve şöyle dedi “Şimdi size veda diyorum” Gelin bu duvarların ötesine çıkalım. Gethsemane’ye gidelim. Ve Zebedi oğlu Yahya dedi ki “Efendim, siz bu gece neden bize veda diyorsunuz?” Ve Isa “Yüreğinizi rahatsız etmeyin. Ben sadece Babamın evinde size yer hazırlamak için sizlerden ayrılıyorum. Ama eğer bana ihtiyacınız olursa ben size tekrar döneceğim. Beni çağırdığınız yerde, sizi duyacağım ve her nerede ruhunuz beni ararsa orada olacağım. Unutmayın susuzluk üzün cenderesine ve açlık düğün şölenine götürür. Sizin insanoğlunu bulmanız gerektiği özlemleriniz de duruyor. Çünkü özlem coşkusu çeşmenin musluğu ve Babaya giden yoldur.” Ve Yahya tekrar konuştu “Eğer siz gerçekten bizi terk edecekseniz, biz nasıl müsterih olabiliriz?” Ve siz neden ayrılıktan bahsediyorsunuz? Ve Isa şöyle dedi “Avlanan cevlan o böğründe bunu hissetmeden önce avcının okunu ve nehir denizi onun kıyılarına varmadan evvel bilir. Ve insanoğlu insanoğlunun yollarından yürüdü. Başka bir badem ağacı güneşe kendi çiçeklerini sermeden önce benim köklerim başka bir bahçenin kalbine ulaşacaktır.” Sonra Simon Petrus dedi ki “Efendim, bizi şimdi bırakma ve varlığının sevincinden mahrum etmeyin. Ve nereve gidecekseniz bizde oraya gideceğiz ve katlandığınız nereyse bizde orada olacağız.” Ve Isa Simon Petrusun omuzuna elini koydu ve ona gülümseyerek şöyle dedi “Gece bitmeden siz beni inkâr edecek ve ben sizi terk etmeden siz beni terk edebileceğinizi sizden öte kim bilebilir ki?” Sonra birdenbire “Şimdi gelin buradan gidelim” dedi. Ve O hanı terk etti ve bizde onu izledik. Ama biz

şehir kapısına ulaştığımızda Iskariyot'lu Yahuda artık bizimle değildi. Ve biz Jahannam(cehennem) vadisini geçtik. Isa bizden çok ileride ve biz de birbirimize yakın türüyorduk. O bir zeytinliğe ulaştığında durdu ve bize doğru döndü ve şöyle söyledi "Burada bir saat dinlenin." Dut sürgünlerini ve elma ağaçları çiçeklerini açmış bir baha olsa da akşam serindi. Ve bahçeler şirindi. Her birimiz bir ağacın gövdesini aradık ve orada uzandık. Ben kendim cübbemi sarındım ve bir çam ağacının altına yattım. Ama İsa bizi bıraktı ve zeytinlikte tek başına yalnız yürüdü. Diğerleri uyurken ben O'nu izledim. O birden duraksıyor sonra tekrar yukarı aşağı yürümeye başlıyordu. Bunu birçok kez yaptı. Sonra gökyüzüne doğru yüzünü kaldırdığını ve Doğu ile Batıya doğru kollarını açtığını gördüm. Birinde "Cennet, toprak ve cehennem de insan içindir" demişti. Ve ben şimdi O'nun sözünü hatırladım, zenginlikte dolanan bu adamın insanoğluna dönüştürülen cennet olduğunu bildim ve ben toprağın rahminin ne bir başlangıç ne de bir son olduğunu daha ziyade bir araç, bir durak ve bir hayret ve bir sürpriz olduğunu anımsayarak, hatta O'nun ve Kutsal şehrin arasında bulunan Jahannam vadisinde cehennemi de gördüm. O orada dururken ve ben de giysilerime sarılmış olarak uzanmışken konuşan sesini duydum. Ama O bize konuşmuyordu. Üç kez O'nun Baba sözcüğünü telaffuz ettiğini duydum. Ve bütün duyduklarım bu oldu. Bir süre sonra Kollarını aşağı düştü ve O, gözlerim ile gök arasında bir servi ağacı gibi sessiz duruyordu. Ve sonunda aramıza tekrar döndü ve bize "Uyanın ve ayağa kalkın, benim saatim geldi Dünya savaş için silahlı hazır bizi bekliyor" dedi. Ve sonra O, "Bir an evvel Babamın sesini duydum. Eğer sizi tekrar göreme- sem unutmayın ki fetheden kendisi fethedilmeden huzur bulamayacaktır" dedi. Ve biz ayağa kalkıp O'na yakın geldiğimiz zaman Yüzü çölün üstünde yıldızlarla dolu bir cennet gibiydi. Sonra her birimizi yanaklarımızdan öptü. Dudakları yanağıma dokundu ve onlar ateş içinde olan çocuğun eli gibi sıcaktı. Aniden çok sayıda kalabalıktan geliyormuş gibi mesafeden büyük bir gürültü duydum ve yaklaşırken bunlar fener ve kölelerle gelen bir grup insandı. Ve onlar aceleyle geliyorlardı. Onlar korunun çitine ulaştıklarında, Isa bizi bırakıp ileri gitti ve onlarla karşıladı. Ve İskarıyot'lu Yahuda onlara önderlik ediyordu. Orada kılıç ve mızraklı Roma askerleri ve sopa ve kazmalarıyla Kudüslü adamlar vardı. Ve Yahuda İsa'ya geldi ve O'nu öptü. Ve sonra silahlı adamlara "İşte bu adamdır" dedi. Ve İsa, Yahuda'ya "Yahuda bana sabırlı davrandın. Bu dün olabilirdi" dedi.

Sonra O silahlı adamlara döndü ve dedi ki “Şimdi beni alın. Ama kafesinizin bu kanatları kapsayacak kadar büyük olduğundan emin olun.” Sonra onlar üzerine çöktüler ve hepsi bir ağızdan bağırıyorlardı. Ama biz korkumuz içinde kaçtık ve saklanmaya çalıştık. Zekilikle yalnız kaçarken ben de ne ihtiyatlı olmak için güç ne de içimde korkudan başka bir ses vardı. O geceden geri kalan bir iki saatini ben kaçıp gizlenerek geçirdim ve şafak vakti Eriha yakınlarında bir köy buldum. Neden O'nu bırakmıştım? Bilmiyorum. Ama üzüntüme rağmen ben O’nu terk etmiştim. Ben bir korkaktım ve O’nun düşmanlarının huzurundan kaçmıştım. Sonra kalbimde tiksiniyor ve utanıyordum ve Kudüs’e geri döndüm ama O bir mahkûmdu ve hiçbir arkadaşı O’nunla konuşturulmuyordu. O Çarmıha gerildi ve kanı dünyadan yeni bir kil yarattı. Ve ben hâlâ yaşıyorum, ben O'nun tatlı hayatın petek üzerinde yaşıyorum.

CYRENE OLAN SIMON

(O Haç'ı taşıyan kimse)

O'nun Haçım taşıdığını gördüğüm zaman tarla yolundaydım ve kalabalıklar O'nu takip ediyordu. Sonra bende O'nun yanında yürümeye başladım. Yükü, O'nu birçok kez durdu çünkü Vücudu bitkindi. Sonra Romalı bir asker bana yanaştı ve dedi ki: Gel, sen güçlü ve sağlam yapılısın bu adamın haçım taşı. Ben bu sözcükleri duyduğumda kalbim içimde kabardı ve ben minnettar oldum. Ve ben O'nun haçım taşıdım. Bu kış yağmurlarından ıslanmış bir kavaktan olduğu için ağırdı ve İsa bana baktı. Ve alnının teri O'nun sakalı üzerine akıyordu. O tekrar bana baktı ve dedi ki "Siz de mi bu fincandan içiyorsunuz? Siz gerçekten zamanın sonu dek benimle birlikte onun ağzından yudumlayacaksınız." Böyle söylerken elini benim boş olan omzuma koydu. Ve biz Kafatası Tepesine doğru birlikte yürüdük. Ama şimdi haçı ağırlığını hissetmiyordum. Sadece O'nun elini hissediyordum. Bu benim omzumda sanki bir kuşun kanadı gibiydi. Sonra tepe zirvesine O'nu orada çarmıha gerecekleri yere ulaştık. Sonra ben ağacın ağırlığını hissettim. O, O'nun elleri ve ayaklarım mıhladıkları zaman ne tek kelime etti ne de bir ses çıkardı. Ve O'nun uzuvları çekiç altında titremedi. Elleri ve ayakları sanki ölmüştü ve sade kanda yüzerken tekrar dirilecek gibi görünüyordu. Yine de sanki mıhları asayı arayan bir prens gibi arıyor ve yüksekliklere yükseltilmek için yalvarıyor gibi görünüyordu. Ve kalbim ona acımayı düşünmüyordu, bunun için fazladan merakla doluydum. Şimdi haçını taşıdığım adam benim hacım haline geldi. Bana tekrar soracak olsalar "Bu adamın haçını taşı'" diye ben yolun mezara vardığı ana kadar yine taşırdım. Ama ondan elini omzuma koymasını isterdim. Bu uzun yıllar önce oldu ve her ne zaman ben tarladaki karıkları takip ettiğim zaman ve uyumadan önce uyuklama anında ben o sevgili adamı düşünüyorum. Ve ben onun kanatlı elini burada sol omzumda hissediyorum.

CYBOREA

(Yahuda'nın Annesi)

Benim oğlum iyi bir adamdı ve dürüsttü. Bana karşı zarif ve kibardı ve kendi akraba ve yurttaşlarını severdi. O düşmanlarımız, ne bir ipliği eğritmelerine ne de bir tezgâha oturmamalarına rağmen mor giysiler giyen ve ne bir tarlayı sürme ne de bir tohum ekmemelerine rağmen haşatı biçip toplayan lanetli Romalılardan nefret ederdi. Oğlum Roma lejyonları üzüm bağlarımızdan geçerken onlara ok atarken saklandığı zaman sadece on yedi yaşındaydı. Hatta o yaşta bile İsrail'in zaferinden diğer gençlere konuşmak istiyordu ve o benim anlayamadığım pek çok garip şeylerde dillendirirdi. O benim oğlumdu, tek oğlumdu. O şimdi kurumuş olan bu göğüslerden emdi ve ilk adımlarını bu bahçede attı şimdi kamış gibi titreyen bu parmaklara tutundu. Bu ellerin, o zamanlar Lübnan'ın üzümleri gibi genç ve taze olan ellerin ta kendisi ile Annemin bana verdiği bir keten örtünün içine ilk sandaletlerini sakladım Onları hâlâ orada pencerenin önündeki sandıkta tutuyorum. O benim ilk doğanımdı ve o ilk adımlarını attığı zaman ben de ilk adımlarımı attım. Çünkü kadınlar çocuklarıyla birlikte seyahat etmek dışında yalnız bir yere gidemiyorlardı. Şimdi bana onun kendi eliyle öldüğünü arkadaşı Nasıralı İsa'ya ihanet ettiği için pişmanlıktan kendini yüksek kayalıktan aşağı attığını söylüyorlar. Oğlumun öldüğünü biliyorum. Ama onun hiç kimseye ihanet etmediğini de biliyorum çünkü o akrabalarını sever ve Romalılar dışında kimseden nefret etmezdi. Oğlum İsrail'in zaferini arıyordu ve dudakları ve eylemlerinde bu zaferden başka bir şey yoktu. O karayolu üzerinde İsa ile tanıştığında beni bırakıp onu takip etti. Ve yüreğim biliyordu o herhangi birini izlemekle yanlış yaptığını. Bana veda ettiği zaman ona hata yaptığını söyledim ama beni dinlemedi. Çocuklarımız bize kulak vermiyor; bugünün yüksek dalgası gibi dünün yüksek dalgasından öğüt almak istemiyor. Yalvarırım size bana oğlum hakkında beni daha fazla sorgulamayın. Ben onu seviyordum ve sonsuza kadar da seveceğim. Eğer sevgi sadece ette olsa ben onu kızgın demirlerle yakar ve huzura ererdim ama bu ruhtadır, erişilemez. Ve şimdi ben artık

konuşmak istemiyorum. Gidin Yahuda'nın annesinden daha şerefli başka bir kadını sorgulayın. İsa'nın annesi gidin. Kılıç ayrıca onun da yüreğinde; beni size o anlatacak ve o zaman anlayacaksınız.

BIBLOS’TAKI KADIN

(Bir ağıt)

Ağlayın benimle siz Ashtarte kızları ve Tamouz’un tüm âşıkları
Kalplerinizi eritin, doğrulun ve kandan gözyaşları dökün
Altın ve fildişinden yaratılan O arak yok
Karanlık bir ormanda yabani domuz O'nun üstesinden geldi
Ve domuzun dişleri etini deldi,
Şimdi O, geçmişin yaprakları ile boyanmış yatıyor
Ve artık O'nun ayak izleri baharın koynunda uyuyan
tohumları uyandırmayacak.

Sesi şafakla birlikte pencereme gelmeyecek
Ve sonsuza dek yalnız olacağım
Ağlayın benimle sız Ashtarte kızları ve Tamouz’un tüm âşıkları
Çünkü O, nehriler gibi konuşan;
O, sesi ve zamanı ikizi;
O, ağzı tatlandırılmış kızıl acı;
O, dudak safrası bala dönüşen; sevgilim benden kaçtı.

Ağlayın benimle siz Ashtarte kızları ve Tamuz’un tüm âşıkları
Benimle birlikte cenaze teskeresi etrafında ağlayın,
tıpkı yıldızların ağladığı;
Ve ayın yaprakları yaralı vücudunun üzerine düştüğü gibi.
Sevgilimin bir zamanlar rüyamda burada yattığı;
Ve uyandığımda uzağa gitmiş olduğu;
Yatağımın ipeksi örtüsünü gözyaşlarınızla ıslatın.
Sizi hükümlü kılıyorum Ashtarte kızları ve Tamouz’un tüm âşıkları
Bağrınızı açın ağlayın ve bana teselli verin
Nasıralı İsa’nın öldüğü için.

MECDELLI MERYEM

(Otuz yıl sonra) (Ruhun tekrar dirilisi üzerine)

Bir kez daha söylüyorum, ölümle, Isa ölümü fethetti ve mezardan bir ruh ve bir kudret olarak yükseldi. Ve O bizim yalnızlık ta yürüdü ve tutku bahçelerimizi ziyaret etti. O taşın arkasındaki yarık kayanın ardında yatmıyor. O’nu seven bizler O görmemizi sağladığı bu gözlerle O’nu izledik ve bize uzatmayı öğrettiği bu ellerimizle O’na dokunduk. Ben O’na inanmayan sizleri biliyorum. Ben sizden biriydim ve sayınız çoktu ama sayınız eksilecektir. Oradaki müziği bulmanız için arp ve lirinizi mi kırmanız gerekir? Ya da meyve taşıdığına inanmadan evvel bir ağacı kesemiz mi gerekir? Kuzey ülkesinden birisi O’nun Tanrı'nın Oğlu olduğunu söylediği için İsa'dan nefret ediyorsunuz. Ama birbirinizden nefret ediyorsunuz çünkü her biriniz diğerinin kardeşi olabilmesi için O’nu çok daha büyük sayıyorsunuz. O’ndan nefret ediyorsunuz çünkü birisi O’nun insanoğlunun tohumundan değil bir bakireden doğduğunu söyledi. Ama siz ne bekâretle mezara giden anneleri ne de susuzluklarından boğularak mezara giren insanları biliyorsunuz. Siz ne dünyanın güneşle evliliğe verildiğini ne de dünyanın bizi dağ ve çöle doğru ileri gönderen olduğunu biliyorsunuz. O’nu sevenler ve O’ndan nefret edenler; O’na iman eden ve etmeyenler arasında esneyen bir uçurum vardır. Ancak yıllar bu uçurumun üzerine köprü kurduğu zaman siz aramızda yaşayan O’nun Tanrı'nın oğlu ve ölümsüz olduğunu ve bizim de Tanrı'nın çocukları olduğumuzu ve tıpkı bizim kocasız bir dünya tarafından doğduğumuz gibi O’da bir bakire tarafından doğmuş olduğunu anlayacaksınız. Dünyanın inanmayanlara kendi göğsünden emmek için ne kök ne de yükselerek uçabilecek ve boşluğunu dolduran çiğden içmek için izin vermeyeceği garip kaçıyor. Ama ben bilmem gerekeni biliyorum ve bu da yeterli.

LUBNANLI BİR ADAM

(19 yüzyıl sonra)

Efendi, şarkıların efendisi
Söylenmemiş sözlerin ustası,
Yedi kere doğdum ve yedi kere öldüm ben;
Son aceleci ziyaretin ve bizim kısa karşılamamızdan beri.
Ve bak ben bir geceyi hatırlayarak tekrar yaşıyorum;
Medcezirin bizi yukarı kaldırınca;
Tepelerin arasında bir gün.
Bundan sonra birçok toprak ve denizleri aştım ben
Ve eyer veya yelkenler önderliğinde gittiğim her yerde;
Adınız duam ya da dayanağım oldu,
İnsanoğlu ya sizi kutsuyor ya da lanetliyordu
Lanet, başarısızlığa karşı bir protesto,
Kutsallık da;
Teperden eşine hükümle gelen,
Avcının ilahisi
Arkadaşlarınız teselli ve destek için henüz bizimle
Ve düşmanlarınız da; güç ve güvence için
Anneniz de bizimle;
Tüm annelerin yüz simalarında O'nun yüzünün parlaklığını;
yumuşakça beşiği sallayan elini;
hassasiyetle kundaklayan elini gördüm.
Ve önce hayatın sirkesinden ardından şarabından içen
Mecdelli Meryem hâlâ aramızda.
Ve Yahuda, acı ve küçük emellerin adam
O da yeryüzünde yürüyor;
Hatta şimdi açlığı başka bir şey bulmayınca kendi üzerine dua eder
Ve kendini imha da kendi büyük özünü arar.

Ve Yahya, gençliği güzelliği sevdin de, burada

Ve önemsenmese de, şarkı söylüyor.
Ve sizin için yaşamayı inkâr eden sabırsız Simon Petrus'ta
ocağımız etrafında oturuyor.
Sizi O, başka bir günün şafağından evvel tekrar inkâr edebilir.
Yine de emellerin için çarmıha gerilip
kendisini bu onuruna layık görmezdi.
Ve Caiaphas ve Annas hala, kendi günlerini yaşıyor
Ve suçlu ve masumları yargılıyor
Onlar tüylü yataklarında uyurken
Yargıladıkları kişi kırbaçlarla dövülüyor.
Ve zina suçundan alıkonan kadın
O da şehrimizin sokaklarında yürüyor
Ve henüz pişmemiş ekmeğin açlığını çekiyor
Ve bomboş bir evde yalnız, içinde kalıyor
Ve Pontius Pilatus da burada:
O, sizin önünüzde huşu içinde duruyor
Ve hala, sizi sorguluyor
Ama ne kendi makamını riske atmaya
ne de yabancı bir ırka karşı gelmeye cüret ediyor
Ve hâlâ ellerini yıkıyor.
Hatta Şimdi Kudüs havzayı ve Roma ibrik tutuğunda bile
Ve iki bin arasında bin el beyazlığına yıkanır oldu

Efendi Ozanların efendisi
Söylenen ve dile getirilen sözlerin ustası
Onlar adını ağırlamak için tapınaklar inşa ettiler
Ve bütün tepelere haçını diktiler
Şımarık ayaklarına bir sembol ve bir işaret olması için; değil
sevincin için
Çünkü sevinciniz onların görüleri ötesinde bir tepe,
Ve onları teselli etmez
Onlar bilinmeyen birini onurlandırmak isterler
Ve kendilerine benzer bir adamın nezaketi;
Aşkı kendi aşklarına benzeyen bir Tanrı;
Ve rahmeti kendi merhametlerinde olan biri
onlara ne teselli verebilir ki?

Onlar bunu, yaşayan bir adamı, gözlerini ilk açan
ve titremeyen gözkapaklarıyla
güneşe bakan kişiyi onurlandırmak istemiyorlar.
Hayır, onlar O'nu bilmiyorum ve
Onun gibi olmak istemiyorlar.
Onlar bilinmeyen ve bilinmeyenler
alayında yürüyenler olarak kalmak istiyor.
Onlar üzüntüyü, kendi üzüntülerini taşımak istiyor.
Ve sizin sevincinizle teselli olamıyorlar.
Ağrıyan kalpleri sözlerinizde teselli aramıyor
ve bunların şarkısını söylüyor.
Kendi hüzünlü ve şekilsiz sessizliklerinde
Buda onları yalnız ve ziyaretsiz yaratıklar yapıyor;
soyum ve türüme sarılmalarına rağmen yoldaşsız korkuyla yaşarlar.
Yine de yalnız olmak istemezler;
Batı rüzgârı eserken Doğuya eğilirler
Size kral diyorlar ve huzurunuzda olmak isterler
Sizi Mesih olarak telaffuz ettiler
Ve kendileri kutsal yağ ile yağlanmak istediler
Evet, onlar sizin hayatınız üzerinde yaşamak istediler.

Efendi Sanatkârların efendisi
Sizin gözyaşlarınız Mayıs yağışları
Ve kahkahalarınız beyaz denizin dalgaları gibi
Siz konuştuğunuz zaman bu dudaklarında ateş gibi
tutuşturması gerekirken sözleriniz uzak bir fısıltı oldu.
Siz onların henüz kahkahaya hazır olmayan kemiklerindeki
ilik için güldünüz ve henüz kurumuş olan gözleri için ağladınız.
Sesiniz düşünceleri ve anlayışlarına babalık;
sizleri ve nefeslerine annelik etti.
Yedi kez doğrum ve yedi kez öldüm ben
Ve şimdi tekrar yaşıyor ve sizi;
Savaşçılar arasındaki savaşçı,
Ozanların Ozanı kralların kralını seyrediyorum;
yoldaşlarınızla yarı çıplak bir adam
Piskopos her gün başını eğer adınızı telaffuz ederken

Ve her gün dilenciler şöyle söylüyor
“İsa'nın aşkına, ekmek satın almak için bize bir kuruş verin.”
Biz birbirimizi çağırıyoruz, ama geçekte istek
ve arzularımızın bahar seli gibi
size çağrıda bulunuyoruz.
Ve sonbaharımız gelgit dalgası gibi geldiğinde; yüksek
ve alçakta adınız dudaklarımızda, sonsuz merhametin efendisi.

Efendi, yalnız saatlerimizin efendisi
Burada ve orada beşik ile tabut arasında ben özgür olan,
zincirlenmemiş, anneniz dünya ve evrenin oğulları,
kardeşlerinizle karşılaştım.
Ve ovadaki zambaklar gibi.
Onlar hayatınızı yaşıyor ve düşüncelerinizi düşünüyorlar.
Ve şarkınızı yankılıyor ama elleri boş.
Ve onlar büyük çarmıha mıhlanmadılar
ve burada yatar onların acısı.
Dünya onları her gün mıhlıyor ama sadece küçük yollarda
Gökyüzü sarsılmıyor ve yeryüzü
kendi ölümünün doğum sancılarını çekmiyor.
Onlar çarmıha gerildi ve acılarına tanık olacak kimse yok
Yüzlerini sağa ve sola çevirirler ve kendi krallığında onlara
bir durak vaat eden kimseyi bulamıyorlar
Yine de tekrar tekrar çarmıha gerilmek isterler ki
Sizin Tanrı'nız onların Tanrısı ve sizin babanız
onların babası olsun diye.

Efendi aşkın efendisi
Prenses kendi kokulu odasında
Ve evli bekâr kadın kendi kafesinde
ve kendi utancının sokaklarında ekmek arayan fahişe
ve kocası olmayan manastırındaki rahibe gelişinizi bekler.

Ve çocuksuz kadın da,
soğuğun cama ormanı kazıdığı yerde,
kendi penceresi önünde
o simetri de sizi bulur ve size annelik yaparak teselli bulmak istiyor.

Efendi Şairlerin efendisi
Sessiz arzularımızın ustası
Kalbinizin atmasıyla dünyanın kalbi titriyor ama şarkınızla yanmıyor.
Dünya sakin coşkuyla oturup sesinizi dinler.
Ama tepelerinizin sırtlarını büyültmek için koltuğundan kalkmaz.
İnsanoğlu hayallerinizin hayallerini kurmak ister.
Ama hayallerin en büyüdüğü olan şafağınıza uyanmayı değil.
O vizyonunuzla görmeyi ister ama ağır ayaklarını
sizin tahtınıza sürüklemeyi değil.
Yine de birçoğu sizin adınıza tahta çıkarıldı
Ve gücünüzle şey edildi ve altın ziyaretinizi kafaları için
bir taç ve elleri için bir asaya dönüştürdüler.

Efendi Işığın efendisi
Gözleri körün parmaklarında yaşayan
Siz hâlâ hor görülüyor ve alay ediliyorsunuz
Tanrı olmak için zayıf ve sakat olan bir insan
Ve hayranlık uyandırmak için fazladan insan olan bir
Tanrı Onların zikir ve ilahileri;
Ayin ve tespihleri kendi tutsaklıkları içindir
Siz yine de onların mesafeli
Özü, uzak haykırışları ve tutkularısınız.
Ama Efendi, gökyüzü kalpli adil rüyalarımızın şövalyesi
Bu günün üzerine hâlâ basıyorsunuz
Ne yay ne de mızrak adımlarınızı durduramayacak
Tüm oklarımızın üzerinden yürüyecek
Bize gülümseyecek ve hepimizden daha gene olsan da
Siz bize babalık edeceksiniz.
Şair, Ozan, Yüce Kalp
Tanrımız adınızı ve sizi taşıyan rahmi ve emziren göğüsleri korusun.
Ve Tanrı hepimiz affetsin.

MUSİKİ

Türkçesi: Gülay Oktar

Ruhumun sevdiği varlığın yamacına oturdum ve sözlerine kulak verdim. Öyle, dikkatle, tek kelime bile etmeden dinlerken, sevdiceğimin sesinde, kalbimi titreten ve ruhumu tensel kılıfından çıkaran bir güç hissettim. O vakit ruhum, bedenin daracık hücresinden çıkıp, ne sınır ne ölçü tanıyan bir boşlukta, evreni bir rüya gibi seyre dalarak yol almaya başladı.

Ben, kulaklarımı başka her türlü sözden uzak tutan sözlerinin anlamını yitirirken, bir garip büyü sevdiğimin sesine karışıp duygularımı alt üst etti.

Bu musikiydi, dostlarım. Sevdiğimin bazı kelimenin ardından her iç çekişinde, yenilerini dile getirirken gülümseyişinde duyuyordum onu. Yarıda kesilmiş, kimisi birbirine karışan, kimisi hâlâ dudaklarının arasında alıkonulmuş kelimelerle konuştuğunda duyuyordum. Sevdiğimin duygularının güzelliğini, kulaklarımla görüyordum; duygularının, beni söylediklerinin özünden bile uzaklaştıran harikuladeliği, bir musikide vücut buluyordu, ruhun sesinin musikisinde.

Musiki gerçekten ruhların dilidir ve ezgiler kalbin kirişlerini titreten tatlı esintilerdir. Duyguların kapısını çalıp hafızayı uyandıran o usta parmaklardır musiki. O vakit hafıza, geçmişinin, gecelerin kefenlediği o güçlü olaylarını mezarlarından çıkarıverir.

Eğer kederli iseler trajik anların, yok eğer neşeli iseler, huzur ve sevinç anlarının hatıralarını hafızanın yüzeyine çıkaran o usta ezgilerdir musiki, işittiğin, göğsünü acıyla doldurmak ve sana sefaletin hayaletini göstermek için seni alıkoyan melankolik tınıların birlikteliğidir.

Algıladığın, sevinçle ve şaşkınlıkla dans etmek için doğrudan kalbine giden neşeli ezgilerin birleşimidir. Sevilen bir varlığın uzaklaşmasının ıstırabının ya da kaderin acı veren ısırığının sebep olduğu ateşli bir gözyaşı damlası olarak gözlerinden geri çıkmak için, havadaki dalgalarla taşınıp kulaklarına giren bir telin titreşimidir. Dudaklarının arasından, gerçekte, mutluluğun ve esenliğin işareti olan bir gülümseme olarak çıkması da muhtemeldir.

Musiki, son nefesten olma, ruhu soluktan, aklı kalpten ibaret bir bedendir.

*

İnsan dünyada var olduğundan beri, musiki, tüm diğer dillerden farklı, göksel bir lisan olarak göstermiştir ona kendini. İçinde sakladığı aracılığıyla kalbe konuşur, kalplerin karşılıklı konuşmasıdır bu. Aşka denktir, tesiri

herkese yayılır. İlkel zamanlarda çöllerde şarkı olarak dillenir. Saraylarda kralların tüylerini ürpertir. Çocuklarını kaybeden analar ağıtlarına ortak ederler onu, o zaman taşların kalbini toz haline getiren bir iniltiye dönüşür. Çok sevinçli insanlar neşelerine katarlar onu, talihin darbesini yiyenleri büyüleyen bir ilahiye dönüşür. Işınlarıyla kırlardaki tüm çiçekleri selamlayan güneşe benzer.

Tıpkı bir fener gibi, ruhun karanlığını kovar musiki ve gizli kalan derinliklerini açığa çıkarmak için kalbi aydınlatır. Benim gözümde ezgiler, gerçek ‘ben’in hayaletleri ya da canlı duyguların gölgeleridir. Ruh, olayların ve varoluş sebeplerinin karşısına dikilmiş bir ayna gibidir, içinden bu hayaletlerin suretleri ve bu gölgelerin resimleri yansır.

Ruh, yazgının rüzgârına bırakılmış narin bir çiçektir. Sabah esintileri bedenini sarsar ve çiğ damlaları boynunu eğer. Aynı şey insanı uyuşukluğundan çekip çıkaran bir kuşun cıvıltısı için de geçerlidir. İnsan sonunda dinlemeye, yeniden hissetmeye, hatta bu billur ezginin yaratıcı bilgeliğini ve kuşun ince duygularını yüceltmeye başlar. Bu cıvıltı insanın düşünce gücünü uyarır; o zaman o da bu basit kuşun yarattığı ezginin nasıl olup da kendisini neşelendirebildiğini ve kendisinden önceki kuşakların kitaplarında hiçbir zaman yazılmamış duyguları ortaya çıkararak kalbinin tellerini nasıl titretebildiğim sorgular. Kuşun kır çiçeklerine sırrını açıp açmadığını ya da ağaçların hışırtısını, su akışının mırıltısını taklit edip etmediğini ya da doğanın bütünü eşliğinde sarhoş olup olmadığını sorar kendine. Bununla birlikte sorularına bir cevap bulmayı başaramaz.

İnsan dalların uçlarına tüneyen kuşun ne dediğini anlamaz, ne taşların üzerinden seken ırmağın söylediklerini anlar, ne de dalgaların yavaşça ve tatlılıkla kıyıya eriştiklerinde anlattıklarını. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun ağaçların yaprakları üzerine hızla düşerken ya da narin parmaklarıyla penceresinin camlarını tıkırdatırken anlattıklarına akıl erdiremez. Esintinin kır çiçeklerine ne dediğini de anlayamaz. Oysa kalbinin tüm bu seslerin anlamını delip geçtiğini hisseder, böylece, kâh musikinin büyüleyici etkisiyle ürperir, kâh kederinin ve melankolisinin tesiri altında iç çeker. Bu sesler insana, insanlık var olmadan önce bilgelik tarafından yaratılmış gizli bir dilde fısıldanırlar, öyle ki ruhu ve tabiat konuştuğu zaman, çoğunlukla şaşkın kalır, boğazı düğümlenir, gözyaşları

kimi zaman sözcüklerinin yerini alır. Oysa gözyaşları yorumcuların en etkilemişidir.

*

Ey aydın olan! Bugün yok olmuş milletlerde musikinin yerini görmek için benimle hafızanın tiyatrosuna gel. Gidip Âdem’in torunlarının her birinin devirlerindeki tesirini seyredelim onun.

Keldaniler ve Mısırlılar, överek ve önünde secde ederek, büyük bir tanrısallık atfederek taptılar musikiye. İranlılar ve Hintliler musikinin Tanrı'nın insanlar arasındaki Ruhu olduğuna inandılar. İranlı bir şair şöyle diyordu özetle: “Musiki tanrıların cennetinde bir huriydi, Âdem’in soyundan gelen birine bağlanıp ona kavuşmak için göklerden indi. Bunu öğrendiklerinde öfkelenen Tanrılar, korkunç bir rüzgâra onun peşine düşmesini emrettiler. Rüzgâr da havada dağıtıp şu ölümlü dünyanın dört bir bucağına serpti parçalarını. Ruhu ise hiç ölmedi, insanoğlunun kulağında hep yaşadı.” Öte yandan bir Hint bilgesi “Ezgilerin yumuşaklığı yüce bir sonsuzluğun var olduğuna dair inancımı güçlendiriyor. “diyordu.

Yunanlılarda ve Romalılarda, musiki güçlü bir tanrısallıktaydı. Onun adına, bize hâlâ bu halkların büyüklüğünü anlatan görkemli tapınaklar, üzerine en güzel hediyelerini ve en hoş kokulu tütsülerini bıraktıkları şatafatlı sunaklar inşa ettiler. Bu tanrısallığa Apollon adını verip bir heykelde bedene kavuşturdular onu. Sol elinde, sağ eliyle tellerine şöyle bir dokunduğu bir lir tutuyor. Soylu başı saygınlığını ifade ediyor. Sanki bir şeylerin derinliklerini görüyormuşçasına uzaklara bakıyor. Derler ki Apollon’un lirinin tellerinin tınısı tabiatın sesinin yankısıdır. Bu ezgili sesler, ağaçların hışırtısı kadar kuşların cıvıltısından, suların mırıltısından ve esintilerin soluğundan alır kaynağını.

Denir ki müzisyen Orfeus’un tellerinin tınısı, hayvanların, bitkilerin ve minerallerin yüreğini titretti, yırtıcı hayvanlar bile izlerdi onu ve o geçerken, çiçekler boyunlarını uzatır, dallar önünde eğilir, taşlar titrer ardından ufalanırdı.

Yine denir ki, Orfeus eşini kaybettiğinde, sonunda tüm tabiatı dolduran acı çığlıklar atarak ağladı ardından. Tabiat da ağlamaya koyuldu kendi payına ta ki tanrılar bile yumuşayıp ruhların dünyasında sevdiğine kavuşabilsin

diye Orfeus’a sonsuzluğun kapısına açana dek. Ormanın kızları, diye anlatılır, Orfeus’u öldürür, kesik başını ve lirini denize atarlar; onlar da suyun üzerinde kalarak Yunanların Şarkı Adası (ç.n. Midilli Adası) dedikleri bir adaya varırlar.

Yine anlatılır ki, Orfeus’un başını ve lirini taşıyan dalgalar, o zamandan beri, boşluğu doldurup sonunda denizcilerin kulağına kadar ulaşan hüzünlü şarkılar ve kederli ezgiler bestelemeye devam ederler.

Bu halkların görkemi yok olduktan sonra, bu efsaneler, hayal gücünün yaratıları, hayal dünyasından çıkma rüyalar sayıldı. Yine de, bu söylenceler, musikinin Yunanlarının yüreğini ne denli derinden etkilediğini ve onu meşruluğuna ikna olacak kadar önemsediklerini gösteriyor. Eğer bu söylenceleri, duyguların eşsizliğinin ve güzelliğe duyulan sevginin doğal sonucu, bir şiirsel anlatım olarak nitelendiriyorsak, bunun bize ne zararı olabilir ki? Şiir sanatının ustaları da böyle bir tasvir yapmaz mı?

Asurluların geride bıraktıkları, bize kadar ulaşan izler arasında, kralların, müzik aletleri taşıyan adamların arkasında ilerlediği geçit törenlerini tasvir eden resimler var. Tarihçilerinin kaleme aldığına göre, musiki, törenlerde şanın göstergesi, kutlamalar sırasında mutluluğun sembolüydü. Musikisiz mutluluk, dili kesilmiş bir genç kıza benzer. Musiki dünya üzerindeki tüm milletlerin dilidir. Onlar tanrısallıklarını kasidelerle onurlandırdılar, işte tapınaklarda sunulan dualar ve tapılan güce adanmış ateşler gibi -günümüze kadar- bir zorunluluk olan dinsel şarkılar da böyle doğdu. Bu kutsal alevlerin temelinde, ruhun coşkusu vardır. Kalp yoluyla ve duyguların ürpermesiyle arınmıştır bu dualar. Bugüne kadar hiçbir söz bu özgür solukların yanma yaklaşamadı, ancak kral Davut’un pişmanlığını harekete geçiren soluklar gibi etraflarında dolandılar. O kral ki, şarkıları İsrail topraklarını kapladı ve kederi, kaynağını vicdan azabının yarattığı düş kırıklığından ve ruhun üzüntüsünden alan çok dokunaklı ezgiler yarattı. Davut’un hataları için af dileyen ilahileri, arabulucu olarak, tanrı ile arasında yerlerini aldılar. Lirinin titreşimleri, kanıyla birlikte ta parmaklarına kadar yayılmak için çıkıyordu sanki yaralı kalbinden. O vakit, parmaklarının hareketi tanrıların ve ölümlülerin gözüne fevkalade göründü. Şöyle diyen de o oldu: “Trompet sesiyle Tanrı'ya minnetinizi gösterin, flüt ve lirle, davul ve tefle, gitar ve orgla, gonk ve zille onurlandırın onu ve her

esinti Tanrıya övgü şarkıları söylesin.” Kutsal kitaplarda denir ki, zamanın sonunda, göğün melekleri trompetlerini üfleyerek dünyanın dört bir köşesine gelecek. Onların sesleriyle uyanan ruhlar, o en yüksek yargıcın önüne götürecekler bedenlerini. Bu yazıyı meydana getiren, Tanrı'nın insan ruhuna gönderdiği bir hediye mevkiine çıkartır musikiyi. Çağdaşlarının inanışlarına uygun metaforlardan ve simgelerden yararlanarak yüceltir onu. Yine denmiştir ki, Tanrı'nın oğlunun dramı başlarken, müritleri, İsa’nın yakalandığı Zeytin Dağı’na doğru yola çıkmadan önce, kasideler söylediler. O anda ben hala, barış elçisinin başına neler geleceğini bilerek acı çeken ruhların içinden yayılan o ezgiyi duyuyordum. İç çekişlerden oluşan bu heyecan verici ezgi, veda sözcüklerine karışıyordu.

Musiki, savaşa doğru yola çıkmış askerlerin önünde yürüyordu, ilerleyişlerindeki kararlılığı artırmak ve onları mücadelelerinde daha da güçlendirmek için. Bir mıknatıs gibi, ayrılmaz sıralar halinde birleştiriyordu onları. Savaş alanına, ölüm ülkesine ilerlemekte olan süvari birliğinin önünde tek bir şair, tek bir hatip yürümüyor, tek bir kitap, tek bir kalem eşlik etmiyordu onlara. Önlerinde, güçsüz düşmüş bedenlerine tarifi imkânsız bir güç ve kalplerinde galibiyet aşkı yaratan bir coşku üfleyerek büyük bir general misali ilerleyen şey musikiydi. Açlığı, susuzluğu, yürüyüşün bitkinliğini yenmeyi, bedenlerinin tüm gücüyle kendilerini savunmayı ve düşmanın nefret dolu toprağına doğru ölümü izleyerek, neşe ve hayranlıkla yürümeyi işte böyle başardılar. Böylece Âdem’in soyundan gelenler, kötülüğü yeryüzüne yaymak için evrendeki en kutsal şeylerden birini kullandılar.

Musiki, çobanın yalnızlığında yoldaşıdır. Sürüsünün ortasında, kavalıyla koyunlarının tanıdığı bir ezgi üflemek için bir kayanın üzerine oturduğunda, koyunlar huzur içinde otlar. Çoban için, kavalı, sonsuza dek kalbinde yaşayan değerli bir dost, aynı zamanda birlikte demleneceği nazik bir arkadaş gibidir. Kaval, vadilerin korkunç sessizliğini içinde insan yaşayan bahçelere dönüştürür, ıssızlıklarını heyecan verici ezgilerle yener ve havayı incelik ve tatlı bir sihirle doldurur.

Musiki, yattıkları döşekte eşlik eder yolculara, yorgunluklarını hafifletir ve önlerinde uzayıp giden yolları kısaltır. Develer de çölde böyle, devecinin sesini dinleyerek yürür, ağır yükler altında, boyunlarına asılı çıngırakların

şıngırtısıyla kafile halinde ilerlemez mi? Günümüzde de akıl bahşedilmiş insanların ezgilerle hayvan eğitmesinde ve tatlı seslerle onları evcilleştirmesinde şaşılacak bir şey yoktur.

*

Musiki ruhlarımıza yoldaşlık eder ve yaşamın evrelerini bizimle birlikte geçer. Neşemizi ve kederimizi paylaşır, iyi günde ve kötü günde. Mutlu günlerimize tanıklık ederken, mutsuz günlerimizde acımızı paylaşan bir yakınımıza dönüşür.

Bir bebek, görülmeyen dünyadan yeryüzüne geldiğinde, ebe ve ailesi sevinçli şarkılar ve neşeli ilahilerle karşılar onu. Işığı gördüğünde, yeni doğan ağlayarak ve çığlık atarak selamlar onları ve diğerleri de ‘bravo’ ‘yaşasın’ nidalarıyla karşılık verirler ona, sanki ona, musiki aracılığıyla, kutsal bilgeliği öğretmek için zamanın ötesine geçmek isterlermiş gibi.

Bir süt bebeği ağladığında, annesi ona yaklaşır, tatlılık ve şefkat dolu melodik bir sesle şarkı söyler ve bebek ağlamayı keser; annesinin sevgi dolu ezgileriyle yatışmış halde uyur. Annenin ezgilerinde ve sesinin tınısında çocuğun gözkapaklarını kapatan, uykuya çağıran bir güç vardır. Bu ezgiler tatlılıklarıyla sessizlikle birleşir, onun büyüsünü artırır, hatta yerini sihirle doldurmak için ağırlığını yok ederler, ta ki bebek uykusuzluğu yenip uykuyla buluşana kadar. O andan sonra, ruhu düşünceler âleminde uçar. Eğer annesi onunla Cicero gibi konuşsa ya da Ibn-i Fârid okusaydı ona, çocuk uyuyamazdı.

İnsan hayattaki eşini seçer ve ruhları evlilik bağıyla birleşir, böylece yaradılıştan beri bilgelik tarafından kalplerine yazılı olan gerçekleşir. O vakit, yakınları ve arkadaşları, ilahiler ve şarkılar söylemek için toplanır, aşkın evlilikle perçinlendiğine şahit kılarlar musikiyi. Evlilik günü, sihirle karışık ulu bir ses gibi belirir musiki, yarattıkları aracılığıyla Tanrı'yı yücelten bir ses, uyuklamakta olan hayatı yürümeye ve dünyanın yüzeyini kaplayana kadar yayılmaya çağıran bir ses.

Ölüm hayat adlı piyesin son sahnesini oynamak için geldiğinde, kederli bir ezgi duyarız, o ezgi ki gözümüzün önünde, trajedinin hayaletlerinin göğünü dolduruverir. Bu acı veren anda, ruh, sonsuzluğun denizine yelken açmak için bu güzel dünyanın kıyılarına veda etmektedir. Maddesel konutunu

müzisyenlerin ve keder ve pişmanlık şarkıları mırıldanan cenaze şarkıcılarının ellerine bırakır, onlar da bu bedeni toprakla kapatır ve ona karşı son görevlerini, ıstırap ve acı dolu ezgiler ve şarkılarla yerine getirirler. Nice ezgi tekrarlandı toz tozu kaplarken; kendileri boğuklaşsalar bile yankıları mümkün olduğunca zamana direnecektir ki kalp artık var olmayanları hatırlasın.

*

O, Tanrı'nın tatlı bir sesle onurlandırdığı ve musiki biliminin mutlak egemenliğinde rehberlik ettiğine yoldaşlık ettim. Etrafında, küçücük ve kulak kesilmiş, sessizliğin etkisi altında nefeslerini tutmuş dinleyiciler gördüm, sanki onlara şaşırtıcı sırlar fısıldayan canlı bir güçten esinlenen şairlermiş gibi gözlerini ona dikmişlerdi. Ve o şarkı söylemeyi bitirdiğinde, “Ah! Ah!” diye haykırıyorlardı. Kalplerinden geliyordu bu haykırışlar, çünkü ezgiler, dile getirmekten keyif aldıkları gizli coşkularını uyandırıyordu. Bu “ah! ah” nidaları hatıranın susuzluğunu giderdiği susamış kalplerinden geliyordu. Bu “ah” küçücük bir kelime, ama çok şey söylüyor. Şarkıcının sözlerini dinleyen ya da yüzüne bakan biri tarafından telaffuz edilmiyor da, geçmiş hayatını sahneye koyan ya da ona kalbinde saklı tutulan bir sırrı açıklayan kesik ve canlı nefeslerle dokunmuş bir şarkıya kulak veren biri tarafından bir iç çekişle dökülüyor sanki.

Kim bilir kaç defa duyarlı bir dinleyicinin yüzünü hayranlıkla izledim ve yüz çizgilerinin ezgideki değişimleri takip edere kâh gerildiğini kâh gevşediğini gördüm. Böylece, fiziksel kişiliği sayesinde manevi kişiliğini anlayabildim ve dış görünüşü yoluyla içinde gizli olanı konuşturabildim.

Musiki, şiir ve resim gibi, insanın farklı durumlarını gösterir, kalbin arzularının siluetini resmeder, ruhun yamaçlarındaki gölgeleri aydınlatır, zihinde amaçsızca dolanana biçim verir, bedenin en güzel arzularını tasvir eder.

NİHAVENT

Nihavent, âşıkların ayrılmasını ve memleket hasretini ete kemiğe

büründürür adeta. Her şeyden üstün tutulurken çekip giden birinin son bakışını tasvir eder. Arzuyla yanan bir göğsün, duyduğu keskin acıdan inlemesini anlatır. Nihavent, üzgün ruhun derinliklerinden kaynaklanan bir sestir. Ayrılık onu eritip bitirmeden yaşamak için elinde kalan azıcık şey için merhamet dileyen terkedilmiş bir aşığı cisimleştiren bir ezgidir. Nihavent, düş kırıklığından doğan umutsuzluğun inleyişleridir. Sabrını ve direnme gücünü kaybetmesine neden olan biri tarafından acı çektirilen bir umutsuzun özgür bıraktığı iç çekişlerdir. Sonbaharı ve rüzgârın şakalaşıp dağıttığı sarı yaprakların sessiz sakin düşüşünü somut hale getirir. Oğlu uzak topraklara giden, ruhunu istila eden umutsuzlukla mücadele eden ve ayrılığa sabır ve umuda direnen bir annenin dualarıdır. Nihaventte bir anlam, hatta anlamlar ve kalbin farkına varıp ruhun kavradığı sırlar vardır. Dil bu sırları ifşa etmeyi dener, kalemse üzerlerindeki örtüyü kaldırmayı, oysa İkincisi gücü tükenmiş bulurken kendini, ilki çoktan parçalara bölünmüştür.

ISFAHAN

Isfahanı dinledim ve aşktan yorgun düşmüş, sevdiği ölmüş, böylece umutlarıyla bağını koparmış ve sonu gelmeyen iç çekişlerle yoğrulmuş bir insanın hikâyesinin son bölümünü, kulağımla gördüm. Bedeninin son hayat belirtileriyle çığlık attı ve hayatının son soluğuyla inledi. Isfahan, can çekişen bir varlığın ölüm gemisinin bordasında, hayatın kıyısıyla sonsuzluk denizi arasındaki son nefesidir. Isfahan derin iç çekişler gibi, kesik ve sürekli hıçkırıklarla dolu bir yakarıştır. Yankısının ezgisi, tıpkı gözyaşının yumuşaklığı ve sadakat gibi, ölümün acı tadıyla ve trajediyle karışmış dinginliktir. Eğer Nihavent biraz umutla yaşayan birinin iç çekişiyse, Isfahan, hiç umudu olmayanın hüzünlü şarkısıdır.

SABA

Sabayı dinlediğimizde, kederli kalplerimiz, göğüs kafesimizin içinde dans etmek için uyanır. Çünkü Saba, insana acılarını unutturan neşeli bir ezgidir. O vakit şarap ister canı, tuhaf bir keyifle içer ve sanki bu neşenin şarabının, ezgiyle rekabet etmeye çalıştığını biliyormuş gibi, kadehini bir kez daha doldurur. Şarap sonunda bilinci fetheder. Saba, kaderle mücadele eden, küçük düşürülmeye katlanan, kendinden geçmiş bir aşığın anlattığıdır; geceler, onu neşe ve sevinçle dolduran ve hayran olunacak kadar güzel bir sevgiliyle karşılaşma ayrıcalığı bulduğu ıssız bir yer sunmuştur ona.

Saba, gurur ve neşeden titreyen kır çiçeklerine şöyle bir dokunup geçen doğu rüzgârının esintileri gibidir.

RAST

Gecenin dinginliğinde, Rastın duygular üzerindeki çarpıcı etkisi, uzak bir ülkede yaşayan ve uzun zamandır haber alınamamış çok sevilen birinden gelen bir mektubun kelimelerinin etkisine benzer. Bu mektup umut duygusunu canlandırır ve bir karşılaşma beklentisine yol açar. Benim gözümde, Rast şarkıcısı bize tan vaktinin yaklaştığını ve karanlıkların yok olmaya başladığını haber verir gibidir. “Eğer gece üzerine indiyse, o vakit Rast söyle” denmez mi zaten?

‘Baalbek Atâbâ’sında, eleştiri ile sert bir uyarı arasında gezinen kurnazca bir paylama vardır; ezgisi heyecan verici Nihavende, neşelendirici Sabanın karışımıdır bu ve ruh üzerindeki etkisi ikisinin birleşiminden hiç de farklı değildir.

*

Bugün, bu sayfaları yazdıktan sonra, kendimi, tanrı ilk insanı yarattığında melekler tarafından söylenen uzun ilahiden bir kelime kopyalamış bir çocuk gibi hissediyorum. Ya da zamanın başlamasından önce, bilgelik tarafından yazılmış duygular kitabındaki bir cümleyi ezberleyen okuma yazma bilmeyen biri gibi.

Ey musiki! Ey kutsanmış Euterpe! Kız kardeşlerin, sanatın ilham perileri,

nesiller birbirini izlerken yüzyıllar boyunca dans ettiler. Sen ruhun tiyatrosundan vazgeçmeden onlarla alay ederken, onlar sadece bir günde, başka yüzyılları unutuşun kalesine emanet ettiler. Öyle görünüyordu ki sen Âdem'in Hava'nın dudaklarına kondurduğu o ilk öpücüğün tekrarıydın, nesilden nesle devredip yeniden hayat bulan ama aynı zamanda her şeyi sarmalayıp canlandıran başka öpücükler yollamaktan vazgeçmeyen bir yankıydın. Bu yankı üzerine kafa yoranlar yorucu çalışmalarından keyif duydular ve bu yankıyı beğenenler onu dinleyerek, huzur veren doğasında neşe buldular.

Ey ruhun ve sevginin kızı! Ey içinde düş kırıklığının üzüntüsünü ve tutkulu sevginin yumuşaklığını barındıran balçık! Ey insan kalbinin boş hayalleri! Ey üzüntünün meyvesi ve neşenin çiçeği! Ey duygular buketinden yayılan güzel koku! Ey âşıkların dili ve sevgililerin sırlarını açığa çıkaran ses! Ey gizli duyguların gözyaşlarının kuyumcusu! Ey şiir sanatının vezin kolyesini takmış ilham perisi! Ey düşünceleri bir avuç sözcükle yeniden birleştiren ve güzelliğin etkilerinden doğan duyguların bestecisi! Ey kalp sarhoşlarını hayaller dünyasının zirvesine çıkaran içki! Ey askerlerin uyarıcısı ve paraya tapan ruhların arıtıcısı! Ey ruhani dalgalar, ruhun hayaletlerinin ulakları! Ey nezaket ve iyilik denizi, senin dalgalarına bırakıyoruz ruhlarımızı ve senin derinliklerine emanet ediyoruz kalplerimizi, onları maddenin ötesine götür hadi ve görünmeyenin dünyalarının ne sakladığını göster bize.

Daha da kalabalıklaşın ey ruhun heyecanları! Ve daha görkemli olun ey kalbin duyguları! Ve bu yüce tanrıça adına tapınaklar inşa etmek için kolları olanların havaya kalksın elleri! Yeryüzüne in ey ilham meleği! Şairlerin kalplerini ve hayal güçlerini bu kutsal tanrıçaya övgüler ve methiyelerle doldur. Daha büyük ol, ey ressamların ve heykeltıraşların hayal gücü! Ve hayaller ve hayaletler yarat ona.

Ey yeryüzünün konukları! Onun rahiplerine ve rahibelerine saygı gösterin ve hizmetkârlarının hatırasına, onlar adına heykeller dikin. Dua edin ey milletler ve Orfeus'u, Davud'u ve el-Mawsili'yi selamlayın. Beethoven'in, Wagner'in ve Mozart'ın hatırasını yüceltin. Şari el-Harabi'nin adına şarkı söyle ey Suriye ve Abdû el-Hâmuli'nin adına şarkı söyle ey Mısır! Soluklarını göklere yayanların, havayı ince ruhlarla doldurup insana kulağıyla görmeyi ve kalbiyle dinlemeyi öğretenlerin büyüklüğünü ilan et

ey evren! Âmin.

SUS KALBİM

Türkçesi: Selma May

Durdum ve birbirlerine toz toprak atarak gülüp çığlık atan çocukları izliyorum. Sanki bulutlara yazılmış gençlik kasidesini okuyormuş gibi yüzlerini yukarı doğru kaldıran erkek çocukları baktım. Güneşin pırıl pırıl parlayan ışığında dizilmişler

Sonra, ağacın dalları gibi oradan oraya sallanan genç kızlara baktım; çiçek gibi gülümserken gözkapaklarının altından gençleri izliyorlar. Hissettikleri aşk ve yumuşak arzularla titriyorlar.

Yaşlılıktan iki büklüm olmuş yavaş yürüyen ihtiyarlara baktım. Gözlerini dikmiş yere bakıyorlar, yaşlı az gören gözleri sanki parlak kayıp bir mücevheri arıyor. Penceremin yanı başında durdum ve şehirde sessizce dönüp dolaşan tüm şekil ve gölgeleri izledim Sonra şehirden öte uzaklara, vahşi doğaya baktım Ve orada var olan onun bütün korkunç güzelliğini ve sessizliğe çağrısını;

Onun yüksek höyükleri ve küçük vadilerini; onun üzengi ağaçları ve ürkek otlarını; onun parfüm kokan çiçekleri ve fısıldayan nehirlerini; onun yabani kuş şarkılarını ve kanatlı yaşamının uğultusunu gözledim Vahşi doğanın ötesine baktım ve orada okyanusu; tüm derin güzellikleri ve gizemli sırları ile sakladığı hazinelerini gördüm.

Orada tüm bunları onun azgın ve dalgalı köpüklü suyunda gördüm; yükselen dalgaları alçalınca saçtığı buharda.

Ben okyanustan çok öteye baktım ve uzayın sonsuzluğunu seyrettim; devinen âlemleri, parıldayan takımyıldızlarını; 'güneşler ve ayları'; sabit ve patlayan yıldızlarını gördüm

Ve orada sonsuz savaşlar içinde devinen elementleri, devinirken yaratıp değiştirdiğini ve ne sonu ne de başlangıcı olan sonsuz bir kanun içinde tutsak olduklarını düşündüm.

Küçük penceremden tüm bunları düşünürken ömrümden yediğim yirmi beş yılımı ve onları takip eden yüz yılları, onların ardından gelecek ömürleri unuttum. Sonra, kendi vahiy ve gizemleriyle karım, bana sanki uçsuz bucaksız derinliğin boşluğunda kalmış, çırpman bir çocuk gibi geliyor.

Ancak yine de bu atom, ben dediğim bu öz beni, sürekli çalkalayarak yaygara çıkarıyor.

Açmış kanatlarını geniş semalara; dünyanın dört bir köşesine doğru elini uzatmış kendisine bilinçli hayatı veren zamanın çarkı üzerinde duruyor.

Sonra Yücelerin Yücesi bir yerden; yaşayan bu kıvılcımın uyuduğu yerden bir ses yükseliyor ve şöyle diyor:

Barış seninle olsun, Hayat
Barış seninle olsun, Uyanış
Barış seninle olsun, Gerçekleşme
Barış seninle olsun, ışığı dünyanın karanlığını kuşatan Gündüz
Barış seninle olsun, karanlığı cennetin ışığını parlatan Gece
Barış sizinle olsun, Mevsimler
Barış seninle olsun, toprağı tazeleyen Bahar
Barış seninle olsun, güneşin zaferini çevreleyen Yaz
Barış seninle olsun, emeğin meyvesini bağışlayan ve zahmeti hasat eden Sonbahar
Barış seninle olsun fırtınalarına ile tekrar doğaya mukavemet veren Kış
Barış seninle olsun, yılların gizlediğini açıklayan ömür
Barış seninle olsun, yüzyılların yıktıklarını tekrar inşa eden Yaş
Barış seninle olsun bizi muhteşem güne taşıyan Zaman
Barış seninle olsun güneşin bizden gizlediği hayatın yağmurunu sağduyuyla koruyan Ruh.
Barış seninle olsun, kendin göz yaşı içinde yüzerken, sevgiyle barışı taşıyan kalp
Barış seninle olsun, kendin acı ekmeğinden yerken barışı çağıran dudaklar

SUS KALBIM

Sus kalbim, Uzay sesini duyamaz
Sessiz ol kalbim hüzün ve ağıtla dolu evren senin şarkını taşıyamaz
Sus kalbim gecenin hayaletleri gizemli fısıltılarını saklayamaz
Ve karanlığın alayı hayallerinin önünde durmayacaktır
Sus kalbim sus şafağa kadar sessiz kal
Çünkü sabırla sabahı bekleyen onu mukavemetle selamlayacak
Ve ışı seven ışık tarafından sevilecek
Sus kalbim sus ve sözlerime kulak ver
Rüyamda azgın bir volkanın ağzı üzerinde şarkı söyleyen bir karakuşu duydum
Karın altından başını kaldıran zambağı gördüm;
Mezar taşları arasında dans eden bir huriyi;
Ve kafataslarıyla oynarken gülen bir bebeği gördüm
Bütün bunları bir rüyada gördüm
Uyanıp etrafıma baktığımda ise
Volkanın öfkesini boşalttığını gördüm
ama kara kuşun şarkısını duyamıyordum
Cennetin dağlara ovalara kar yağdırdığını gördüm
Beyaz kefeniyle sessiz zambakları giydiriyordu.
Yılların huzuruyla sıra sıra dizilmiş mezarlar gördüm,
ancak hiçbiri ne dans ne de dua ediyordu
Sonra kafataslarından oluşan bir dağ gördüm
ancak orada rüzgârın kahkahalarından başka kahkaha yoktu
Uyakken keder ve hüzünden başka bir şey görmedim
Nereye gitti rüyanın sevinci.
Uykularımızın görkemi nerede saklanıyor
Ve nasıl kayboldu bu görüntü
Ve ruh kendi özlemlerinin gölgeleri uyuyana kadar,
bunu nasıl sabırla taşıyacak
Sus kalbim sus ve sözlerime kulak ver

Daha dün ruhum bir ağaçtı, yaşlı ve güçlü;
kökleri toprağın kalbine inen ve dalları ebediyete uzanan;
baharda çiçek açan yazda meyve veren

Sonbahar geldiğinde meyvelerimi gümüş tepside topladım
ve yol ağzına koydum
Ve yoldan geçen yolcular meyveye erişti,
ondan yedi ve yollarına gittiler
Sonbahar gittiğinde ve şarkısı bir ağıt ve bir direğe dönüştüğünde
Tepsilerime baktım
Ve gördüm ki insanoğlu tek bir meyve bırakmış geriye
Bu meyveden tattığımda onun acı ve yeşil üzüm gibi
ekşi olduğunu gördüm
Sonra kendi kendime şöyle dedim:
Yuh bana, ben insanoğlunun dudakları üzerine bir lanet
ve tabaklarına düşmanlık bıraktım
Ey ruhum şimdi ne olacak,
köklerinin toprağın kalbinden emdiği tat
ve güneşin ışığından içen dalların kokusuyla mı bunu yaptın?
O an işte ruhumun yaşlı ve güçlü ağacının köklerini söktüm
Geçmişinden ayırarak bin baharlar
ve sonbaharların hatırasından kurtardım
Ve ruhumun ağacını başka bir yere diktim
Onu zamanın yolundan çok uzak bir bahçeye ektim
Ve gecelerimi uykusuz geçirdim yanı başında
Ona içmesi için kan ve gözyaşımı verirken şöyle dedim:
Kan da bir tat ve gözyaşında bir tatlılık var
Bahar tekrar döndüğünde ruhumun ağacı yeniden çiçek açtı
ve yaz mevsiminde meyve verdi
Ve sonbahar geldiğinde olgun meyveleri bir kez daha topladım
ve altın tepsilerde yolların buluştuğu yere koydum
Ve önünden gelip geçen insanlar uzanıp meyveden almadılar
Sonra ben aldım ve yedim
Bu Meyvenin bal gibi tadı, nektar gibi sulu yasemin çiçeğinin
nefesi gibi kokulu ve Babil şarabı gibi yıllanmış olduğunu gördüm

Ve ben yüksek sesle haykırdı. Dedim ki:

insanoğlu dudaklarının üstünde kutsallık
ve tabaklarında gerçeği görmek istemiyorlar
Çünkü kutsallık gözyaşlarının kızı ve gerçekte sadece acının oğludur
Sonra geri döndüm ve zamanın yollarından çok uzakta
olan ruh ağacımın altına geçtim oturdum
Sus kalbim sus, şafağa kadar sessiz kal
Sus çünkü evren ölü şeylerin kokusuyla dolup taşıyor
senin canlı nefesini soluyamaz
Sus kalbim sus ve sesimi dinle
Daha dün düşüncelerim bir gemi gibi denizdeki dalgalarda yüzüyor
ve rüzgârla kıyıdan kıyıya gidiyordu.
Ve düşüncelerimin gemisi boştu ancak içinde sadece yedi renkle
ağzına kadar dolu yedi şişe ve gökkuşağının yedi rengine yer açtı.
Bir zaman geldi ki su üzerinde sürüklenmekten yoruldum
ve şöyle dedim:
Ben doğduğum şehrin limanına
düşüncelerimin boş gemisiyle döneceğim
Ve yelken açtım:
Genin etrafını yedi renkle boyamaya başladım
Ve o güneş gibi sarı, gökyüzü gibi masmavi ve kan kızılı
bir anemon gibi kıpkırmızı parladı.
Ve yelkenler ile güvertesine göz cazibesi için şekiller çizdim
Ve tüm bunlar bittikten sonra düşüncelerimin gemisi
ihtişamlı bir Ermişe benzedi;
İki sonsuz âlem arasında yüzen, tıpkı deniz ile sema gibi
Şimdi gemim limana ulaştığı zaman, bak herkes beni karşılamaya geldi.
Sevinç çığlıklarıyla hoş karşıladılar ve alıp şehre götürdüler;
tefleri ve kamış flütleri eşliğinde
Bütün bunları gemimin gözlerini büyülediği için yaptılar ancak hiç kimse
ne gemiye bindi ne de limana boş çektiğimi algıladı.
Sonra kendi kendime şöyle dedim:
İnsanları aldattım ve yedi renkle dolu şişelerle hem onların iç
hem de diş gözlerini boyladım.
Ve bir yıl geçtikten sonra düşüncelerimin gemisine tekrar bindim
ve denize açıldım
Doğunun adasına yelken açtım ve orada mür,

buhur ve sandal ağacı toplayarak gemime yükledim
Güney adasına yelken açtım ve orada altın yeşim taşı,
zümrüt ve tüm mücevher taşlarını alarak
Kuzey adasına yelken açtım ve orada nadir ipek,
kadife ve her türlü kumaşları buldum
Ardından Batı adasına geldim orada kendime mızrak,
kılıç ve farklı silahlar edindim
Böylece düşüncelerimin gemisine dünyanın en kıymetli
ve garip şeylerini doldurdum
ve doğduğum kendi şehrimin limanına geldim;
kalbimden şöyle geçirdim:
Şimdi halkım beni övgüyle layık bir adam gibi övmeli
ve şimdi gerçekten de beni Pazar yerine şakı ve tezahürle götürmeliler.
Ancak bak limana ulaştığımda hiç kimse beni karşılamaya gelmedi
ve hoş geldin demedi.
Yalnız girdim kendi şehrimin sokaklarına
ancak kimse dönüp yüzüme bakmadı.
Hatta Pazar yerine gidip onlara getirdiğim
dünyanın tüm meyveleri ve güzelliklerini de anlattım
ancak insanlar yüzlerinde bir kahkaha
ve dudaklarında bir alayla bana baktılar, sonra benden sırt çevirdiler.
Bununla ben yıkılarak yere düştüm ve tekrar limana döndüm
Gözlerim gemime ilişir ilişmez kendi iyi kargo seyahatim
ve arayışımda eksik olan bir şeyi fark ettim: Ben hiç aldırmamıştım
Utanç içinde haykırdım:
Bak denizin dalgaları gemimin yedi rengini silmişti
Şimdi sadece kemikten bir iskelet gibi duruyor
Ve Rüzgâr, fırtına ve güneşin sıcağı yelkenlerin göz cazibesini silmişti
Onlar şimdi solmuş yırtık pırtık bir giysiye benziyordu.
Şüphesiz dünyanın en kıymetli hazinelerini
su yüzünde yüzen bir sepette getirdim
ve halkıma geri döndüm ancak onlar bana sırtını döndü
Çünkü onların gözü dış gösterişten başka şeyi görmüyor.
Ve bir anda ben düşünce gemimi terk ettim ve beyazlamış
mezar taşları arasında oturarak gizemlerini çözmeye çalıştığım
ölüm şehrini aramaya başladım

Sus kalbim sus ve şafağa kadar sessiz kal
Sus, fırtınalar derinliğinin fısıltılarıyla alay etse de
yarınlar onu şefkatle kucaklayacaktır.
Bak kalbim, şafak söktü
O halde; Konuş, eğer sende hâlâ sözlerin kuvveti varsa
Bak kalbim sabahın alayına bak
Gecenin sessizliği sabahı selamlamak için
derinliğini bir arkıyla karıştırmadı mı?
Bak güvercin ve kara kuşların vadiler üzerinde uçuşlarına bak
Gecenin huşusu onlarla uçabilesin diye kanatlarına güç katmadı mı?
Bak sürüsünü kırlara süren çobana bak
Gecenin gölgeleri arzularını çayıra salmaya dürtmüyor mu?
Bak bağlara koşuşturan genç kız ve erkeklere bak
Sen de koşup onlara katılmak istemiyor musun?
Uyan kalbim uyan ve şafakla hareket et.
Çünkü geceler geldi geçti ve gecenin korkularında
onların karanlık rüyalarıyla birlikte kayboldu
Uyan kalbim ve şarkı söyle
Çünkü şafağa şarkıyla katılmayan karanlığın çocuğudur.

GECE

Ey bitmez tükenmez gece, şair, âşık ve şarkıcıların meskeni gece
Ey, özlem, arzu ve anılarımızı kucaklayan gece
Bodur akşam bulutları ve şafak köprüleri arasındaki kocaman dev
Eluşu kılıçlarıyla kuşanmış, ayla taçlandırılmış ve sessizlikle giydirilmiş;
Hayatın derinliğini bin gözle gözeten;
Ve ıssızlığın iç çekişi ve ölümü bin kulakla dinleyen gece.
Senin karanlığındır bize cennetin ışığını açıklayan
Çünkü gün ışığı bizi dünyanın karanlığıyla örtmüş
Senin vaatlerindir ebediyete gözlerimizi açan
Çünkü zaman ve mekan dünyasında bizi bir kör gibi tutan gündüzün gururudur
Senin huzurlu sessizliğindir bize sürekli uyanık ve huzursuz olan ruhların sırlarını açıklayan
Çünkü gün ruhların hırs ile arzuların pençesi altında yattığı çalkantılı bir yaygara
Ey gece sen uykunun katları arasında toplanan zavallının rüyası ve güçlünün de umudusun
Sen gizemli parmaklarıyla berbat halde olanın göz kapaklarını kapatan ve kalplerini bu dünyadan daha güzel olan bir dünyaya havalandıran bir kahinsin
Senin gri giysilerinin katları arasında âşıklar kameriyelerini buldu
Ve Cennetin şebnemiyle nemlenmiş ayaklarının üzerine gözyaşlarını akıttı
Bağ ve bahçe kokulu avuçlarına yabancılar özlem ve umutsuzluklarını bıraktı
Âşıklara sen bir dost; yalnızlara bir teselli; ıssızlara bir hansın
Derin gölgelerinde şair çalkantıyı düşlüyor; bağrında ihtişamlı kalp uyanıyor; kaşların üstünde hayaller yazıyor
Çünkü şaire sen egemenlik, ermişe vizyon ve düşünüre samimiyetsin.
Ruhum insanoğlundan yorulduğunda ve gözlerim gün yüzüne bakmaktan bitkin düştüğünde geçmiş zamanların gölgelerinin uyuduğu uzak mekanları

aradım
Orada dağ ile ovaların zirvesinde dolanan karanlık ve sessizliğin içinde durdum; karanlığın gözlerinin içine bakarken görünmez kanatların çırpınışını dinledim
Orada kalıpsız giysilerin dokunuşunu hissettim ve görünmez olanın dehşetiyle titredim
Orada ben seni gördüm Gece; trajik, güzel ve muhteşem
Cennet ile dünya arasında, üzerine bulutla sisi giyinip kuşanarak durmuş;
Güneşin ışığına gülüyor ve gündüzün üstünlüğüyle alay ediyor;
İdolleri karşısında diz çöken sayısız köleleri tezyif ediyor ve pek yataklarında uyumuş rüyalar gören kralları azarlıyordun.
Orada hırsızların gözlerini korkuturken, uyuklayan körpe bebeleri koruduğunu; fahişelerin gülümsemesine ağladığını ve âşıkların gözyaşlarına gülümsediğini gördüm
Ve sağ elinle alçak gönüllüyü yüceltiğini ve kötü ruhluları ayakların altına aldığını gördüm
Orada ben seni gördüm
Gece ve sen de beni Sen kendi dehşet güzelliğinle bana bir baba gibi geldin ve ben de rüyalarımda sana bir oğul oldum
Çünkü var olmanın perdeleri aralandı ve şüphenin peçesi düşmüştü
Sen bana kendi amaçlarının sırrını açıkladın ve bana kendi umutlarım ile arzularımı anlattın
Sonra heybetin en tatlı çiçeğin fısıltısından daha güzel bir melodiye dönüştü
Ve korkularım; kuşların hissettiği güvenden daha büyük bir güvene dönüştü.
Ve sen beni kaldırıp omuzlarına koydun
Ve sen gözlerime görmeyi; kulaklarıma duymayı; dudaklarıma konuşmayı ve kalbime sevmeyi öğrettin
Büyüleyici parmaklarınla düşüncelerime dokundu;
düşüncelerim öne sıçradı ve bir şarkı gibi çağlayarak akarken tüm solmuş otları aldı götürdü
Ve dudaklarınla ruhumu ötün bu alev onu tutuşturdu ve ölü ve ölecek olan her şeyi vakti bitirdi.
Ben seni takip ettim
Ey Gece senin gibi olana kadar
Senin arzuların benim arzularım olana kadar yoldaşın gibi yanında yürüdüm

Bütün varlığım senin kırık bir imajın olana kadar seni sevdim
Çünkü kendi karanlık özümün içinde, onları tutkunun akşam vakti saçtığı ve şüphenin şafak vakti topladığı parıldayan yıldızlar var
Ve kalbimin içinde çelişen ay; şimdi kalın bulutlarla kaplı ve evreni dolduran hayallerle alayda.
Şimdi uyanan kalbimin içinde aşıkların sırlarını ve müminlerin dualarını açıklayan bir barış deviniyor
Ve kafamın üstünde ölümüm çırpınışlarının yırtarak parçalayacağı bir gizem perdesi var ancak onu gençliğin şarkısı tekrar örecek
Ben sana benziyorum
Ey gece eğer insanoğlu beni övünmekle yargılarsa o zaman kendilerinin güne benzeyişlerini de yargılamazlar mı?
Ben sana benziyorum ve tıpkı senin gibi ben de olmadığım şeylerle suçlanıyorum
Bütün hayallerim, umutlarım ve benliğimle sana benziyorum
Seher beni altın ışınlarıyla taçlandırmasa da ben sana benziyorum
Sabah son kıyafetimi inci ve güllerle süslemede ben sana benziyorum
Henüz samanyoluyla kuşatılmasam da ben sana benziyorum
Ben de bir geceyim, geniş ve huzur dolu, ancak yine de engellenen bir asi
Benim karanlığımın başlangıcı yok ve derinliğimin sonu yok
Göçüp gitmiş ruhlar sevincin ışığıyla yükselirken gece ruhum hüznünün karanlığında alçalacaktır
Ben sana benziyorum ey Gece ve şafağım söktüğünde sonun da gelecektir.

ÖLÜLER ŞEHRİNDE

Daha dün şehrin yaygarasından kaçtım ve sessiz bağlarda yürümek için harekete geçtim
Ve doğa kendi bereketli elleriyle üzerine hediyelerini saçtığı yüksek bir tepeye vardım
Tepeden yukarı doğru tırmanırken dönüp arkamdan şehre baktım
Ve oradan fabrikalarından yükselen kalın siyah bulutların altından tüm kule ve tapınaklarıyla şehir göründü.
Ve ben oturdum, uzaktan insanoğlunun icraatlarını düşündüm; yaptıklarının çoğu boşa ve nafile geldi
Ve içtenlikle düşüncelerimin yüzünü Âdemoğullarının icraatlarından çevirdim ve Tanrı'nın tahtı olan kırlara baktım,
Ve onların ortasında mezar taşları mermer ve içinde servi ağaçları olan bir mezarlık gördüm
Orada ben yaşayanlar şehri ve ölüler şehri arasında oturdum
Ve hayatın bitmez tükenmez çekişmeleri ile yaygarasına ve sarıp sarmalayan sessizlik ile ölümün hassasiyetine şaşı baktım
Bir yanda umut ile umutsuzluk, sevgi ile nefret, zenginlik ile fakirlik, inanç ile inançsızlık
Diğer yanda doğa tozu toprağa katan, yeşilliğinde yeşertip şekillendiren ve gecenin derin sessizliğinde büyüten şeylerdi baktıklarım
Ben bütün bunları düşünürken baktım yavaş ilerleyen bir kalabalık dikkatime üzerine çekti
Ve bir anda havayı kasvetli tonlarıyla bir müzik kuşattı.
Gözlerimin önünden insanoğlunun iyilik ve kötü amellerinden bir alay geçti
Hep birlikte zengin ve güçlü birinin cenaze alayında yürüyorlardı
Önde ölü ardında onu takip eden hayatta olanlar
Ve bunlar yüksek sesle ağlayıp sızlanırken günü feryat ve ağıda kuşattılar, hatta mezarın başında bile
Ve burada duran Rahip dua ile buhranlarını salladı ve borazancılar borularını yala öttürdü

Hatipler sesli sözlerle methiyeleriyle öne çıktılar
Ve şairler ezbere şiirlerini seslendirerek hayıflandılar, tüm bunlar devam etti ta ki her şey yorucu bir hal alana kadar
Ve kalabalık alayı dağıldı, taş ustasının emekle oyduğu heybetli bir mezar taşı ve hamarat parmakların ördüğü çiçek ve çelenkler birlikte ortada göründü.
Sonra uzaktan şaşkınlık içinde izlediğim alay geri dönmek için tekrar şehre doğru döndüler
Tam o anda baktım, ne göreyim, iki adam omuzlarında ağaçtan bir tabut taşıyor
Artlarında onlarla birlikte üstü başı eski püskü bir kadın kucağında bir bebekle yürüyor
Sadece bunlar vardı yoksul ve alçakgönüllü bir adamın cenaze alayında
Hüznünün ifadesi sessiz gözyaşları olan karısı, annesinin ağladığı için ağlayan bir bebek ve beşeri yasında sahibini son yolculuğunda da takip eden sadık bir köpek.
Ve onlar mezar yerine ulaştığında tabutu mermer taşların çok uzağında bir yerde bir çukura indirdiler
Sonra sessiz sedasız başından ayrılıp gittiler
Ve uzaklaşıp giderken ağaçların ardından artık görünmeyene kadar köpeğin gözleri sık sık efendisinin yattığı son yere doğru döndü baktı.
Bunun ardından ben gözlerimi önce yaşayanlar şehrine çevirerek şöyle dedim:
Bu varlıklı ve saygın kişi içindi Sonra ölülerin şehrine döndürdüm gözlerimi ve haykırdım.
Dedim ki ‘Hani yoksul ve sefilin saygın yeri, hani nerede, Ey Tanrım?
Bunu haykırır haykırmaz gözlerim güneşin heybetli altın ışıklarıyla parıldayan bulutlar cennetine döndü, onları oraya çevirirken içimden yükselen bir sesin ‘işte orası’ dediğini hissettim.

ŞAİR

Bu dünya içinde bir mülteciyim ben Bir mülteci ve yalnızım, işkencesi altında düşüncelerimin beni taşıdığı gizemli bir bilinmezde ve rüyalarımı mesafeli görünmez olanın gölgeleriyle kuşatan bir âlemdeyim ben.
Akraba ve halkımdan uzak sürgündeyim ben ve onlardan biriyle karşılaşacak olsam o zaman kendi kendime şöyle sorarım:

Bu kimdi?
Onu nereden tanıyorum?
Onunla bağım ne ve nedir beni ona yakın oturmaya iten sebep?
Kendimden kaçan mülteciyim ben ve dilimin söylediği kulaklarıma yabancı.

Bazen içime dalıyor ve orada saklı, gizemli özüme bakıyorum; orada gülüp ağlayan; cesur ve korkak olabilen bir öz görüyorum.

Sonra benliğim benliğimi şaşırtıyor ve ruhum öz ruhumu sorguluyor. Yine de mülteci kalıyorum, bir yabancı, sessizlik bulutuyla kuşanmış bir siste kayboluyorum.

Kendi bedeninden kaçan bir mülteciyim ben ve aynanın önü geçince, henüz ruhumun inmediği yüzümü ve derinliğimi henüz kavramamış gözlerimi görüyorum Şehrin sokakları üzerinde yürüdüğümde, arkamdan takip eden çocuklar şöyle bağırıyor: Ona yaslanabileceği bir yardımcı verelim, diyorlar ve ben hızla onlardan kaçıp uzaklaşıyorum.

Ve genç kızlar sürüsüyle karşılaşırsam; giysilerime tırmanıp şöyle şakıyorlar: O bir taş gibi sağır. Gelin kulaklarını tatlı aşk ve tutkuyla dolduralım ve ben onlardan da kaçıyorum.

Ve her ne zaman pazarda orta yaşlılara yaklaşsam etrafıma toplanıp şöyle diyorlar: O bir mezar gibi sessiz. Gelin zayıf diline güç verelim diyorlar ve ben onlardan korkuyla kaçıyorum.

Ve yaşlı ihtiyarların önünden geçersem, titreyen parmaklarım bana uzatıp; O deli bir. Aklı dengesini cin ve gulyabaniye kaptırmış diyorlar Bu

dünyanın içinde sürgündeyim ben.

Bir mülteciyim ben, çünkü dünyayı Doğudan Batıya dolaştım, yine de ne doğduğum yeri ne de beni tanıyan bilen birini buldum.

Sabah uyandığımda tavanı engerekli, duvarları bin bir tür haşere tehlikesi altındaki bir mağarada hapis buluyorum kendimi.

Dıştaki ışığı aradığımda ise, ruhumun gölgeleri nereye gittiği belli olmayan ve ne olduğunu anlamadığım, ihtiyaç duymadığım şeyleri kavramak için benden önce önde yürürler.

Akşam olduğu ve diken ile türden yatağıma döndüğüm zaman, beni hüzün ve sevinçleriyle işgal etmeyi arzulayan acı tatlı garip düşüncelerim kuşatıyor.

Gece olduğu ve kadim zamanların gölgesi üzerimi örttüğü zaman ben unutulmuş mekânların ruhu ziyarete geliyorlar. Ben onları da görüyor ve konuşarak kadim şeyleri soruyorum. Ve onlar şefkatle gülümseyerek cevap veriyorlar, ancak yanımda kalmalarını istediğimde kaçıp sanki havadaki dumandan başka bir şey değillermiş gibi buharlaşıp gidiyorlar.

Bu dünyanın içinde sürgündeyim ben
Bir mülteciyim ve hiçbir insanoğlu ruhumun dilinden anlamaz
Dönüp doğayı süzüyorum ve ne göreyim derecikler vadilerin derinliğinden dağa doğru tırmanıyorlar
Gözlerimin önünde çıplak ağaçlar çiçek açıyor meyve veriyor ve yaprak döküyorlar aynı anda.
Ve gözlerimin önünde kurumuş dallar yere düşüp, karayılanlara dönüşüyor.

Çünkü ben sabah vakti şarkı söyleyerek kanatlanan kuşların sonra şarkıyı ağıta dönüştürdüğünü gördüm indikleri zaman değişerek gözlerimin önünde saçları açık çıplak bir kadına dönüştüklerini izledim. Aşka boyanmış baldan tatlı dudaklarıyla bana gülümserken, mür ve buhur kokan beyaz ellerini bana uzattıklarını gördüm. Ve hatta titrek bir sis gibi yok olup gittiklerini de gördüm

Bu dünyanın içinde sürgündeyim ben Bir şair, hayatın doğrudan şaştıklarını mısralarda toplayan biri ancak yine de bir mülteciyim ve ölüm gelip vatanıma götürene dek sürgünde kalacağım.

VADİLER PERİSİ

Türkçesi: Gülay Oktar

Nesillerin Külleri ve Ebedi Ateş

GİRİŞ

M.Ö. 116 YILININ İLKBAHARI

Gecenin huzurlu kollan sokakları sarmaladı ve Güneşin Şehri'nde hayat uykuya daldı. Defne ve zeytin ağaçları arasına inşa edilmiş görkemli tapınakların etrafına serpiştirilmiş evlerde kandiller söndü. O vakit ay yükseldi ve ışıkları, tanrıların sunakları başında nöbet bekleyen süt rengi mermer sütunların üzerine aktı. Bu sütunlar, Lübnan'ın uzak tepelerine nazır surlarına gurur ve hayranlıkla bakan devler gibi dikilmişti gecenin dinginliğinde.

İşte, rahip Hiram'ın oğlu Nathan, uyuyanların ruhlarının sonsuzluk düşleriyle buluştuğu bu büyülü saatte geldi İştar'ın tapınağına. Taşıdığı meşalenin aydınlığında içeri girip, titreyen elitle mumları ve buhurdanlıkları yaktı. Reçinenin ve tütsülerin güzel kokusu hemen etrafa yayıldı ve tanrıçanın kutsal heykelini, arzunun insan kalbini çepeçevre sarması misali ince bir tülün ardına gizledi. Nathan, fildişi ve altınla kaplı sunağın önünde diz çöktü, ellerini dua eder gibi kaldırdı. Göğe diktiği gözlerinden ardı ardına yaşlar yuvarlanıyordu. Derin keder ve acının boğuklaştırdığı bir sesle, hıçkırıkların böldüğü sözcüklerle yakardı:

"Alerhamet et ey muhteşem İştar! Merhamet et ey aşkın ve güzelliğin tanrıçası! Acı bana ve ruhumun senin iradenle seçtiği sevgiliden uzaklaştır ölümün elini... Ne hekimlerin ilaçları, tozları, ne rahiplerin okuyup üflemeleri, ne de kahinlerin büyülü sözleri yaradı işe. Son çarem senin kutsal ismin. Yakarışlarıma cevap ver, paramparça olmuş kalbime bak ve gör çektiğim acıyı. Ruhumun diğer yarısını hayatta tut ki senin aşkının gizemlerine ve göz kamaştırıcı güzelliğine birlikte kavuşalım.

“Sana ruhumun derinliklerinden sesleniyorum ey kutsanmış Iştar! Gecenin koyu karanlıklarının ardında, şefkatine *sığmıyorum.* Dinle beni, ben, hayatını senin sunağına adamış olan rahip Hiram’ın oğlu Nathan, kulunum senin. Bir genç kızı sevdim, kendime eş seçtim onu. Ama karanlık dünyanın perileri kıskandılar bizi, garip bir hastalık üflediler onun narin bedenine. Ardından ölüm meleğini gönderdiler, onu alıp büyülü mağarasına götürsün diye. Şimdi o, siyah kanatlarıyla sevdiğimin yatağının yanında çöreklenmiş, aç bir kaplan gibi tehditkâr, kükrüyor, onu benden söküp almak için pürtüklü ellerini uzatıyor. Bense sana itaat etmeye geldim. Acı bana ve bırak yaşasın eşim. Henüz hayatın güzelliğinin tadına varmamış bir çiçek o, dilindeki neşeli gençlik şarkısı henüz sona ermemiş bir kuş. Onu ölümün pençelerinden kurtar, kurtar ki, seni öven şarkılar söyleyerek gösterelim sevincimizi, senin şerefine ateşler yakalım, kurbanlar *getirelim* sunağına, yıllanmış şaraplar ve güzel kokulu yağlarla dolduralım mahzenlerindeki küpleri, güller ve yaseminlerle donatalım tapınağının girişini, ardından tütsüler ve tatlı kokulu zambak ağacı kabukları yakalım heykelinin önünde. Ey mucizeler tanrıçası! Kurtar bizi, sen ki ölümün ve aşkın tanrıçasısın, izin ver, aşk ölüme galip gelsin.”

Bir an sustu, acısı gözyaşları halinde yanaklarından süzülüyor, iç çekişleriyle ses buluyordu. Ardından devam etti: ‘Ah! Düşlerim yerle bir oldu, ey kutsanmış Iştar! Son nefesim tükenmek üzere, kalbim durdu duracak, gözlerimden kanlı gözyaşları süzülüyor. Bağlayıcılığınla beni yeniden hayata getir ve sevdiğimi benim için koru.”

O anda, hizmetkârlarından biri girdi tapınağa ve sessizce yaklaşıp kulağına şu kelimeleri fısıldadı: “Gözlerim açtı efendim, yatağının etrafına baktı, sizi göremeyince, ısrarla adınızı tekrarlamaya başladı. Ben de sizi çağırmaya geldim.“

Nathan kalktı, ardında hizmetkarıyla çıktı tapmaktan. Sarayına vardığında, hastanın odasına girdi, yatağın yanma diz çöküp bir deri bir kemik kalmış elini avuçlarının arasına aldı. Sanki bu harap olmuş bedene kendi canından yeni bir hayat üflemek istermiş gibi, defalarca öptü dudaklarını. Yüzü ipek yastıklara gömülmüş sevdiği ona doğru döndü, yavaşça aralandı gözkapakları, dudaklarının üzerinde bir gülümsemenin gölgesi belirdi, narin bedeninde kalmış bir parça hayat, veda etmekte olan ruhunun son ışığı-

yakında duracak bir kalbin yankısı gibi bir gülümsemeydi bu.

Ardından, yoksul bir annenin kucağındaki aç bir çocuğun ıç çekişlerine benzer bir sesle, kesik kesik şunları söyledi: “Tanrıça çağırıyor beni, ey ruhumun eşi! Ve ölüm beni senden ayırmaya geldi. Üzülme, çünkü iradesi kutsaldır tanrıçanın ve adaletlidir ölümün arzusu. Şimdi gidiyorum, ama aşkın ve gençliğin kadehleri ellerimizde dolup taşmaya devam edecek ve hayatın güzel yolları aralıksız uzayıp gidecek önümüzde. Gidiyorum ey sevgili! Ruhlar tiyatrosuna doğru yola çıkıyor ruhum, ama geri geleceğim. Çünkü muhteşem İştar, aşkın ve gençlik coşkusunun tadını çıkaramadan sonsuza giden aşıkların ruhlarını gen çağırıyor bu dünyaya. Yeniden karşılaşacağız ey Nathan! Nergislerin kadehinden sabah çivini içeceğiz birlikte ve kırlardaki kuşlarla beraber güneş ışıklarının tadını çıkaracağız. Görüşmek üzere sevgilim.”

Sesi zayıfladı, sustu ama dudakları gündoğumu esintileri karşısında titreyen bir krizantem çiçeği gibi titremeye devam etti. Nathan sarılıp kendine çekti onu ve gözyaşlarıyla ıslattı boynunu. Dudaklarını yaklaştırdığında, dudaklarının buz gibi olduğunu fark etti. Korkunç bir çığlık atıp üstünü başını yırtmaya başladı. Kederli ruhu hayatın kıyıları ve ölümün uçurumu arasında gidip gelirken, sevdiğinin cansız bedenin üzerine bıraktı kendini.

O gecenin mistik sükûnetinde, uyuyanların gözkapakları titredi, civardaki tüm kadınlar korkuyla sıçradılar yataklarından ve çocukların ruhları ürktü; Iştar’ın rahibinin sarayından civara yayılan acılı yakarışlar ve vahşi çığlıklar, koyu karanlıkların gölgelerini ikiye katlamıştı çünkü.

Gün doğumunda, halk, taziyelerini bildirmek, teselli etmek amacıyla Nathan’ı aradı, ama hiçbir yerde bulamadılar onu.

Günler sonra, doğudan gelen bir kervancı başı, kayıp Nathan’ı ülkenin ücra bir yerinde, ceylan sürüleriyle birlikte amaçsızca dolanırken gördüğünü söyledi.

Nesiller kendilerinden önce gelenlerin izlerini görülmez avaklarıyla silerek geçip gitti. Tanrılar ülkeden uzaklaştılar ve yok etmeyi seven, yakıp yıkmaktan keyif alan, öfkeli başka tanrılara bıraktılar yerlerini. Heliopolis’in görkemli tapınakları yerle bir edildi, göz kamaştırıcı sarayları yıkıldı; ışık saçan bahçeleri kurudu ve verimli tarlaları susuzluktan

kavruldu. O eski hayaletlerin anısını yaşatan ve ruha görkemli bir geçmişin yankılarını gönderen yıkıntılardan başka bir şey kalmadı o topraklarda. Ruh kederli ve açılıydı.

Ama geçip giderken insanın yarattıklarını ayaklarıyla ezen nesiller, ne rüyalarını yok edebildi onun, ne de zayıflatabildi duygularını.

Evrensel ruhun ebediliği gibi, rüyalar ve duygular da sonsuza kadar sürer çünkü. Arada kayboldukları, göze görünmedikleri zamanlar vardır, gece inerken güneşin, sabah yaklaşırken avın yaptığı gibi, hepsi bu.

M.S. 1890 YILININ İLKBAHARI

Gün sonuna yaklaşırken, güneş Baalbek'in ovalarının üzerinden kaldırdı ışıklı örtüsünü ve aydınlık hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Ali El-Hüseyni, tapınağın yıkıntıları arasında otlayan sürüsünün başına geldi, devrilmiş sütunların yanma oturdu. Savaşın yere yıktığı, kıyafetleri üzerinden lime lime dökülen kimsesiz bir askerin dağılmış kaburgalarına benziyordu bu sütunlar. Koyunları, kavalının sesini dinleyerek, güven duygusu içinde, etrafına çöktüler.

Gece yarısı, gök, koyu karanlıkların derinliklerine ertesi günün tohumlarını serperken, Ali'nin yarı uykulu gözleri, nihayet, gördüğü hayaletlerden yoruldu, zihni, korkutucu bir sessizlik içinde yıkıntıların duvarları arasından geçen gölgelerin dansından sıkıldı. Ali, başını kolunun üzerine dayadı ve uyku, ince bir sisin durgun bir gölün yüzeyini okşaması gibi, peçesinin kıvrımlarıyla okşadı duygularını. İnsan kanunlarının ve bilgisinin ötesine geçip düşlerle yoğrulmuş ruhani benliği ile karşılaşmak için bedensel benliğim unuttu genç adam. Hayalin daireleri gözlerinin önünde genişledi ve sırlar önüne serildiler. Ruhu, hiçliğe doğru koşan zamanın kafilesinden uzaklaştı ve tek başına, itişip kakışan, bir düzen içinde toparlanmaya çalışan düşüncelerin önünde durdu. Hayatında ilk defa, gençliği boyunca onu inatla takıp eden ruhani açlığın nedenlerini anladı ya da anlamaya hazırlandı; hayatın tatlı yanlarıyla düş kırıklıklarını birleştiren bir açlıktı bu; özlemin ıç çekişi ile memnuniyetin sükûnetini bir araya getiren bir susuzluktu; dünyanın görkemlerinin yok edemeyeceği ve yüzyılların akışının dindirmeyi başaramadığı bir arzuydu. Ali El-Hüseyni, tapınağın yıkıntılarının onda yarattığı bu garip duyguyu hayatında ilk defa hissetti. Belki buhurun buhurdanlık için ne anlama geldiği ile kıyaslanabilir, bulanık bir anı gibi karmaşık bir duyguydu bu; hislerinin üzerinde, bir müzisyenin parmaklarının sazının telleri üzerinde gezinmesi gibi gezinen sihirli bir duygu; hiçlikten ya da her şeyden doğan, büyüyen ve kendi manevi varlığını kucaklayacak kadar yayılan, ardından ruhunu yorgun bir sevgiyle ve hüzünle yumuşatılmış hoş bir acıyla dolduran yeni bir duyguydu;

uykuyla kardeş tek bir dakikanın parçalarından gelen bir duygu. Oysa tek bir dakikada şekillendi nesiller, tıpkı milletlerin tek bir tohumdan büyüyüp çoğaldığı gibi.

Ah yakmtı halindeki tapmağa baktı ve uyku manevi bir uyanışa dönüştü. O vakit, sunaktan geri kalanlar gözünün önünde eski hallerine bürünmeye başladı, devrilmiş sütunlar yerlerinde doğruluyor, yıkık duvarlar temelleri üzerinde belirginleşiyordu. Kalbi heyecanla çırpınırken şaşkın bakışları gördükleri üzerinde dolanıyordu. Gözleri ansızın açılıp ışığı bulan bir kör gibi, görmeye, düşünmeye ve olan biteni hayranlıkla seyretmeye başladı. Düşüncesindeki karmaşa ve sudaki halkalar gibi büyüyen hayranlığı, ruhunda gizli kalmış bulanık bir anının hayaletlerini ortaya çıkardı ve zihni hatırladı- gururla inşa edilen bu görkemli sütunları hatırladı. Tapılan ve çok korkulan bir tanrıçanın heykelinin etrafına yerleştirilmiş gümüşten şamdanları ve buhurdanlıkları hatırladı. Kurbanlarını fildişi ve altından bir sunağa bırakan saygıdeğer rahipleri hatırladı. Davul çalan genç kızları, aşk ve güzellik tanrıçasına ö\ʳgü şarkıları söyleyen genç erkekleri hatırladı. Hatırladığı tüm bu görüntüler, aydınlanmış zihninde net bir şekilde canlandı. İçinin derinliklerindeki sessizliği harekete geçiren gizemlerin tesirini hissetti. Oysa, geçmiş yaşamlarımızda gördüğümüz bedenlerin hayaletlerinden başka bir şey değildir hatıraların gen getirdiği ve sadece önceden işittiğimiz seslerin yankısıdır kulaklarımıza ulaşan. Bu kaynağı belirsiz anılarla, çadırların arasında doğmuş, hayatının baharını kırlarda koyun sürüsü otlatarak geçiren genç bir adamın geçmiş yaşamı arasında nasıl bir bağ olabilirdi ki?

Ali doğruldu, bu uzak anılar, unutuşun örtüsünü, bir örümcek ağını aynasından sıyırıp atan bir genç kız gibi, zihninden kaldırıp atarken, yıkılmış taşların arasında yürüdü. Tapınağın ortasına geldiği anda, sanki toprağın bağrında ayaklarını olduğu yere mıhlayan bir mıknatıs saklıymış gibi, birden bire durdu. Parçalanmış halde yerde yatan bir heykel gördü. Titreyerek heykelin yanına diz çöktü, duyguları, açık yaradan fışkıran kan misali midesine hücum etti. Kalp atışları, kıyıya vurup geri çekilen dalgalar gibi, bir hızlanıp bir yavaşlıyordu. Karmaşık duygular içinde, karşısında *kendini küçücük* hissederek baktı heykele, acıyla inleyip sıcak gözyaşlarıyla ağladı. Çünkü ruhunu yaralayan bir yalnızlıktı hissettiği ve kendisini o dünyaya gelmeden önce de var olan bu güzellikten ayıran vahşeti tüm

hücreleriyle duyumsuyordu.

Ruhunun özünün, Tanrı'nın, zamanın sona ermesinden hemen önce, kendisinden kopardığı yakıcı bir alevin kıvılcımından başka bir şey olmadığını hissetti. Yanan kaburga kemiklerinde ve iradesini kaybetmiş beyninin etrafında, uçuşan kanatların hışırtısını hissetti. Kalbini fethedip nefesine sahip olan bu güçlü ve büyük aşkın varlığını hissetti; kalbe kendi sırlarını açan, tesiriyle ruhu ağırlıklarından özgür kılan bir aşktı bu; hayatın tüm lisanları sustuğunda sesini duyduğumuz ve koyu karanlıklar her şeyi örttüğünde bir ışık sütunu gibi dikildiğini gördüğümüz bir aşk. İşte bu aşk, bu tanrısal sükûnet saatinde, Ali El-Hüseyni'nin gönlüne yerleşti ve orada, güneşin dikenli çalıların ortasında çiçekler açtırması gibi, tatlı ve acı heyecanlar uyandırdı. Ama hangi aşktı bu? Nereden geliyordu ve bu yıkıntı halindeki tapınağın ortasında sürüsüyle birlikte kendi kabuğuna çekilmiş genç adamdan ne istiyordu? Genç kızların bakışları karşısında hiç heyecanlanmamış bakir bir kalbe akan hangi şaraptı bu? Bir bedevinin şimdiye kadar hiçbir kadın şarkısının değip de zevk vermediği kulaklarına ulaşan hangi tanrısal şarkıydı?

Hangi aşktı bu, nereden geliyordu ve hiçbir dünyevi tasası olmayan, hayatı koyunları ve kavalından ibaret Ali'den ne istiyordu? Bir dişi bedevinin kalbinin dişlilerinin ortasına gizlice attığı bir tohum muydu bu? Ya da sis tarafından örtülmüşken, şimdi ruhunu tümüyle aydınlatmak için ortaya çıkan bir ışık huzmesi miydi? Gecenin sükûnetinde, duygularını alaya alan bir rüya mıydı? Ya da ezelden beri var olan ve zamanın sonuna kadar varlığını sürdürecek bir gerçek miydi?

Alı yaşla dolu gözlerini kapattı ve sadaka için yalvaran bir dilenci gibi, ellerini uzattı. Ruhu, varlığının derinliklerinde titredi ve bu titreyişlerden, yakınmalar ve arzularla dolu hıçkırıklar doğdu. Iç çekişlerden bir tek kelimelerin belli belirsiz ahengiyle ayrılabilen bir sesle şöyle dedi: "Kimsin sen, ey kalbime yakın, gözüme ırak olan? Sen ki beni benliğimden ayıran, sen ki bugünümü unutulmuş zamanlara bağlayan, kimsin sen? Bana hayatın beyhudeliğini ve insanın zafiyetini göstermek için sonsuzluğun dünyasından gelen bir hurinin hayaleti misin? Ya da aklımı başımdan alıp beni kabilemin gençlerinin alay konusu yapmak için toprağın yarıklarından çıkmış karanlıklar kraliçesinin ruhu musun? Kimsin sen? Kalbimi avucunun

içine alan nasıl bir büyü ki bu, beni aynı anda hem ölüme çağırıp hem hayatı hatırlatıyor? Nasıl bir heyecan ki bu, göğsümü ışıkla ve ateşle dolduruyor? Kimim ben? Bana yabancı olduğu halde 'ben' dediğim bu yeni varlık da kim? Gökteki meleklerle ab-ı hayattan içip, sır kapılarının arkasını gören ve duyan bir meleğe mi dönüştüm? Ya da beni mantığın kabul ettiği gerçeklere kör eden kötü bir ruhun sunduğu içkiden sarhoş mu oldum?"

Bir an sustu, kalbı genişlik, ruhu yücelik kazandığında devam etti: "Ev sen ruhu görünür ve yakın kılan, sen gecenin saklayıp uzaklaştırdığı -ey rüyalarımın göğünde süzülen güzel ruh- çiçeklerin karın altında saklı tohumları gibi uyuklayan duygular uyandırdın bende, kırların soluğunu taşıyan bir esinti gibi, titreyip ağaçların yaprakları gibi sallanan duygularıma şöyle bir dokunup geçtin! Eğer maddeden yapılmış bir kıyafet giyiyorsan, varsa bir bedenin, izin ver göreyim seni. Ya da eğer toprağın balçığından kurtulmuşsan, kopmuşsan dünya gerçeğinden, emret uykuya gözkapaklarımı indirsin ki seni rüyamda göreyim. İzin ver dokunayım sana. Sesini duyur bana. Yırt varlığımı gizleyen bu örtüyü ve tanrısallığımı gizleyen bu binayı yık. Eğer orada yaşıyorsan, bana bir çift kanat ver ki arkandan göklerin krallığına doğru uçabileyim. Ya da eğer sen bir periysen, sihirli parmaklarınla gözüme şöyle bir dokun ki seni karanlıkların karmaşık dünyasında bulabileyim. Eğer peşinden gelmeye layıksam, görünmez elini kalbimin üzerine kov ve sahip ol bana."

Ali, kalbinin derinliklerindeki bir ezginin yankısından doğan bu kelimeleri kovu karanlıkların kulağına fısıldarken, gecenin hayaletleri, alev saçan bakışlarından yükselen duman kıvrımları gibi, gözünün önünde silikleşiyor, tapınağın duvarlarının üzerinde, gökkuşağı renginde sihirli görüntüler beliriyordu.

Bir saat böyle geçti, hayatın görüntülen ağır ağır silikleşir, sihirli ve ürkütücü, tuhaf bir rüyaya dönüşürken, kalbinin vuruşlarını dinleyerek, bir yandan gözyaşlarının tadını çıkarıyor, bir yandan da kederinden haz duyuyordu. Bakışlarından gizlenen bir güçten vahiy bekleyen bir peygamber gibi, gökteki yıldızları hayranlıkla seyrederken, sakin solukları düzensizleşip hızlandı. Ruhu, sanki bu yıkıntılar arasında kaybettiği değerli birini arıyormuş gibi, görünmez kanatlarını çırparak etrafında dolaşmak için bedenini terk etti.

Gün ağarıyordu, sabah esintisi sükûneti ürpertirken, bulutların arasından mora çalan bir ışık süzüldü. Ardından, Ali’nin rüyasındaki sevgilinin hayaleti gibi gülümsedi gök. O vakit yıkık duvarların çatlakları arasından günün gelişini haber veren kuşlar belirdi, sütunlar arasında uçmaya ve cıvıldaşarak birbirlerine sırlarını fısıldamaya başladılar. Ali kalktı, elini yanan alnına koyup bakışlarıyla etrafı taradı ve Tanrı'nın soluğuyla can bulup gözleri açılan Âdem gibi, gördüğü her şeye şaşkınlıkla baktı. Ardından koyunlarını yanına çağırdı. Koyunlar silkinerek kalktılar, yeşermekte olan otlaklara doğru sakince izlediler onu. Kocaman açılmış gözlerini berrak göğe dikmiş olan Ali, sürüsünün başında yürüdü. Maddi dünyayla ilgisini kesmiş duyguları, varoluşun gizemlerini ve sırlarını açıkladılar ona ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen zamanda, ona geçmiş nesilleri ve onlardan geriye kalanları gösterdiler. O kısacık anda, bu duygular ona her şeyi unutturup arzu ve özlem tohumları ektiler kalbine. Gözün ışıktan kaçınması gibi, ruhunun bakışlarından kaçındı. Derin derin iç çekti ve bu iç çekişle, yanan kalbinden bir alev fışkırdı. Mırıltılarıyla kırların sırlarını açığa vuran dereye vardığında, kıyısına oturdu. Söğüt ağaçları, sanki serinliğini içlerine çekmek istermiş gibi suyun yüzeyine eğmişti dallarını. Sabah çiyinin beyaz tüyleri üzerinde pırıldadığı koyunlar otlamaya koyuldular. Bir müddet sonra, kalp atışlarının hızlandığını ve zihninde düşüncelerin titreşmeye başladığım hissetti Ali. Güneş ışınlarının üzerine vurduğu bir uykucu gibi silkinip döndü. O vakit gördü omzunda bir testi taşıyan genç kızı. Ağaçların arasında birdenbire belirmişti kız, çiy damlaları çıplak ayaklarını ıslatırken, küçük adımlarla dereye yaklaşıyordu.

Dere kenarına varıp da testisini doldurmak için eğildiğinde, karşı kıyıya baktı ve o anda gözleri Ali’nin gözleriyle karşılaştı; aniden geriye sıçradı kız ve elinden testisini düşürdü. Ardından, bakışlarını Ali’den ayırmadan hafifçe geriledi, işte o vakit anladı kaybolduğunu ama aynı zamanda onu bulup geri getirecek biriyle karşılaştığını... Bir dakika akıp geçti, saniyeleri birini diğerinin kalbine yönlendiren kandillere benziyordu. O saniyeler ki, sessizliğin içinde, ikisinin de ruhuna gizemli anıların yankısını gönderen tuhaf ezgiler yarattı. İkisi de kendilerini oradan farklı bir yerde gördü, bu dereden ve ağaçlardan uzakta, hayaller ve hayaletlerle çevrili. Her biri yalvaran bakışını diğerinin yüzüne dikmiş, oradaki hoş çizgileri okuyor, diğerinin iç çekişlerini kalbiyle dinliyor ve ruhunun tüm lisanlarında sır

değiş tokuş ediyordu. Böylece sonunda ruhları birbirini anladı ve tanıştılar. Görünmez bir gücün esir aldığı Ali, dereyi geçip genç kıza yaklaştı. Sıkıca sarıldı ona, dudaklarına bir öpücük kondurdu, bir tane boynuna, birer tane de gözlerine. Kollarının arasındaki kız, sanki kucaklanmanın zevki tüm iradesini elinden almış, sanki dokunuşun eşsizliği tüm gücünü ele geçirmiş gibi, hiç kıpırdamadı. Havadaki esintiye karşı mücadeleyi bırakan yasemin kokusu gibi, kendini bıraktı. Sonunda dinlenme fırsatı bulmuş çok yorgun biri gibi, başını /Ali'nin göğsüne yasladı, daralmış kalbinin ferahladığım, ruhundaki derin uykunun bir uyanışla sona erdiğini anlatan bir soluk çekti ciğerlerine. Ardından başını kaldırdı ve bakışlarını Ali'ye dikti, konuşmayı değersiz bulan, sessizliğin diline -ruhların dili- aşık birinin bakışıydı bu, aşkın ruhunun sözcüklerde ete kemiğe bürünmesini reddeden birinin bakışı.

Söğütlerin arasında yürüdü iki aşık. Aşkın sessiz sözcüklerine kulak kesilmiş, gözleri sadece mutluluğun görkemine açık, aralarındaki mükemmel uyumdan bahsediyorlardı hiç konuşmadan. Koyunlar otların, çiçeklerin saplarını kemirerek onları izliyordu, geçtikleri her yerde onları karşılayan kuşlarsa, durmaksızın gündoğumu şarkıları söylüyordu!

Vadinin çukuruna vardıklarında, güneş, uzak tepelerin üzerine altından bir giysi bırakarak çoktan doğmuştu, gölgesine menekşelerin sığındığı bir kayanın yakınma oturdular. Esinti, sanki görünmeyen dudaklarıyla öpmeye çalışıyor gibi saçlarıyla oynuyordu genç kızın, başını kaldırdı, bakışları Ali'nin siyah gözlerinde kayboldu. Genç adamın parmakları dudaklarını okşarken, büyülenmiş gibiydi. Ali'nin içine işleyen yumuşaklıkta bir sesle şöyle dedi:

“Ey sevgili, Tanrıça Iştar ruhlarımızı bu hayatta bir araya getirdi ki aşkın ve gençliğin keyfinden yoksun kalmayalım.”

Bu sözlerin ahengi çok sık gördüğü bir rüyayı hatırlattı Ali'ye, gözlerini kapattı. Görünmez kanatların bedenini taşıyıp tuhaf görünüşlü bir odaya, üzerinde güzel bir kadının cesedinin yattığı bir yatağın yanına bıraktığını hissetti. Ölüm, dudaklarının sıcaklığını alıp gitmişti kadının. Bu korkunç sahne Ali'yi öyle derinden etkiledi ki, bir çığlık atıverdi. Ardından gözkapakları aralandı, dudakları aşkla gülümseyen ve bakışları yaşam saçan genç kızın yanında buldu kendini. O vakit YÜZÜ aydınlandı, ruhu yeniden hayat buldu, hayalindeki gölgeler dağıldı ve Alı geçmişi unuttu, ne çok eski

zamanları hatırlıyordu artık, ne de dünü...

İki âşık birbirlerine sıkıca sarılıp dudak dudağa, sarhoş olana dek aşk şarabını içtiler. Sonra birbirilerinin kollarında uykuya daldılar, ta ki gölgeler uzayıp güneşin sıcak kolları bedenlerini sararak onları uyandırana kadar.